KIERA CASS

SİREN

Hayatta kalmak için ne verirdin?

DEX

Hayatta kalmak için ne verirdin?

Ne olursa!

O an o arbedenin içinden çekildim. Sanki belime sarılan bir kol beni keskin bir kararlılıkla çekiyordu. Cesetlerin yanından geçerek ilerledim ve sonunda onlardan kurtuldum. Çok geçmeden kendimi sırtüstü yatmış, insanüstü güzellikte üç kıza bakarken buldum.

Sirenlerin kız kardeşliği dünyasına giren binlerce güzel genç kız, hayatları tehlikedeyken aynı soruyu işitmiş, aynı yanıtı vermişti…

Okyanus'a itaat ve hizmetle geçirdiği uzun yıllar boyunca Kahlen de kendini ona adadı. Onun isteğine uyup gemiler batıran, canlar alan şarkısını söyledi. Ama bir gün Akinli'yle tanıştı ve kural tanımaz aşkın, bir Siren'in şarkısından daha güçlü akıntısına kendini bırakıverdi.

Ama Okyanus'a karşı gelmenin elbette bedeli olacaktı…

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-4004-6

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺24

Siren

Özgün adı: *The Siren*
© 2009, Kiera Cass
Yazan: Kiera Cass

Çeviri: Nazlı Tüzüner Tokan
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak tasarımı: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017
ISBN: 978-605-09-4004-6
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KIERA CASS

SIREN

Liz'e,
Uğruna şarkılar bestelenecek, şiirler yazılacak,
kitaplar adanacak biri olduğu için.

1. Bölüm

Her şey sona erdiğinde aklında kalanlar, hatırladıkların ne garip şeyler. Lüks kamaramızın panel kaplama duvarlarını ve halının pelüş dokusunu hâlâ net olarak hatırlıyorum. Tuzlu suyun havayı kaplayan kokusunu ve tenimde bıraktığı yapışkanlığı, erkek kardeşimin diğer odadan gelen kahkahalarını hatırlıyorum; onun için fırtına bir kâbus değil, heyecanlı bir macera gibiydi.

Odada, korku ya da endişeden çok bir huzursuzluk hâkimdi. Fırtına, akşam planlarını mahvediyordu; bu akşam üst güvertede dans edilemeyecekti, yeni elbisemle ortalıkta salınamayacaktım. O zamanlar hayattaki en büyük dertlerim bunlardı, öyle önemsiz şeylerdi ki insan, üzerinde durmaya utanırdı. Ama bu da benim "bir varmış, bir yokmuş" dediğim şeydi işte; gerçeğin, masalsı bir güzellikte olduğu zamanlar...

"Bu sallanma hemen bitmezse yemekten önce saçlarımı yapmaya vaktim olmayacak," diye sızlandı annem. Döşemenin üzerinde yattığım yerden ona baktım, kus-

mamak için kendimi zor tutuyordum. Annemin görüntüsü bana bir film afişini hatırlatıyordu, saç lüleleri mükemmel görünüyordu. Ama asla tatmin olmazdı. "Yerden kalkmalısın," diye devam etti, bana bakıp. "Ya yardımcılar geliverirse?"

Her zamanki gibi bana söyleneni yaparak kendimi şezlonglardan birine zar zor attım. Halbuki bunun daha hanımefendice bir hareket olduğunu düşünmüyordum. Gözlerimi kapatıp dalgaların durulması için dua ettim. Kusmak istemiyordum. Yolculuğumuz bu son güne kadar gayet sıradandı, A noktasından B noktasına yapılan herhangi bir aile seyahati gibiydi. Şimdi tam olarak nereye gidiyorduk hatırlamıyorum. Hatırladığım şey şu ki, her zamanki gibi birinci sınıf seyahat ediyorduk. Büyük Buhran'dan serveti sağlam şekilde kurtulan birkaç şanslı aileden biriydik ve annem bunu herkese göstererek yaşamaktan zevk alıyordu. Böylece, yeterli büyüklükte pencereleri olan bir süite yerleşmiştik ve emrimize amade özel yardımcılarımız vardı. Aklımdan, zile basıp birinden bir kova getirmesini istemeyi geçiriyordum.

Tam o sırada, mide bulantımın ve yorgunluğunun arasında bir şey duydum; uzaktan gelen bir ninni gibiydi. Beni meraklandırdı ve nedense susadığımı hissettim. Sersemlemiş halde başımı kaldırdığım sırada annemin de sesi ararcasına pencereye odaklandığını gördüm. Bir an için göz göze gelip duyduğumuz şey gerçek mi diye birbirimize baktık. Yalnız olmadığımızı anlayınca yine pencereye dönüp dinlemeye koyulduk. Müzik sarhoş edici güzellikte, dini bir ilahi gibiydi.

Babam başını uzatıp baktı; fırtına esnasında tıraş ol-

maya çalıştığından boynundaki kesiği bantlamak zorunda kalmıştı. "Müzisyenler mi başladı?" diye sordu. Sesi sakindi ama gözü dönmüş ifadesi ürkütücüydü.

"Olabilir. Dışarıdan geliyor gibi, değil mi?" Birden annemin nutku tutulmuş ve heyecanlanmıştı, bir eli boynunda yutkundu. "Haydi, gidip bakalım." Yerinden sıçrayıp kazağını aldı. Hayrete düştüm. Yağmurdan nefret ederdi.

"Ama anne, makyajın. Daha demin dedin ki..."

"Ah, boş ver," dedi beni umursamayıp bej rengi hırkasını kollarına geçirirken. "Bakıp hemen döneceğiz. Geri döndüğümde hallederim."

"Sanırım ben gelmeyeceğim." Ben de onlar kadar müziğe kapılmıştım ama yüzümdeki nemli his kusmaya ne kadar yakın olduğumu hatırlatıyordu. Bu durumda odadan çıkmak iyi bir fikir olmayacağından kalkıp peşlerinden gitme arzuma karşı koymak istercesine olduğum yerde daha da büzüştüm.

Bunların annemin son sözleriydi.

Karşı koymak istesem de kendimi ayağa kalkmış onun ardından kapıya ilerlerken buldum. Konu artık itaat etmekten fazlasıydı. Güverteye çıkmalıydım. Müziğe yaklaşmalıydım. Odada kalsaydım orada sıkışır gemiyle beraber denizin dibini boylardım. Böylece ben de aileme katılırdım. Cennet ya da cehenneme veya her şey bir yalansa, hiçbir yerde onlarla olurdum. Ama hayır.

Yukarı çıkıp diğer birçok yolcunun arasına katıldık. İşte o an bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Kimi yolcular kalabalıkları yararak hızla ilerliyor, diğerleri ise uyurgezer gibi görünüyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura adımımı atıp, gördüklerimi kavramak istercesine eşikte durdum. Çakan şimşekler ve hipnotize edici müziğe karşı koymak için ellerimle kulaklarımı kapatıp kendimi toparlamaya çalıştım. İki adam yanımdan ok gibi fırlayıp bir an bile tereddüt etmeksizin gemiden denize atladı. Fırtına, gemiyi terk etmemizi gerektirecek kadar kötü değildi, öyle değil mi?

Erkek kardeşime baktığımda, ciğer peşinde bir kedi gibi yağmur damlalarına saldırdığını gördüm. Yanındakilerden biri de aynı şeyi yapınca birbirleriyle dalaştılar, yağmur damlaları için savaşıyorlardı. Geri çekilip ortanca kardeşime bakındım. Onu asla bulamadım. Hınca hınç korkuluklara koşturan kalabalığın arasında kaybolmuş, ben daha gördüklerimi kavrayamadan yok olmuştu.

Sonra anne ve babamı gördüm, el ele, sırtlarını korkuluklara dayayıp kendilerini usulca geriye bıraktılar. Gülümsüyorlardı. Bense çığlık atıyordum.

Neler oluyordu? Herkes aklını mı kaçırmıştı?

Kulağıma çalınan bir notayla ellerim vücudumun iki yanına düştü, müzik beni ele geçirince korkularım ve endişelerim yavaşça yok oldu. Suda olmak daha iyiymiş gibi gelmeye başladı; yağmura tutulmak yerine kendini dalgaların kucağına bırakmak. Kulağa leziz geliyordu. Onu içmeliydim. Midemi, kalbimi, ciğerlerimi onunla doldurmalıydım.

Beni ele geçiren bu arzuyla korkuluklara ilerledim. Her hücrem doyana kadar ondan içmek ne kadar haz verecekti kim bilir. Her şeyden habersiz kenara tırmandığımın farkında değildim ki yüzüme hızla çarpan su beni kendime getirdi.

Ölecektim.

Hayır! diye düşündüm yüzeye çıkmaya çalışırken. *Hazır değilim! Yaşamak istiyorum!* On dokuz yıl yetmez. Hâlâ tadacak onca yiyecek, görecek onca yer var. Belki bir koca, bir aile... Her şey, hepsi bir saniyede yok olabilirdi.

Gerçekten mi?

Duyduğum sesin gerçekliğini sorgulayacak vaktim yoktu. *Evet!*

Hayatta kalmak için ne verirdin?

Ne olursa!

O an o arbedenin içinden çekildim. Sanki belime sarılan bir kol beni keskin bir kararlılıkla çekiyordu. Cesetlerin yanından geçerek ilerledim ve sonunda onlardan kurtuldum. Çok geçmeden kendimi sırtüstü yatmış, insanüstü güzellikte üç kıza bakarken buldum.

Bir an için dehşet ve kafa karışıklığım yok oldu. Fırtına yoktu, aile yoktu, korku yoktu. Şimdiye kadar var olan ve bundan sonra var olacak tek şey bu mükemmel güzellikte yüzlerdi. Yüzümü buruşturup onlara baktım ve aklıma ilk gelen tahmini yaptım.

"Siz melek misiniz?" diye sordum. "Öldüm mü?"

Annemin zümrüt küpeleri kadar yeşil gözleri ve yüzünden aşağı dökülen kıpkırmızı saçları olan, en yakınımdaki kız bana doğru eğildi. "Gayet hayattasın," dedi ikna edici bir tonda, sesinde tatlı bir İngiliz aksanı vardı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Eğer hâlâ hayattaysam boğazıma dolan tuzlu suyun sertliğini hissetmez miydim? Sudan gözlerim yanmaz mıydı? Yüzümü çarptığım yer acımaz mıydı? Halbuki ben mükemmel hissediyordum, eksiksiz. Ya rüya görüyordum ya ölmüştüm. Öyle olmalıydı.

Düzensiz birkaç nefes alıp verdim; hâlâ nefes alabilmemi kabullenemeyecek kadar kafam karışıktı. Bir yandan etrafımda boğulanları dinliyordum.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Halıyı." Anılarımı taradım, daha şimdiden uzaklaşıp hayal meyal hale geldiklerini hissedebiliyordum. "Ve annemin saçını," dedim sesim titreyerek. "Sonra, sudaydım."

"Yaşamak mı istedin?"

"İstedim," diye mırıldandım. Aklımı mı okuyor yoksa diğer herkes de bunu mu istiyor diye merak ettim. "Sen kimsin?"

"Ben Marilyn," dedi tatlı sesiyle. "Bu Aisling." Bana şefkatle gülümseyen sarışın kızı işaret etti. "Bu da Nombeko." Nombeko gece göğü kadar siyahtı ve hiç saçı yoktu.

"Bizler şarkıcılarız. Okyanus'un hizmetkârlarıyız," dedi Marilyn. "O'na yardımcı oluyoruz. O'nu... besliyoruz."

Yüzümü buruşturdum. "Okyanus ne yer ki?"

Marilyn batan gemiyi işaret etti, bakışlarını izledim. Neredeyse bütün gürültü durulmuştu.

Ah.

"Bu bizim görevimiz ve yakında senin görevin de olabilir. Eğer O'na zamanını adarsan sana hayat verir. Bugünden itibaren, önümüzdeki yüz yıl boyunca ne hasta olursun ne canın yanar ve bir gün bile yaşlanmazsın. Zamanın dolduğunda sesini ve özgürlüğünü geri alırsın. O zaman yaşarsın."

"Pardon," diye kekeledim. "Anlayamadım."

Diğerleri onun arkasında gülümsüyordu ama gözlerinde hüzün vardı. "Tabii ki. Şu an anlaman mümkün de-

ğil," dedi Marilyn. Ellerini ıslak saçlarımda gezdirirken şimdiden onlardan biriymişim gibi davranıyordu. "Emin ol, hiçbirimiz anlamadık. Ama anlayacaksın."

Dikkatle tamamen doğruldum ve suyun üzerinde durduğumu fark edince şok oldum. Ötede hâlâ suda süzülen birkaç kişi vardı, kendilerini kurtarabileceklerini düşündüklerinden akıntıda debeleniyorlardı.

"Annem orada," dedim acıklı bir sesle. Nombeko hüzünlü gözlerle iç çekti.

Marilyn koluyla beni sarıp enkaza baktı. Kulağıma fısıldadı. "İki seçeneğin var; bizimle kalabilirsin ya da annene katılabilirsin. Ona *katılabilirsin*. Onu kurtaramazsın."

Sessizce durup düşündüm. Bana doğruyu mu söylüyordu? Ölüm bir seçenek miydi?

"Yaşamak için her şeyini verebileceğini söylemiştin," diye hatırlattı. "Lütfen öyle olsun."

Gözlerindeki umutlu bakışı gördüm. Gitmemi istemiyordu. Belki de sebebi, bir gün için fazlasıyla ölüm gördüğüydü.

Başımı salladım. Kalacaktım.

Beni kendine çekip heyecanla kulağıma fısıldadı. "Siren kardeşliğine hoş geldin."

Suyun altından kırbaçlandığımı hissettim, soğuk bir şey damarlarıma işledi. Korkutucu olsa da neredeyse hiç canım yanmadı.

80 yıl sonra...

2. Bölüm

"Neden?" diye sordu, boğulduğu için yüzü şişmişti.

Ellerimi kaldırıp onu daha fazla yaklaşmaması için uyarmaya, tek kelime etmeden ölümcül olduğumu anlatmaya çalıştım. Ama korkmadığı belliydi. İntikam arıyordu. Bunun için de elinden geleni yapmaya hazırdı.

"Neden?" diye üsteledi. Bacaklarına sarılı yosunlar, o yürüdükçe yerde ıslak bir ses çıkararak ardında sürünüyordu.

Kendimi tutayım demeye kalmadan kelimeler ağzımdan döküldü. "Zorundaydım."

Sesimi duysa da kılını kıpırdatmadan bana yaklaşmaya devam etti. Buraya kadardı. En sonunda yaptıklarımın bedelini ödemek zorundaydım.

"Üç çocuğum vardı."

Geri çekilip kaçacak bir yer aradım. "Bilmiyordum! Yemin ederim, hiçbirinden haberim yoktu!"

En sonunda bana santimetreler kala durdu. Bana vurmasını ya da boğazıma yapışıp ondan çok erken çaldığım

hayatının öcünü almasını bekledim. Ama orada öylece durup başını yana eğerek pörtlek gözlerini bana dikti, teni maviye çalıyordu.

Ve saldırdı.

İrkilerek uyandım, nasıl olduğunu fark etmeden kendimi, kolumu havada sallarken buldum.

Rüyaydı. Yalnızca bir rüya. Kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimi göğsüme koydum. Tenimi hissetmeyi beklerken ellerim defterimin arka kapağına değdi. Defteri alıp gazeteden kesilmiş kupürlerin itinayla yerleştirildiği sayfalara baktım. Uyumadan önce bununla uğraşmanın bedelini ödemiştim.

Uyumadan hemen önce Kerry Straus'un sayfasını bitirmiştim. Son batırmamızdan sonra peşine düştüğüm insanlardan biriydi. İki tane daha vardı ve böylece kayıp ruhların hepsiyle ilgili bilgi toplamayı tamamlayacaktım. *Arcatia* benim ilk tamamlanmış gemim olacaktı.

Kerry'nin sayfasına bakıp anısına yapılmış internet sayfasından alınmış fotoğrafındaki ışıltılı gözlerini inceledim. Dul kocasının, üç öksüz çocuğuna spagetti dışında bir yemek düşünmek ile günlük işinin sonsuz rutini arasında becerebildiği şey buydu işte. Kerry'nin gelecek vaat eden bir hali, etrafında bir umut ışıltısı vardı.

Bense bunu ondan almıştım. Elinden alıp Okyanus'a vermiştim.

"En azından bir ailen vardı," dedim fotoğrafına bakıp. "En azından sen gittiğinde arkandan ağlayacak birileri vardı." Keşke ona, sürüncemede kalan boş bir hayattansa kısa kesilmiş ama dolu dolu yaşanmış bir hayatın daha iyi olduğunu anlatabilseydim. Defteri kapatıp sandığı-

mın içine, diğerlerinin yanına koydum; her bir batık gemi için bir defter tutuyordum. Nasıl hissettiğimi ancak bir avuç insan anlayabilirdi ama onların bile anladıklarından emin değildim.

Derin bir iç çekip Elizabeth ve Miaka'nın seslerinin rahatsız edici seviyeye yükseldiği salona gittim.

Elizabeth, "Kahlen!" diye cıvıldayarak karşıladı beni. Çaktırmadan tüm pencerelerin kapalı olduğundan emin olmaya çalıştım. Kimsenin bizi duymamasının ne kadar önemli olduğunu bilmelerine rağmen bence yeterince dikkatli davranmıyorlardı. "Miaka'nın, gelecekte yapmak istedikleriyle ilgili yeni bir fikri var."

Dikkatimi Miaka'ya yönelttim. Ruhu dışında her anlamda ufak tefek yapısı ve koyu teniyle onun tanıdığım ilk dakikadan itibaren kalbimi çalmıştı.

"Anlatsana," dedim köşedeki sandalyeye tüneyip.

Miaka bana bakıp kocaman gülümsedi. "Bir galeri satın almayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Yaratıcılıktan koleksiyonerliğe geçtin demek?"

"Bence resim yapmaktan asla vazgeçemezsin," dedi Elizabeth düşünceli biçimde.

Başımı salladım. "Vazgeçemeyecek kadar yeteneklisin."

Miaka yıllardır internet üzerinden resimlerini satıyordu. Hatta şimdi bile, konuşmamız sırasında telefonundan bir şeylere tıklıyordu; büyük bir satış geliyor gibi hissediyordum. Herhangi birimizin telefonunun olması garipti, sanki arayacağımız biri vardı, ama o dünyayla bağlantıda kalmayı seviyordu.

"Bir şeyden sorumlu olmak eğlenceli görünüyor, bilirsiniz ya?"

"Bilirim," dedim. "Koleksiyonerlik kulağa çok çekici geliyor."

"Kesinlikle!" Miaka hem telefondan yazışıyor hem de bizimle konuşuyordu. "Sorumluluk, bireysellik. Şu an bunların hiçbiri yok ama belki daha sonra açığı kapatırım."

Tam birçok sorumluluğumuz olduğunu söyleyecektim ki Elizabeth önce davrandı.

"Benim de yeni bir fikrim var," dedi heyecanla.

"Anlat bakalım." Miaka telefonunu elinden bırakıp küçük köpek yavrusu gibi başına tünedi.

"Şarkı söylemeyi gerçekten sevdiğime karar verdim. Ve bunu başka bir şekilde kullanmak istiyorum."

"Bir grupta mükemmel bir solist olursun."

Elizabeth olduğu yerde doğrulunca Miaka neredeyse yere düşüyordu. "Ben de tam bunu düşünüyordum!"

Onlara bakıp bambaşka yerlerde, bambaşka kültürlerde doğmuş, çok farklı üç insanın birbirini nasıl bu kadar iyi dengelediğine şaşırdım. Aisling bile, gönüllü yalnızlığını bırakıp bir süre bizimle kalmaya geldiğinde, yapbozun bir parçası gibi mükemmel uyum sağlıyordu.

"Ya sen Kahlen?"

"Ha?"

Miaka kendini doğrulttu. "Büyük hayallerin yok mu?"

Bu oyunu, moralimizi yüksek tutmak için yıllardır yüzlerce kez oynamıştık. Aldığım hayatları telafi etmek için doktor olmak istemiştim. Vücudumun bütün kapasitesine hükmedebilmek için dansçı olmayı düşünmüştüm. Konuşsam da konuşmasam da sesimi duyurabilmek için

yazar olmak istemişim. Okyanus'la arama mesafe koymak istersem diye astronot olayım demiştim. Bütün ihtimalleri değerlendirmiştim bile.

Ama içten içe esas istediğim tek bir şey vardı; şu an düşünmesi çok can yakan bir şey.

En sevdiğim koltuğun yanında duran büyük tarih kitabına baktım; dün gece odama geri götürmüş olmam gereken kitaptı. İçindeki gelinlik dergisi hâlâ gözlerden ırak, fark edilmeyecek biçimde duruyordu.

Gülümseyip omuz silktim. "Bildiğiniz şeyler."

Kampüse ayak basar basmaz yutkundum. Herkesin hayatı gibi sıradan ve mutlu bir hayat sürmek istesem de kendimi asla rahat bırakamıyordum. İnsanlar ve onları korumak adına sürekli sessiz kalmak zorunda olmam beni endişelendiriyordu. Ama şimdi bile kafamın içinde Elizabeth'in sesini duyabiliyordum. "Sürekli evde kalmak zorunda değiliz. Öyle olunca yaşadığımı hissetmiyorum," demişti Elizabeth bizimle yeni hayatına adım atalı daha iki hafta olmuşken. Bu sözüne sadık kalarak da yalnızca kendisi dışarı çıkmakla kalmayıp diğerlerimizin de olabildiğince normal bir hayat sürmesine çalışıyordu. Temkinli davranmanın yarısı onun kendisinden ödün vermesi, diğer yarısı ise benim için hoşgörülü olmak demekti.

Şu an yaşadığımız ev bir üniversitenin yakınındaydı ki bu benim için mükemmeldi. Çimlerde dolanan, piknik masalarında takılan yüzlerce insan demekti. Böylece Elizabeth ve Miaka'nın aksine konserlere, kulüplere ya da partilere gitme ihtiyacı duymuyordum. İnsanlar arasında olmaktan, onları izlemekten yeterince mutlu oluyordum.

Stil algım onlardan biraz farklıydı; ellilerin etekleri ve elbiseleri bana çekici geliyordu ama kitabımla bir ağacın altına oturduğumda saatlerce onlardan biriymişim gibi davranabiliyordum.

Geçen insanlara bakıp kimilerinin bana sebepsizce el sallamasıyla bu kadar sıcakkanlı bir çevrede yaşamamıza seviniyordum. Onlara ufacık, zararsız bir merhaba diyebilsem, bu hayalim tamamlanırdı.

"...eğer istemiyorsa. Yani öyleyse neden bir şey söylemiyor?" diye sordu bir kız etrafındaki arkadaşlarına. Onun ana kraliçe, diğerlerinin zavallı işçi arılar olduğunu düşündüm.

"Kesinlikle halklısın. Gitmek istemediğini herkese yaymak yerine önce sana söylemeliydi."

Kraliçe saçını savurdu. "Her neyse, ondan bıktım. Bu oyunlara gelemem."

Ardından yüzümü buruşturdum, bambaşka oyunlar peşinde olduğundan emindim; kazanabileceğinden emin olduğu oyunlar olmalıydı.

"Bilemiyorum." Hafif toplu, boynunda kabarmış bir iz olan oğlan hızlı adımlarla yürüyordu. Arkadaşını geçmeye çalışıyor olabilirdi ama yanındaki, ayakları üzerinde öyle hafif, öyle motive görünüyordu ki neredeyse bir roketle yarışabilecek gibiydi.

"Ufak bir yatırım yeterli dostum. Sıradaki büyük yenilik biz olabiliriz. On yıl içinde insanlar Floridalı iki inek öğrencinin nasıl hayatlarını değiştirdiğini konuşabilir!"

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Akşamüzeri kalabalık azalınca kütüphaneye gitmek için yola koyuldum. Miami'ye taşındığımızdan beri hafta-

da bir ya da iki kez gidiyordum. Defterim için araştırmalarımı evde yapmaktan hoşlanmıyordum. Bu hatayı bir kez yapmıştım ve Elizabeth, akli dengemin bozuk olduğunu söyleyip benimle acımasızca dalga geçmişti.

"Gidip cesetlerini arasana?" demişti. "Ya da Okyanus'a sor da sana ölmeden önce en son ne düşündüklerini söylesin. Bunu da bilmek istersin, değil mi?"

İğrenmesinin sebebini anlayabiliyordum. Defterlerimi, katlettiğimiz insanlarla ilgili sağlıksız takıntılar olarak görüyordu. Keşke anlasa diye düşündüğüm şey ise şuydu, bu insanlar benim peşimi bırakmıyordu; gemiler battıktan çok sonra bile çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu. Melinda Bernard'ın geniş bir bebek koleksiyonu olduğunu, Jordan Cammers'ın tıp fakültesinde birinci sınıfta okuduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Onların hayatları hakkında daha fazla bilgiye sahip olmak, onlar için ölümü daha kolaylaştırıyor gibi geliyordu.

Bugünkü hedefim Warner Thomas'dı; *Arcatia*'nın yolcu listesindeki sondan ikinci kişi. Warner kolay olmuştu. Aynı isimden binlerce kişi olmasına rağmen, altı ay önce birden paylaşımlara son verilmiş sosyal medya hesaplarını bulduğumda onun doğru kişi olduğunu anlamıştım. Warner sırık gibi, insanlarla konuşmaya çekinen bir tipti. Her yerde bekâr olduğu yazıyordu ve bunun normal olduğunu düşündüğüm içine kendime kızdım.

İnternet günlüğündeki son gönderisi kalbimi kırıyordu.

Üzgünüm kısa olacak ama telefondan yazıyorum. Şu günbatımına bakın!

O satırın hemen altındaki resimde güneş, Okyanus'un hiçliğine batıyordu.

Dünyada ne çok güzel şey var! Beni iyi şeyler bekliyor, biliyorum!

Neredeyse gülecektim. Her fotoğrafta yüzündeki ifadeye bakılırsa, hayatında daha önce hiç gerçek anlamda bağırmadığını düşündüm. Yine de o can alıcı seyahatin öncesinde bir şey mi olmuştu diye merak etmekten kendimi alamıyordum. Hayatının yön değiştirdiğini düşündürecek bir şeyler mi olmuştu? Yoksa bu odalarımızın konforunda yazılmış, ne kadar yalan olduğunu kimsenin göremediği bir şey miydi?

En iyi göründüğü fotoğrafını, şaka yaptığı bir gönderisini ve kardeşleriyle ilgili bilgileri yazıcıya gönderdim. Defterlerimi halka açık yerlerde taşımaktan hoşlanmadığımdan sayfaları eve götürmek için dikkatlice çantama yerleştirdim.

Üzgünüm Warner. Yemin ederim benim yüzümden ölmedin.

Bu işi de tamamlayınca aklımı daha eğlenceli şeylere vermeye hazırdım. Yıllar içinde defterimin yıkıcı her bir parçasını eğlenceli bir şeylerle dengelemeyi öğrenmiştim. Dün gece Kerry'nin son fotoğraflarıyla uyuyakalmadan önce elbiselere bakıyordum. Bugün pastalara bakmaya karar verdim. Mutfak bölümünü bulup birkaç kitap aldım ve üçüncü kattaki sessiz bir köşeye geçtim. Tariflere, şekerlemelere, nasıl pastalar yaptıklarına gömüldüm. Teker teker düğün pastaları hayali kurdum, hayal dünyamı en çok meşgul eden şeyin keyfini çıkarıyordum. Birincisi, klasik vanilyalı, soluk mavi, tereyağı kremalı, üzerinde minik beyaz gelincikleri olan bir pastaydı. Üç katlıydı. Çok tatlıydı. Bir sonraki beş katlı, kare, ön kısmında broş

benzeri mücevherler dizili, siyah kurdeleli bir taneydi. Bir akşam düğününe daha çok yakışırdı.

Belki de bir sonraki hayalim bu olabilirdi. Pastacı olup, kendim hiç bu şansı elde edemeyeceğim için bir başkasının gününü özel kılabilirdim.

"Parti mi var?"

Kafamı kaldırdığımda karşımda dağınık sarı saçlı bir oğlan gördüm; kitap dolu bir el arabası itiyordu. Üzerinde, adını okuyamadığım eski püskü bir isim kartı, kanvas pantolon, kolları dirseklerine kadar sıvanmış, önden düğmeli gömlekten oluşan standart üniversite öğrencisi forması vardı. Artık kimse farklı bir tarz yakalamakla uğraşmıyordu bile.

İç geçirmemek için kendimi tuttum. Cezanın bu kısmı kaçınılmazdı. İnsanları kendimize çekmek doğamızda vardı ve erkekler özellikle duyarlıydı.

Cevap vermeksizin önüme baktım, anlayacağını umdum. Sosyalleşmek istesem, üst katın en arka tarafında oturmazdım.

"Canın sıkkın gibi. Bir parti fena olmazdı."

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alıkoyamadım. Ne anlayacaktı ki? Maalesef o, gülümsemeyi yanlış anlayıp bunu benimle konuşmaya devam edebileceğine yordu.

Elini saçlarına götürüp günümüzün "İyi günler hanımefendi" hareketini de yaptıktan sonra kitapları işaret etti. "Annem iyi hamur işinin sırrının sıcak bir kâse kullanmak olduğunu söyler. Benim bileceğim şey değil tabii. Ben mısır gevreğini bile yakmadan zor hallediyorum."

Gülümsemesinden bu söylediğinin hiç de yalan olmadığı belli oluyordu ve mahcup biçimde elini pantolonunun

cebine sokuşu beni biraz etkiledi.

Çok yazıktı gerçekten. Zarar vermek derdinde olmadığını biliyordum ve ben de onun duygularını incitmek istemiyordum. Ama tam en kaba tavrımı takınıp öylece dönüp gidecekken biraz önce cebine soktuğu elini çıkarıp birden bana uzattı.

"Adım Akinli bu arada," dedi, karşılık vermemi bekleyerek. Ona öylece bakakaldım, insanların sessizliğime aldırış etmemesine alışık değildim. "Garip olduğunun farkındayım." Kafamın karışıklığını yanlış anlamıştı. "Soyadımız bu. Öyle gibi yani. Annemin ailesinin soyadıymış."

Elini uzatmış bekliyordu. Normalde vereceğim karşılık kaçıp uzaklaşmak olurdu. Ama Elizabeth ve Miaka başkalarıyla iletişim kurmayı başarmıştı. Tanrı aşkına, Elizabeth tek kelime etmeden sevgili eskitiyordu. Ve bu oğlanla ilgili bir şey... farklıydı. Belki de dudaklarının hiç zorlamadan gülümsemesi ya da ağzından yumuşak bulutlar gibi çıkan sesiydi ama ona kötü davranırsam bu, onunkinden çok benim canımı yakacaktı ve sonunda pişman olacağımdan emindim.

Dikkatle, ikimiz de camdan yapılmışız gibi elini sıktım. Tenimin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemesini umdum.

"Ya sen?" diye sordu.

İç çektim, ne kadar nazik davransam da işte bu, sohbetimizin sonu demekti. İşaret diliyle adımı söyleyince gözleri büyüdü.

"Ah, vay be. Deminden beri dudak mı okuyordun?"

Başımı iki yana salladım.

"Duyabiliyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Ama konuşamıyorsun... Hımm peki." O ceplerini yoklarken bense sırtımın ürpermesini gidermeye çalıştım. Çok fazla kuralımız yoktu ama olanlar kesindi. Diğerlerinin yanında sessiz kal, sırrımızı açığa çıkaracak hiçbir şey yapma. Sokakta yürümek ve ağacın altında oturmak tamamdı. Ama ya bu? Gerçekten sohbet etmeye kalkışmak mı? Bu çok tehlikeli yerlere gidiyordu.

"İşte buldum," dedi sevinçle kalemini çıkarıp. "Kâğıdım yok bu yüzden elime yazman gerekecek."

Tenine bakarken düşünüyorum. Hangi adı kullanmalıydım? Miaka'nın bana internetten satın aldığı ehliyettekini mi? Şimdi oturduğumuz yazlık evi kiralarken kullandığımı mı? En son yaşadığımız kasabada kullandığımı mı? Yüzlerce ismim vardı.

Aptalca olsa da ona doğruyu söylemeye karar verdim.

"Kahlen mi?" diye okudu elinden.

Başımı salladım, bu gezegen üzerinde bir insanın bile gerçek adımı bilmesinin ne kadar rahatlatıcı olduğuna şaşırdım.

"Güzelmiş. Tanıştığıma memnun oldum."

Hafifçe gülümsedim, hâlâ kendimi huzursuz hissediyordum. Bu tip küçük sohbetlere alışık değildim.

"İşaret dili kullanmana rağmen geleneksel bir okulda okuman süper. Ben de başka şehre geldim diye kendimi cesur sanıyordum." Kendine güldü.

Ne kadar huzursuz hissetsem de benimle sohbet etmeye devam etme çabasına hayran kaldım. Onun yerinde başkası olsa yapmazdı. Tekrar kitapları işaret etti. "Pekâlâ, şey, eğer parti yapmaya karar verir pastayla il-

gili yardıma ihtiyacın olursa her şeyi mahvetmeden yardımcı olmaya çalışırım."

Ona bakıp bir kaşımı kaldırdım.

"Ciddiyim!" Şaka yapmışım gibi güldü. "Her neyse, yine de iyi şanslar. Görüşürüz."

Süklüm püklüm şekilde el sallayıp arabasıyla koridorda ilerledi. Ardından baktım. Durağan halinde bile rüzgârdan dağılmış gibi duran saçlarını ve gözlerindeki şefkati hatırlayacaktım. Tıpkı Kerry ya da Warner gibi, o kara günlerden birinde karşıma çıkarsa da bu detayları hatırladığım için kendimden nefret edecektim.

Yine de minnettardım. En son ne zaman kendimi böylesine insan gibi hissettiğimi hatırlamıyordum.

3. Bölüm

"Bu akşam ne yapmak istersin?" diye sordu Elizabeth, koltuğa hoplayıp. Arkasındaki pencereden, maviden pembeye, turuncuya çalan gökyüzü görünüyordu ve ben geriye kalan binlerce günümden birini daha aklımda bitti olarak işaretledim. "Aslında canım kulübe gitmek istemiyor."

"Vay, vay, vay!" Kollarımı havaya kaldırdım. "Hasta filan mısın?" diye dalga geçtim.

"Ha-ha-ha," diyerek somurttu. "Sadece başka bir şeyler yapasım var."

Miaka, ortak dizüstü bilgisayarımızdan başını kaldırdı. "Şu an nerede gündüz? Müzeye gidebiliriz."

Elizabeth başını iki yana salladı. "O kadar sessiz binalarda ne buluyorsun anlamıyorum. Sanki yeterince sessiz değiliz."

"Hah!" Ona imalı bir bakış attım. "Sessiz mi? Sen mi?"

Elizabeth bana dil çıkarıp Miaka'nın yanına hopladı. "Neye bakıyorsun?"

"Serbest paraşüt."

"Vay be! İşte böyle bir şey!"

"Hemen kapılma. Şimdilik sadece araştırıyorum. Böyle bir şey yaparsak adrenalin seviyelerimiz ne olur diye merak ediyordum," dedi Miaka, bilgisayarın yanındaki deftere notlar alırken. "Yani mesela ortalamanın üzerinde bir yükseliş mi olur acaba?"

Kıkırdadım. "Miaka, bu bir macera mı yoksa deney mi?"

"Biraz ikisinden de. Adrenalin patlamalarının algılarını değiştirip etrafındakileri bulanıklaştırdığı ya da bir anı donmuş gibi hissettirdiğini okudum. Bence böyle bir şey yapıp ne göreceğime bakmak ve sonra onu sanata dökmek ilginç olabilir."

Gülümsedim. "Yaratıcı olduğunu kabul ediyorum. Ama adrenalin patlaması yaşamak için bir uçaktan atlamaktan başka yollar da var."

"İşler yolunda gitmese de hayatta kalırız, değil mi?" diye sordu Miaka ve ben bu konuda uzamanmışım gibi ikisi birden bana döndü.

"Sanırım. Öyle ya da böyle bu tip bir macera için beni saymayın."

"Korktun mu?" Elizabeth parmaklarını doğru salladı.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Sadece ilgimi çekmiyor."

"Başı belaya girer diye korkuyor," dedi Miaka. "Okyanus'un hoşuna gitmeyeceğini düşünüyor."

"Sanki sana kızar da," dedi Elizabeth, sesinde hafif bir sitem hissediliyordu. "Sana bayılıyor."

"Hepimizi önemsiyor." Ellerimi kucağımda kavuşturdum.

"Öyleyse serbest paraşüt yapman umurunda olmaz."

"Ya korkup çığlık atarsanız?" diye sordum. "O zaman ne yapacaksınız?"

Elizabeth endişemi alt edecekken duraksadı. "Haklısın."

"Yirmi yılım kaldı," dedim sessizce. "İşleri şimdi mahvedersem geçmiş seksen yıl çöpe gider. Hata yapan sirenlerin başına gelenleri siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Miaka, sen Ifama'ya olanları gördün."

Miaka ürperdi. Okyanus Ifama'yı, ellili yıllarda Güney Afrika sahillerinde boğulurken kurtarmıştı ve o da yaşamak uğruna hizmet etmeyi kabul etmişti. Bizimle olduğu kısa süre boyunca mesafesini korumuştu. Odasında kalıp zamanının çoğunu dua ederek geçiriyor gibiydi. Sonraları bu soğuk tavrının bize bağlanmamak için bir plan mı olduğunu merak etmiştik. İlk kez şarkı söylemesi gerektiğinde suyun üzerinde durup çenesini havaya kaldırmış ve bunu yapmayı reddetmişti. Okyanus onu dibe öyle hızla çekmişti ki sanki hiç var olmamıştı bile.

Bu hepimize bir uyarıydı. Şarkı söylemek ve sırrımızı saklamak zorundaydık. Bu kısa bir emir listesiydi.

"Ya Catarina?" diye sözlerime devam ettim. "Ya da Beth? Ya da Molly? Bizim durumuzda başarısız olan onlarca kız?"

Bu kızların hikâyeleri, bir sirenden diğerine aktarılan uyarı niteliğinde hikâyelerdi. Beth, onu kuyuya atmakla tehdit eden üç kıza karşı sesini kullanmıştı. Olay, 1600'lü yıllarda, cadılık henüz fazla yayılmamışken yaşanmıştı. Bütün bir kasabayı ayaklandırınca Okyanus, sır ortaya çıkmasın diye onu susturmuştu. Catarina, şarkı söylemeyi reddeden bir diğeriydi ve o da içeri alınmıştı. Onunla

ilgili ilginç olan şey, o zamana kadar zaten otuz beş yıldır siren olmasıydı. Onca zaman sonra özgürlüğünden vazgeçmesine sebep olan şey neydi diye düşünmekten deli olacaktım.

Molly'nin hikâyesi ise başkaydı; daha rahatsız ediciydi. Siren olarak sürdüğü hayatı onu bir çeşit ruhsal bunalıma sürüklemişti. Dört yılın sonunda bir gece, bir kızgınlık anında bir evdeki herkesi, bir bebek de dahil, katletmişti. Kendini, küvette yüzüstü yatan yaşlı kadının yanında bulana dek ne yaptığının farkında bile değildi. Duyduğuma göre Okyanus onu sakinleştirmeye çalışmıştı ama birkaç ay sonra hikâye tekrarlanınca Okyanus onun canını almıştı. Molly, eğer niyetiniz kötü değilse Okyanus'un bağışlayıcı olabileceğinin kanıtıydı ama bir yandan, o bağışlayıcılığın bir sınırı olduğunu da gösteriyordu.

Bunlar içimizde taşıdığımız, bizi düzene sokan hikâyelerdi. Kuralları hiçe saymak, hayatını hiçe saymak demekti.

Sırrımızı açığa çıkarmak, ele geçirilmek, hatta belki deneylere maruz kalmak demekti. Bizi yok edemezlerse ve onlardan kaçamamışsak, bu kelimenin tam anlamıyla sessizliğe hapsolmak olurdu. Ve eğer birileri Okyanus'un, ayakta tuttuğu kimi insanları bilerek yok ettiğini anlarsa, insanların O'na dokunmadan suya kavuşmanın yollarını bulmaları zor olmazdı. Kimse suya girmezse... bizler nasıl yaşardık?

İtaat, kaçınılmazdı.

"Siz ikiniz için endişeleniyorum," dedim sonunda yanlarına gidip onlara sarılarak. "Dürüst olmak gerekirse

bazen siz ikinizin ne kadar iyi... uyum sağladığınızı kıskanıyorum. Ama hata yapmadan bunu ne kadar sürdürebileceğinizi merak ediyorum."

"Endişelenmene gerek yok," diye Miaka beni telkin etti. "Bu, sirenlerin tarih boyunca yaptığı bir şey ve bizler belli ki en iyisiyiz. Aisling bile bir kasabanın dışında yaşıyor. İnsanlarla iletişimde olmak aklımızı başımızda tutuyor. Bu hayatı devam ettirmek için kendini eve kapatmana gerek yok."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama sınırlarımı ya da Okyanus'un sınırlarını zorlamak istemiyorum."

Elizabeth'in bir şey söylemesine gerek yoktu. Sözler olmadan da tepkisini duyabiliyordum.

"Neden Aisling'i ziyaret etmiyoruz?" diye önerdi Miaka. "Onun nasıl başa çıktığını neredeyse hiç sormadık."

"Çünkü hiç burada olmadı," dedi Elizabeth, sesinden kızgınlığı belli oluyordu.

Dördüncü kız kardeşimizi son şarkı söyleyişimizden beri görmemiştik ve iki yıldır bizimle yaşamıyordu.

"Bu iyi fikir olabilir. Kısa bir yolculuk yalnızca," dedim, özellikle Aisling'e hiç ısınamayan Elizabeth'e bakarak. Aisling, Elizabeth için fazla münzevi bir hayat yaşıyordu.

Elizabeth başını salladı. "Olur. Başka bir planımız yok ne de olsa."

Arka kapıdan tahta merdivene ve oradan yüzen bir iskeleye çıktık. Diğer evlerin çoğunda iskeleye bağlı jetski'ler ya da su bisikletleri vardı ama bizimki boştu. Güneş, bizim suya girdiğimizi kimsenin göremeyeceği kadar alçalmıştı.

Okyanus, bizi karşılarcasına çırpındı ve dibe batarken vücudumu hafif gıdıklayıcı bir his sardı. Kendimi kollarına bırakıp rahatladım, şimdiden daha sakin hissediyordum.

Aisling'e geldiğimizi söyler misin? diye sordum.

Tabii ki.

Oley! diye şakıdı Elizabeth derinlere dalıp yolculuğa başlarken. Hızımız sayesine, üzerindeki eski püskü kıyafetleri soyulunca kollarını iki yana açtı. Saçları ardında dalgalanırken siren elbisesini bekliyordu.

Bu şekilde hareket edince üzerimize giydiğimiz dünyevi her şey yok oluyordu. Okyanus damarlarını açıp binlerce tuz parçacığı saçtı ve onlar vücudumuza yapışıp uzun, şık elbiselere dönüştüler. Göz alıcıydılar, Okyanus'un renklerini barındırıyorlardı; insan gözünün asla görmediği mercan renginde morlar, ışık yönünde büyüyen su yosunlarının yeşilleri, gün doğumunda parlayan kumsalların altın renklerini barındırıyordu ve her renkten yalnızca bir tane vardı. Üzerimizden parça parça dökülmelerini izlemek acı verici oluyordu. Elbise, Okyanus'tan ayrıldıktan sonra ancak birkaç gün üzerimizde kalabiliyordu.

Üzgün görünüyorsun. Söyledikleri yalnızca benim kulağıma geliyordu.

Kâbuslarım arttı, dedim.

Uyumana gerek yok. İhtiyacın olmadığını biliyorsun.

Gülümsedim. *Biliyorum. Ama uyumayı seviyorum. Beni rahatlatıyor. Yalnızca rüyasız olmasını tercih ederim.*

Rüyalarımı alamazdı ama beni her zaman, elinden geldiğince rahatlatıyordu. Bazen beni adalara götürür ya da insanlardan basitçe sakladığı en inanılmaz güzellik-

lerini önüme sererdi. Bazen bana ilgi göstermenin beni kendinden uzak tutmak olduğunu bilirdi. Ondan asla uzun süre uzak kalmak istemezdim aslında. Çünkü O artık sahip olduğum tek anneydi.

Yarı anne, yarı koruyucu, yarı işveren... açıklaması güç bir ilişkimiz vardı.

Aisling, elbisesi yarı oluşmuş, etrafından sarkar vaziyette bizi karşılamak için dışarı yüzdü.

Bu ne sürpriz! diye bizi karşılayıp Miaka'nın elini sıktı. *Beni izleyin.*

Onu takip edip suyun yüzeyinde kıtaları oluşturan kara parçalarının kenarından geçtik. Coğrafi bilincimiz gelişmiş olduğundan nerelerin kayalık, nerelerin kumluk olduğunu ya da batırdığımız gemilerin yerini biliyorduk. Suyun dibindeki, haritada yer almayan hayalet kasabalar gibi ilginç bilgilere sahiptik.

Aisling'in peşinden hafif engebeli bir sahile ilerledik. Su yeterince sığlaşınca kendini yukarı çekti.

"Endişelenmeyin," dedi öylece karaya çıkmasına şaşırdığımızı anlayarak. "Burada bizden başka kimse yok."

"Bir kasabaya yakın yaşıyorsun sanıyordum," dedi Elizabeth, karaya çıkarken yuvarlak taşların üzerinde zıplayarak.

Aisling omuz silkti. "Yakınlık görecelidir." Ağaçlığın hemen ardında eskimeye yüz tutmuş bir kulübeye geldik. Manzara görülmeye değerdi; kulübenin üzerini ağır dallar kaplıyordu. Bunların yazın içeriyi serin tuttuğunu ve kışın onu kardan koruduğunu düşündüm. Ön tarafta çiçekler ve böğürtlenlerle dolu bir bahçe vardı ve etraftaki bolluk bana, diğerlerimizin yalnızca suya bağlı olmasına

karşın Aisling'in bütün elementlerden güç aldığını düşündürttü.

"Burası çok küçük!" dedi Miaka daha girerken. Tek oda vardı, bizim sahildeki evimizin salonu kadardı. Mobilya namına pek az şey vardı; küçük bir yatak ve masanın yanında bir bank.

"Bence sıcak bir ortam," dedi Aisling antika bir ocağa çaydanlığı yerleştirirken. "Gelmenize sevindim. Bugün dalından böğürtlen toplamıştım ve turta yapıyordum. Kırk beş dakika sonra mükemmel bir tatlımız olacak!"

"Birilerini mi bekliyorsun?" diye sordu Elizabeth. "Yoksa inanılmaz sıkıldın mı?"

Bizim yemek pişirmek için pek sebebimiz olmuyordu. Yiyeceğe ihtiyacımız yoktu. Hele Elizabeth, canı özellikle bir şey çekmezse aylarca bir şey yemeden durabiliyordu.

Aisling, kalıbın dibini kaplarken gülümsedi. "Tabii, kral her an gelebilir."

"Ah, demek kral turta seviyor ha?" diye Miaka şakaya katıldı.

"Kim turta sevmez ki!" diye dalga geçip iç çekti. "Bugün biraz sıkılmıştım, aslını söylemek gerekirse. Bu yüzden geldiğinize çok sevindim."

Turtanın harcını dökerken Aisling'in yanına gittim. "Ne zaman istersen gelip bizimle kalabilirsin biliyorsun."

"Ah, sessizliği seviyorum."

"Daha demin sıkıldığını söyledin," dedi Miaka, sanatçı gözlerle odayı süzerken.

"Yüz günde bir gün," dedi Aisling bizi başından savmak istercesine. "Ama biliyorum. Sizlerle daha fazla vakit geçirmeliyim. Elimden geleni yapacağım."

"İyi misin?" diye sordum. "Biraz gergin görünüyorsun."

Aisling zoraki gülümsedi. "Gayet iyiyim. Sizi gördüğüme çok sevindim o kadar. Konu nedir?"

"Kahlen'e biraz sakinleşmesini söyleyebilir misin?" diye sordu Elizabeth yatağa oturmuş, mekânın sahibi gibi görünüyordu. "Yine karalar bağladı. Defterlerine gömülüyor, yanında bir insanın gölgesi belirse dünya başına yıkılacak sanıyor."

Aisling'le birbirimize baktık ve bana sırıttı. "Gerçekten neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim. "Baş etme yollarımızı karşılaştırıyoruz. Ben kimliğimizi gizli tutarak yaşarsak daha güvende hissediyorum. Ne kadar az insanla iletişim kurarsak o kadar iyi."

"Ama yine de büyük şehirlerde yaşamakta ısrarcısın," diye söylendi Elizabeth.

Gözlerimi devirdim. "Böylece araya karışmamız kolaylaşıyor."

Miaka yanımıza gelip minik eliyle Aisling'in omzuna dokundu. "Bence Elizabeth'in demeye çalıştığı şey, sen en büyüğümüz olduğuna göre bize akıl verebilirsin."

Aisling önlüğünü çıkardı ve hep birlikte banka ve yatağa toplaşıp oturduk. "Pekâlâ, dürüst olalım. Okyanus'un tek seferde birden fazlamıza ihtiyacı yok. İşini tek bir sirenle de halledebilir. Yalnızca sürekli en az iki kişi olduğumuzdan emin oluyor ki yalnız olmayalım."

"Ve tabii Okyanus da var," diye ekledim.

"İşin ilginci de bu. Anlaması çok zor." Elizabeth, elbisesinin tuzlu ışıltılarıyla oynuyordu.

"O bir insan değil," dedim. "Tabii ki anlaşılması zor."

"Konuya geri dönmek gerekirse; Aisling sence, kötü sonuçlanmadan insanlarla iletişim kurmak mümkün değil mi?" diye üsteledi Elizabeth.

Aisling, gözleri, havada boş bir yere bakar halde kendi kendine gülümsedi. "Kesinlikle mümkün. Hatta değişen hayatlar ve mevsimler görmek, ben kendimi değiştiremesem de, hayatıma çok şey kattı. Sanırım sınırlarını bilmekle alakalı." Tekrar Elizabeth'e baktı. "Görünen o ki Kahlen kendi sınırlarını çizmiş ve hepimiz buna saygı göstermeliyiz."

"*Bana* sorarsan kederli görünüyor ve biraz gerçek hayata karışırsa daha mutlu olacak gibime geliyor." Elizabeth sırıttı. Yüzünde, tartışmaya niyetli olmasa da her şeyin en iyisini ben bilirim manasında bir gülümseme vardı.

"Tam da bunu demişken," dedi Miaka doğrulup. "Serbest paraşüt. Sen olsan yapar mıydın Aisling?"

Aisling gergin biçimde güldü. "Yüksekten korkarım bu yüzden sanırım hayır."

Miaka başını salladı. "Kabul ediyorum, düşmek garip olabilir. Ama dünyayı tepeden görmek istiyorum."

"Savaşlar gördün, ülkelerin yıkılıp yeniden inşa edilmesini seyrettin. Çoğu insanın hatırlayamayacağı çok moda akımı yaşadın. Çin Seddi'nde yürüdük, bir file bindin... Tanrı aşkına, Elizabeth bizi Beatles konserine bile götürdü!" diye hatırlattım. "Daha fazlasına gerçekten ihtiyacın var mı?"

Miaka'nın yüzü ışıldadı. "Her şeyi görmek istiyorum."

Ziyaretimizin geri kalanını Miaka'nın yaptığı resimlerden, benim okuduğum kitaplardan, Elizabeth'in

seyrettiği filmlerden konuşarak geçirdik. Aisling, etrafındaki yaşamları gözlemlemenin hoşuna gittiğini söylediğinde haklıymış ki bize kasabadaki en iyi pastacının en sonunda dükkânını kapadığından ve insanların son dönemde köpek gezdiriciliği işine sardığından bahsetti. Bunların hepsi bana hiçbir şey ifade etmiyordu ama içinde yaşayan bu yabancı insanlar için her şey demekti.

"Keşke senin gibi bir yeteneğim olsaydı Miaka," dedi Aisling, adrenalin ve sanatla ilgili teorilerini duyunca. "Söyleyecek bir şeyim yok gibi hissediyorum. Hayatım öyle durağan ki."

"Gerçekten, istediğin zaman gelip bizimle kalabilirsin," diye önerdim yeniden.

Bana eğildi ve başını başıma dayadı. "Biliyorum. Bu sıralar hayat çok hızlıymış gibi geliyor. Bu sessizlik fazla uzun sürmeyecek gibi. Bunu özleyeceğim."

"Hızlı mı?" diye sorguladım. "Yılların emekleme hızından daha hızlı geçmesi için ne yapıyorsun?"

"Aslında Aisling'e katılıyorum. Her şey hızlı," dedi Elizabeth. "İstediğim her şeyi yapmam için yeterince vakit yok. Ama buna bayılıyorum!"

Birkaç saat sonra, Elizabeth yerinde duramamaya başlayınca, kibarca artık eve gitme zamanımızın geldiğini söyledim. Miaka ve Elizabeth suya ilerlerken Aisling beni geri çekti.

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama işimizin seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum. Eğer seksen yıldır yaşadığın hayat seni iyi hissettirmiyorsa belki de farklı bir şey denemenin vakti gelmiştir.

"Ya beceremezsem?"

Elimi sıktı. "Beceremezsen de affedilmesi en kolay olan sensin. Seni çok seviyor. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Yakında ziyarete geleceğim."

Evine geri döndü. Pencerenin dışından, yeni bir turta yapmaya başlamasını izlerken tavsiyesini düşündüm.

Kendi kendime gülümsedim. Bana alışkanlıklarımı değiştirmemi söylemesi Aisling'e ne bir şey kazandırır ne de kaybettirirdi ve bu yüzden ona güveniyordum. Böylece, duygularımı, endişelerimi ve sorularımı kalbimde tutup bu hayatın son dönemini benim için kolaylaştıracak bir yol bulabilir miyim diye düşündüm.

4. Bölüm

Bir sonraki akşamın çoğunu Miaka'nın saçımı bukle yapmasıyla geçirdim. Kardeşlerimin yaşadıkları hayatı tam olarak anlamıyor ve akıllıca olduğunu sanmıyordum ama onların yerinde olmak için de hiç çaba sarf etmemiştim. Bu gece deneyecektim.

"Buna ne diyorsun?" Elizabeth elinde başka bir elbiseyle geldi. Bana gösterdiği her şey, bana sorarsa, kısa birer kumaş parçasıydı; tek farkı renkleriydi.

"Bilemiyorum. Pek benim tarzım değil."

Başını yana eğdi. "İşte sorun da bu. Ellilerden fırlama bir ev hanımı kılığında kulübe gidemezsin."

Burun kıvırdım. "Bu biraz... açık değil mi?"

Elizabeth'in gözleri kızgınlıkla büyüdü, Miaka kıkırdadı. "Evet. Gayet öyle. Bunu giy, tamam mı?" Elbiseyi kucağıma fırlattı. "Ben de giyineceğim," diye bağırdı odadan çıkarken.

Of çekmemek için kendime engel oldum. Ne de olsa hevesli görünmeye çalışıyordum. Belki de bu gece, hayatıma

yeni başlangıçlar getirecekti.

"Saçlarını daha sık böyle yapmalıyız," dedi Miaka beni aynaya çevirirken.

Şaştım kaldım. "Çok kabarık!"

"Birkaç saat dans edince söner."

Aynaya eğilip dikkatle yüzüme baktım. Siren olmanın verdiği doğal güzelliğe alışkındım. Miaka'nın sanatçı dokunuşları ve ruj ise bunu ona katlamıştı. Oğlanların, Elizabeth'in dikkatini çekmek için neden sıra olduğunu şimdi anlıyordum.

"Teşekkürler. Mükemmel olmuş."

Omuz silkti. "Ne zaman istersen." Sonra aynaya eğilip kendi makyajını yapmaya başladı.

"Peki, oraya gidince ne yapıyoruz?" diye sordum. "Kalabalık bir yerde nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Dışarı çıkıp iyi vakit geçirmekle ilgili adım adım bir kurallar listesi yok Kahlen. Büyük ihtimalle bir içki alıp kalabalığı süzer, takılırız. Elizabeth mutlaka birilerini ayarlamaya çalışacaktır ama sen ve ben birlikte dans edebiliriz."

"Gençlerin dans edişini anlamaya çalışmayı otuz yıl önce bıraktım. *Electric Slide* dansı benim için son darbeydi."

"Ama dans etmek çok eğlenceli!"

Başımı salladım. "Hayır. *Swing* dansı eğlenceliydi. Bir ritim tutturup partnerinin elinden tutarak dans etmek artık popüler değil."

Miaka, gülerken gözüne girmesin diye rimeli yüzünden uzaklaştırdı. "Yemin ederim eğer bu akşam *swing* dansı yapmaya kalkışırsan Elizabeth seni öldürür."

"Ona iyi şanslar öyleyse," diye mırıldandım. "Her neyse, demek istediğim şu ki ben pek dans pistinde olmayacağım."

Miaka ile aynadan göz göze geldik. "Kütüphane ya da park dışında bir yere gideceğin için seviniyorum ama oturduğun yerde kalırsan ne kadar şansın olur emin değilim."

"Ta-da!" diye cıvıldadı Elizabeth, odaya dalıp. Elbisesi, siyah ve kısaydı ve "striptizci topukluları" adını verdiği ayakkabılarını giymişti. "Ne diyorsunuz?"

Gülümsedim. "Ne diyeyim? Trafiği durdurursun."

Buna çok sevindi, eliyle saçlarını savurdu. "Bunu buldum," dedi bana bir şey uzatıp.

Bu da diğerleri gibi kısa bir elbiseydi ama belinden aşağı bir tül uzanıyordu. Ve tabii ki üzeri pullarla kaplıydı ama yine de bana gösterdikleri arasına tarzıma en uygunu buydu.

Gülümsedim. "Teşekkürler, en iyisi bu."

Elizabeth kollarını boynuma doladı. "Gelmene çok seviniyorum! En güzel iki kız olmaktan daha güzel bir şey varsa o da üç en güzel kız olmak!"

Bar fedaisi, Elizabeth'in geldiğini gördüğü andan beri büyülenmiş durumdaydı ve böylece sahte kimliklerimizde yaşlarımız yirmi birden büyük olmasa bile kapıdan içeri ellerimizde X işaretleri olmadan girebileceğimizi düşünmeye başladım.

Yüksek bas sesiyle irkilerek uzaklaştım, daha o andan, keşke bir kez daha düşünseydim demeye başladım. Belki de bunu fark eden Miaka koluma girip beni bara doğru

çekti. Telefonuna siparişlerimizi yazdı ve kadehlerimizi alıp kalabalıkta dikkatle ilerledik.

Bu eğlenceli olacak, diye kendi kendime hatırlattım. *Biraz çaba göster. Bu, kız kardeşlerinin hayatlarını güzelleştiriyor. Senin için de aynı şey olabilir.*

"Burada nasıl düşünebiliyorsunuz?" diye fısıldadım Elizabeth'in kulağına.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp cevapladı: "Mesele, düşünmeyi *bırakmak.*"

"Rahatla," diye işaret etti Miaka. "Bunun kalabalık bir sokakta yürümekten farkı yok."

Ben de denedim, gerçekten. Sinirlerim yatışır diye iki kadeh içtim. Miaka'yla dans ettim ki bu, etrafımızdaki hayran kitlesi vücutlarını bize yapıştırmaya çalışana dek eğlenceliydi ama sonra çekiciliğini yitirdi. Hatta müziğe yoğunlaşmayı bile denedim ki bu bir siren için çok doğal olmalıydı, fakat hoparlörlerden bangır bangır gelen ses yalnızca bir gürültüye dönüşüyordu.

Kimi insanların garip hareketlerle, Elizabeth dans pistinde bir manyetik alanmışçasına yaklaşmasını izledim. Tek kelime etmeden birini ayarlamasına şaşmamak gerekirdi. Gerçekten de oradaki en güzel kızlar bizdik ve Elizabeth tüm dikkatini bir oğlana verdiğinde oğlan çaresiz kalıyordu. İlk önce, sonunda arkadaşları tarafından başka bir bara gitmek için zorla çekiştirilen biriyle takıldı. Elizabeth'in şarkısını bile duymamışken oğlan, orada kalmak uğruna arkadaşlarıyla kavgaya tutuştu ve en son baktığımda zorla kapı dışarı ediliyordu. İkinci seçimi, fark etmeden çok içtiği için masada bayıldı.

İki hüzün dolu saatin sonunda, kolunda sarhoş oldu-

ğu her halinden belli kumral bir oğlanla çıkageldi. "Beni beklemeyin," diye işaret etti, oğlanla beraber kapıdan çıkıp gözden kaybolurken.

Yalvaran gözlerle Miaka'ya döndüm. Gülümseyip başını salladı ve böylece eve gitmek için yola koyulduk.

"Denedin," diye işaret etti kaldırımda yürürken. "Daha gelmeden seni kaybederiz sanmıştım."

"Neredeyse öyle olacaktı," diye itiraf ettim. "Artık eminim; kulüpler bana göre değil."

"Bir ev partisi filan olsa gelir misin sence? Kampüsten geçerken onlarcasına davet ediliyoruz."

Çekindiğimi belli ettim. "Başlangıç olabilir."

Sıra sıra kulüplerin önünden topuklularımızla tıkırdayarak ilerlerken kimileri ıslık çalıyor, kimileri alkış tutuyordu. İstemsizce bir elimi dekolteme koysam da işe yaramadı. Miaka kendi kendine sırıtıp daha dik yürümeye başladı ve o zaman, kız kardeşlerimi bu hayat tarzında onları cezbeden şey yalnızca birilerinin onlara bakması mı diye düşündüm. Günlerimizin çoğunu içimize kapanarak geçiriyorduk ve şarkı söylediğimiz sırada resmettiğimiz şey yalnızca bir yalandı. En azından bu şekilde, birileri yaşadığımıza şahit oluyordu. Yine de benim için bu durum, birinin sana bakmasından çok birinin seni izlemesi gibiydi.

Eve vardığımızda Elizabeth'in elbisesini üzerimden çıkarmaya yeltenmeden arka kapıdan kendimi suya bıraktım.

Kahlen! Okyanus etrafıma dolandı, kucaklayıcı ve sakinleştiriciydi.

Geçirdiğim akşama inanmayacaksın.

Bana her şeyi anlat. O'nu, elleri çenesinin altından

başını destekler halde bana bakar şekilde canlandırdım, her kelimemi dikkatle dinliyordu.

Miaka ve Elizabeth kulüplere gitmeyi seviyor, insanlar orada içki içip dans ediyorlar. Bana daha çok dışarı çıkmam gerektiğini söyleyip duruyorlardı ve ben de sonunda onlarla gittim.

Seni orada hayal edemiyorum.

Ben de edemiyordum. Bu yüzden orada geçirdiğim zaman boyunca çok huzursuzdum. Şimdi burada olmaktan çok mutluyum. *Seninle olmak çok güzel ve huzurlu.*

Suları bir gülücük gibi kıpırdandı. İstemezsen konuşmak zorunda değiliz. Sana sarılmaktan memnunum.

Kendimi dibe, Okyanus'un kumlu zeminine bıraktım. Ayaklarımı uzatıp birbirine doladım, kollarımı başımın arkasına götürdüm. Üzerimden geçen teknelerin suda yavaş yavaş yok olan izlerini seyrettim. Gruplar halinde balıklar, Okyanus'un zemininde yatan bir kızdan rahatsız olmaksızın yanımdan geçip gidiyordu.

Öyleyse altı ay kadar var değil mi? diye sordum, karnım kasılırken.

Evet, bir doğal afet ya da insan eliyle batırmayı saymazsak; bunları öngöremiyorum.

Biliyorum.

Bu konuda şimdiden endişelenmeye başlama. Son seferkinden beri hâlâ canın yanıyor biliyorum. Şefkatle sarıldı.

Ona sarılır gibi kollarımı havaya kaldırdım ama tabii ki minik vücudum onu tamamen sarmaya asla yetmezdi. *Bir şarkının etkisini, bir diğerine geçene kadar* üstümden atmaya *hiçbir zaman yeterince vaktim olmuyormuş gibi hissediyorum. Kâbuslar görüyorum ve yenisine haftalar*

kala, kendimi enkaz gibi hissediyorum. Yüreğim hüzünle doldu. *Üzgünüm ama bana nasıl hissettirdiğini her zaman hatırlayacağım.*

Hatırlamayacaksın. Bunca yıldır hiçbir siren geri dönüp benden anılarını canlandırmamı istemedi.

Onlardan haber alıyor musun?

İsteyerek değil. İnsanlar içimdeyken onları hissediyorum. Yeni kızları böyle buluyorum. Doğamın gerektirdiklerinden şüphe duyanları bu şekilde anlıyorum. Bazen eski bir siren yüzer ya da iskeleden ayaklarını suya uzatır. Böylece hayatlarına bir bakış atarım ama şimdiye kadar hiçbiri beni hatırlamadı.

Ben seni hatırlayacağım, diye söz verdim.

Beni kucakladığını hissedebiliyordum. *Seni sonsuza dek asla unutmayacağım. Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum.

Eğer istersen gece burada dinlenebilirsin. Seni kimsenin bulmamasını sağlarım.

Burada, aşağıda, sonsuza dek kalamaz mıyım? Böylece insanları istemsizce incitmekle ilgili endişelenmeme gerek kalmaz. Ya da kız kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratmakla ilgili. Aisling'in kulübesi var, ben de belki burada kendime artık ahşap parçalarından bir yer inşa ederim.

Sırtımdan aşağı hafifi bir akıntı hissettim. *Uyu. Sabah daha farklı hissedeceksin. Kız kardeşlerin sensiz yollarını bulamaz. Güven bana, hep bunu düşünüyorlar.*

Gerçekten mi?

Gerçekten.

Teşekkürler.

Dinlen. Burada güvendesin.

5. Bölüm

Bebeği kendime yaklaştırıp ağlamasını durdurmaya çalıştım.

"Şşş," dedim, sesimin canını yakmaktan çok onu rahatlatacağını düşünerek.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım, kollarımda kıvranırken. Gözünden akan yaşlar daha hızla, çoğalarak akmaya başladı ve sonunda her tarafından sular dökülüyordu. Sular ağzına dolmaya başlayınca çığlıkları boğuk hırıldamalara dönüştü.

İçten dışa boğulmasını izlerken dehşete kapıldım.

Birden yerimden sıçrayıp uyandım ve suyun altında olduğumu unuttuğumdan ben de boğuluyormuşum hissine kapıldım. Elimde olmaksızın çığlık atmaya başladım.

Buradayım Kahlen! Güvendesin.

Benimle konuşanın O olduğunu ve söylediğinin doğru olduğunu anlayana dek gırtlağımı ve boynumu ellerimle kavramış halde kaldım, dehşet içindeydim.

Özür dilerim. Kâbus gördüm.

Biliyorum.

İç çektim. Tabii ki biliyordu.

Kız kardeşlerinin yanına git. Senin yanımda olmana her ne kadar bayılsam da karada sana ihtiyaçları var. Gün ışığına ihtiyacın var.

Başımı salladım. *Haklısın. Yine gelirim.*

Kendimi yüzeye iterken şu an O'nun ıslak kollarından ne kadar hızla uzaklaşmak istediğimi gizlemeye çalışıyordum. Birkaç saat önce O'nun içinde saklanmayı ne kadar istediğim ile şimdi hissettiklerimi dengelemek zordu.

Yüzer iskeleye tam zamanında çıkmışım; güneş bulutların arasından doğuyordu. Orada durup arapsaçına dönmüş duygularımı çözmeye çalıştım. Korku, umut, endişe, şefkat... içimden o kadar çok şey geçiyordu ki kendimi kasılmış hissediyordum. Aisling, rutinimden uzaklaşmamı istiyordu. Elizabeth ve Miaka konforlu alanımdan çıkmamı istiyordu. İçinde bulunduğum darmadağınıklıktan kurtulmadan bunların hiçbirini yapamayacağımı hissediyordum.

Merdivenlerden yukarı çıkıp eve girdim. Elizabeth eve gelmişti, üzerinde hâlâ minik siyah elbisesi vardı, ayakkabıları kapının yanına gelişigüzel bırakılmıştı. Miaka'yla beraber gülüyor, eve gelirken aldığı kahvesini içiyor, gecenin hafif sarhoşluğunu atıyordu.

Kapıdan girdiğimi görünce ikisi birden bana döndü ve Elizabeth'in hemen yüzü düştü.

"Lütfen bana o elbiseyle suya girdiğini söyleme!"

Yerde biriken damlalara baktım. "Şey, evet girdim."

"Sadece kuru temizleme yapılabiliyordu!"

"Üzgünüm, yenisini alırım."

"Sorun nedir?" diye sordu Miaka yüzümün asık olduğunu fark edip.

"Yine kötü rüyalar sadece," dedim elbiseyi üzerimden sıyırıp. Daha yumuşak ve sıcak bir şeyler giymeye ihtiyacım vardı. "İyiyim, sanırım yatıp biraz kitap okuyacağım."

"Konuşmak istersen buradayız," dedi Miaka.

"Sağ ol. Toparlarım."

Odama gittim, Elizabeth'in son fethini anlatmasına dayanamayacaktım. Yeniden suya girmeye hiç niyetim olmasa da üzerimdeki deniz tuzu kokusunu yıkamak istiyorum. En azından elimden geldiğince.

"Neden uyumakla uğraşıyor ki?" diye Elizabeth'in sessizce sorduğunu duydum. "Şimdiye kadar bırakır diye düşünüyordum. Uyumaya ihtiyacımız yok."

Miaka'nın cevabını duymak için duraksadım. "Gördüğü kötü rüyaları telafi edecek kadar sıkça iyi rüyalar da görüyor olmalı."

Kapıyı tamamen kapadım, Elizabeth'in elbisesini penceremin kenarına astım ve duşta suyun her şeyi üzerimden akıtmasına izin verdim.

Defterlerimi karıştırmaya başladım. En sonunda on iki yıl kadar önceki bir batışın olduğu sayfada, rüyamdaki bebeğin yüzünü buldum. Okyanus, bunlardan hiçbirini hatırlamayacağımı garanti ediyorsa neden yüzlerini aklımdan çıkaramıyordum? Elizabeth olsa onları belgelediğim için derdi ama ben bu yüzden olmadığını biliyordum. En azından tamamıyla değil.

Kendi kendime, batırmalar sırasında insanların yü-

züne bakmamak kuralını koymuştum ama kabul etmek istediğimden daha fazla kez bunu çiğnemiştim. Onları kurtarmamız için bağıran insanlara yüz çevirmek kolay olmuyordu. Bazen birini görürdüm ve sonra hakkında bir kayda rastlamazdım. Ne bir vefat ilanı ne bir internet günlüğü, hiçbir şey. O yüzleri de defterimdekiler kadar iyi biliyordum.

Bazen, acaba bozuldum mu diye düşünüyordum, bu da en az her şarkı söylememiz kadar aklıma takılıyordu. Eğer öldürdüğüm, onlarca, binlerce insanı hatırlayabiliyorsam siren hayatım bittikten sonra normal hayatımda nasıl yaşayacaktım?

Norah adındaki kız bebeğin resmine baktım ve asla yaşayamadığı hayatı için gözyaşı döktüm.

Bir sonraki şarkı söylememize henüz altı ay olmasına rağmen sanki yarınmışçasına korkuyordum. Bunu her yaşadığımızda ruhumdan bir parça kopuyor gibiydi. Seksen uzun yıl geride kalmıştı. Önümde yirmi yıl vardı. Ve her geçen gün asla geçmeyecek gibiydi.

Pazartesi sabahı evden olabildiğince hızlı çıktım. Miaka'nın birçok çizim defterinden birini, kalemlerle beraber çantama attım. Miaka, ilk tuvaliyle eve geldiğinden beri çizim ve resim yapmakla ilgileniyordum. Asla onun gibi bir sanatçı olamayacaksam bile bir süre el oyalamak fena fikir değildi.

Kampüse giderken olabildiğince tenha yollardan geçip fıskiyenin ve kütüphanenin yanındaki avluya vardım. İnsanlar derse yetişmek için ilerliyordu. İçten içe, Elizabeth ve Miaka'ya sert davrandığım için kötü hissediyordum.

Onlar bar ve kulüplere uyum sağlayabiliyordu. Ben kütüphaneye uyum sağlayabiliyordum. Onların işleri ele alma biçimi belki bana uymuyordu ama bu hatalı oldukları anlamına da gelmezdi.

Bir ağacın altına yerleşip çizim defterini çıkardım, gördüğüm kıyafetleri çizmek niyetindeydim. Modanın zamanla nasıl değiştiğini seyretmeye bayılıyordum ve ben daha klasik bir tarzı tercih etsem de bir saç bandının ya da ayakkabı topuğunun ya da bir yaka kesiminin yirmi yıl önce gördüklerimi aklıma getirmesi hoşuma gidiyordu.

Fakat bu, insanlarla ilgili haddimden fazlasına kalkışmakla ilgili problem yaratıyordu. Kimilerinin seksenlerde takılı kalıp saçlarına inanılmaz şeyler yaptığını ya da hiç uygun olmasa da İspanyol paça pantolonlar giydiğini görüyordum. Sevdiğin bir çağda kalmak bir can simidiydi belki de, her şey değişirken elinde tutabildiğin bir şey oluyordu. Çan eteğime bakınca bunun doğru olduğunu anladım.

Ve birden, beklenmedik şekilde birisi, ağacın gölgesinde yanıma oturdu.

"Pekâlâ, senin aşçılık öğrencisi olduğunu sanmıştım ama bu şimdi bana güzel sanatları düşündürmeye başladı."

Kütüphanedeki çocuktu. Akinli.

"Şahsen muallakta kaldım. Beni yargılamıyorsun değil mi?"

Gülümseyip başımı salladım. Zaten sohbet ediyormuşuz gibi birden konuşması hoşuma gidiyordu.

"Güzel. Aklımda birkaç şey var. Mesela finans olabilir diye düşünüyorum, gerçi yemek pişirmekte olduğu gibi para konularında da kötüyümdür."

Gülümsedim, sayfanın kenarına yazdım. *Ama insanlar zaten bu yüzden okula gitmiyor mu? Bir konuda daha iyi olmak için?*

"İyi bir noktaya değindin ama bence becerilerimi abartıyorsun."

Bana bakıp gülümsedi ve ilk tanıştığımızda bana kendimi nasıl normal hissettirdiğini hatırladım. Şimdi de yine, sessizliğimden rahatsız olmuyordu. Birden, Elizabeth'in diğerlerini kullanan tavırlarıyla ilgili beni neyin rahatsız ettiğini anladım. Dikkatlerini çektiği kişilerin onda çekici bulduğu şey diğerleriyle aynıydı; parlak tenimiz, hülyalı gözlerimiz ve gizemli bir hava. Ama bu oğlan? Ondan daha fazlası gibiydi. O beni gizemli bir güzellik olarak değil, tanımak istediği bir kız olarak görüyordu.

Bana dalıp gitmiyordu. Benimle konuşuyordu.

"Ee, bu hafta sonu o inanılmaz pastayı yaptın mı yoksa?"

Başımı iki yana salladım. *İlk kez bir kulübe gittim,* diye yazdım, bunu söylemenin ne kadar normal olduğunun tadına vararak.

"Sonra?"

Pek bana göre değil.

"Evet, ben cuma akşamı ayık şoförlük yaptım ve gerçekten barların o korkunç kokusuna dayanamıyorum. İçeride sigara içilmemesine rağmen duvarlara asla çıkmayacak bir sigara kokusu sinmiş gibi." Akinli, iğrenir gibi burnunu kıvırdı. "Artı, ekipteki çocukları sevsem de iki tanesinin kusmuğunu temizleyecek derecede sevmiyorum. Sanırım şoförlük günlerim resmen bitmiştir."

Yüzümü buruşturup başımı salladım. Bu bakıcılık hissiyatını fazlasıyla iyi biliyordum.

"Bugün başka dersin var mı?"

Hayır!

"Bunu kıskandım işte. Akşamüzeri dersleri bence uyumak için var ki bu benim için mükemmel çünkü uykuyla aramda ciddi bir ilişki var."

Benim de.

"Eğer akşamüzerlerimi daha çok şey yaparak geçireceksem bu ilişkinin biraz can çekişmesine izin verebilirim. Sana bakıyorum mesela. Güneşte oturup ürkütücü şekilde, tanımadığın insanların resimlerini yapabiliyorsun. Bu ne güzel şey böyle?"

Sırıttım. Kendimi hep biraz ucube bulurdum. Ama bu ilk defa kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyordu.

Kıyafetleri çiziyorum! dedim sayfaları gösterip.

"Hı hı. Ne diyorsan o olsun. Ama beni boş ver. Ben sadece kıskanıyorum. Hiç resim çizemem. Sadece kurbağa çizebiliyorum. Birinci sınıfta öğrenmiştim ve hiç unutmadım. En önemli şey önce bir top çizmek," dedi alaycı bir uzmanlıkla. "Eğer bunu beceremezsen işler yolunda gitmez."

Yemek yapamıyorsun. Çizemiyorsun. Ne yapabiliyorsun?

"Mükemmel bir soru. Şey... balık tutabilirim. Bu da aileden, tıpkı o korkunç ismim gibi. Mesajlaşırken tam cümleler kurabilirim. Öyle deme, bu da bir beceri." Yeteneklerinden gurur duyarcasına gülümsedi. "Ve annemin gençliğindeki dansçı kimliği sağ olsun *Lindy hop* ve *swing* dans bilirim."

Birden oturduğum yerde doğrulunca Akinli gözlerini devirdi.

"Yemin ederim, eğer *swing* dansı biliyorum dersen ne yaparım bilemiyorum. Bir şeyler yaparım kesin. Öyle dans eden kimse kalmadı."

Dudaklarımı birbirine bastırıp omzumun üzerinde bir şeyi silkeler gibi yaptım, Elizabeth'in kendiyle övünürken böyle yaptığını görmüştüm.

Bir meydan okumayı kabul ediyormuş gibi sırt çantasını omuzlarından atıp bana elini uzattı.

Elini alıp karşısına geçerken kendi kendine başını sallayıp sırıtıyordu.

"Pekâlâ, önce yavaş başlayalım. Beş, altı, yedi, sekiz."

Uyumlu biçimde öne-arkaya ve yana adımları yaptık, kafamızdaki ritme uyuyorduk. Bir dakika sonra cesaretini toplayıp beni etrafımda döndürüp en sevdiğim enerjik adımlara geçti.

İnsanlar yanımızdan geçerken bizi işaret edip gülüyordu ama o an, benimle dalga geçilmediğini, tam aksine hayranlıkla izlendiğimi bildiğim bir andı.

Birden fazla kez birbirimizin ayaklarına bastık ve başını yanlışlıkla omzuma çarpınca ellerini havaya kaldırdı.

"İnanılmaz," dedi neredeyse şikâyet edercesine. "Anneme bunu söylemeye can atıyorum. Yalan söylediğimi düşünecek. Onca sene mutfakta dans ederken özel olduğumu düşünüyordum ve şimdi bir ustaya denk geldim."

Yeniden ağacın altına oturduk ve ben eşyalarımı toplamaya başladım. Bu küçük, güzel bir andı ve onunla geçecek bir dakika daha bunu yok edebilir diye korkuyordum.

"Yani, pastayı henüz yapmadın?"

Başımı iki yana salladım.

"Pekâlâ, sen kulüplerden, ben de sarhoşların şoförlü-

günü yapmaktan yaka silktiğime ve şehirde dans becerilerimizi sergileyebileceğimiz uygun bir yer de olmadığına göre neden bu hafta sonu yapmıyoruz?"

Kaşımı kaldırdım.

"Bak, kötü bir aşçı olduğumu söyledim, biliyorum ama bence sen her şeyi mahvetmemi engelleyebilirsin."

Kim yetenekleri abartıyor acaba?

Güldü. "Hayır, ciddiyim, bence eğlenceli olur. Eğer her şey mahvolursa odamda Kolay Makarna var, en azından yiyecek bir şeylerimiz olur.

Omuz silktim, şüpheliydim ama istiyordum da. Elizabeth, tanımadığı insanların evlerine hep gidiyor, iki kişinin yaşayabileceği türden samimiyetler yaşayıp anlatabiliyordu. Belki ben de birini katletmeden bir yurt mutfağında pasta yapabilirdim.

"Gergin görünüyorsun. Erkek arkadaşın mı var?"

Bu son cümleyi, en önemli şeyi geç fark etmiş gibi söyledi.

Büyük harflerle *HAYIR* yazdım.

Yine kıkırdadı. "Tamam." Elimden kalemi alıp bir yapışkan kâğıda bir şeyler karaladı. "Bu benim numaram. Eğer gelmeye karar verirsen bana mesaj at."

Başımı sallayıp numarasını alınca yüzü ışıldadı. Telefonuna baktı.

"Pekâlâ, geç kaldım." Ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz Kahlen." Bana parmağını uzattı. "Gördün mü? Hatırladım."

Gülümsememi içimde tutmaya çalıştım, bu küçük jestin günümü nasıl da şenlendirdiğini bilmesini istemiyordum.

Giderken el salladım, tam binanın yanından dönüp gidecekken arkasını dönüp bana bakınca kendimi sersemlemiş hissettim.

Göğsümde, daha önce hissetmediğim kıpır kıpır bir his yükseliyordu. On dokuzuncu yaşımda, bu yaştaki diğer oğlanları gözlemleyecek kadar uzun zaman geçirmiştim. Bu tip aşk hikâyeleri onlarda bolca vardı ve geçiciydi; bu ilgi kısa sürüyordu. Yine de hissettiğim büyülü bir hisi ve bir kez daha, neredeyse hiç tanımadığım bu oğlana minnettar oldum.

Elizabeth'i şimdi, başka bir seviyede anladığımı hissettim. Fiziksel bir bağ kurmak istiyordu ve bunu mümkün olan her şekilde elde ediyordu. Miaka bilgisayarından ya da telefonundan diğer insanlarla yazışarak saatlerini harcıyordu çünkü entelektüel anlamda bir bağ kurmak istiyordu. Bunlar onları hayatta tutuyordu. Peki ya ben? Ben Okyanus'a kölelik edip her şey sona erince gelecekteki hayatım için duygusal bir bağ kurabilirim diye umuyordum.

Aslında buna sahip olabileceğimden emin olmanın bir yolu yoktu. Fakat burada, ağacın altında otururken bir şey netleşmişti. Endişeli değildim. Üzgün değildim. Hatta geleceği bile düşünmüyordum çünkü tek düşünebildiğim Akinli ile geçirdiğim her dakikaydı. Belki de benim hayata devam etmemdeki kilit nokta hissettiklerimi yok saymak değildi; diğer tüm hislerimi küçücük gösteren o büyük hisse odaklanmaktı.

Telefonumu çıkarıp bu şeyin benim için ne kadar faydasız olduğuna güldüm. Onunla ya bir şeyler araştırıyordum ya da onu dikkatimi dağıtmak için kullanıyordum.

Rehberimde üç kişinin numarası vardı ve Akinli bunlardan yaygın kullanılan biri bile değildi.

Parmaklarım tedirgin vaziyette yeni bir mesaj yazdım.

Akinli? Ben Kahlen. Eğer hâlâ istiyorsan bu hafta sonu pasta yapmak isterim.

Derin bir nefes alıp "Gönder" tuşuna bastım. Eve gitmek için eşyalarımı toparlayıp eteğimin arkasına yapışan çimleri temizledim.

Daha kampüsten çıkmamıştım ki telefonum titredi.

Pişirme kalıpları benden!

6. Bölüm

Dört gün boyunca gizli gizli eksiksiz bir mutluluk hali yaşadım. Hiç uyumadım çünkü çok uzun zamandır ilk kez uyanık olmak çok daha iyi geliyordu. Saatlerce tarifler araştırıp, bir aceminin yapacağından biraz daha üst seviye ama bir yurt mutfağı için fazla çetrefilli olmayacak bir tane bulmaya çalıştım.

Kendi kendime mırıldanırken, kız kardeşlerimin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bir anda moralimin bu kadar yükselmesini sorgulamıyorlardı, belki de bu konuda ağzımı açmayacağımı bildiklerinden. Fakat bu havai halim birkaç gün daha sürünce bir oğlanın bende nasıl böyle bir etki bıraktığını merak etmeye başladım.

Kendi kendime, soyadını dahi bilmediğim biriyle ilgili mükemmel şeyler düşünmenin tamamıyla normal olduğunu söyledim. İnsanlar, gerçek hayatta tanıma şansları olmayan aktörlere, müzisyenlere ve ünlülere âşık oluyorlardı. Bense en azından beni tanıyan birine ilgi duyuyordum.

Sürekli, bir araya geleceğimiz bir sonraki anı bekliyor, işleri neşeli ve taze tutmaya bakıyordum. Ben, *Fırın ve araç gereçler senden olsun, ben de malzemeleri getireyim?* yazıyordum.

O da cevap veriyordu, *Midemi de getireceğim. Çünkü pasta > gerçek yemek. Anlaştık!*

Krem peynirli kaplama nasıl sence? diye soruyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse hak ettiği saygıyı görmüyor, diyordu.

Pasta randevumuzdan önceki günler işte böyle küçük mesajlaşmalarla geçti. Tek bir cümle sonrasında en az bir saat sersemliyordum. İşleri daha da iyi yapan şey sürekli benim bir sohbet başlatmama gerek kalmamasıydı. Çarşamba gününe geldiğimizde Akinli'nin soruları biraz daha derin ve ilgili hale gelmişti.

Peki, ne zamandır yemek pişiriyorsun?

Kendimi bildim bileli gibi.

Annenden mi öğrendin?

Aslında kendi başıma öğrendim diyebiliriz.

Gülen suratlar. Hep birkaç tane gönderiyordu. Başkası olsa garip görünürdü ama gülen surat gönderirken gerçekten de gülümsediğinden emindim.

Perşembe günü neredeyse hiç konuşmadık ama pek umurumda olmadı. Ben de tam kendime bu işe kendimi fazla kaptırdığımı söylüyordum. Belki de bu randevuda benimle iletişim kurmak için o kadar debelenecekti ki nasılsa bir daha beni görmek istemeyecekti. Ve bu aslında en iyisi olurdu. Sonuçta nasıl bir geleceğimiz olabilirdi ki?

Akşam saat on civarlarında ben kendi kendime bun-

ları söylerken bana altında NEDEN MATEMATİK NEDEN? yazılı bir fotoğrafını gönderdi. Yatağımda katıla katıla gülmeye başladım. Öncelikle öyle çok çok çok tatlıydı ki! İkincisi bana bir fotoğrafını gönderiyordu! Bir oğlanın, yalnızca benim için çektiği bir fotoğrafı vardı artık ve bu, son yüzyılda başımda gelen her şeyden daha büyük bir olaydı.

Birden kapımın çalındığını duydum ama Elizabeth ve Miaka benim bir şey dememe kalmadan içeri daldılar.

"İyi misin?" diye sordu Elizabeth elini beline dayayıp.

Derin bir nefes alıp kıkırdamayı kestim. "Evet, iyiyim."

Miaka odaya göz gezdirdi. Televizyonum kapalıydı ve elimde bir kitap yoktu. "Bu kadar komik olan ne?"

Telefonumu aldım. "Bir şey gördüm de."

"Biz de bakabilir miyiz?" diye sordu Elizabeth elini uzatıp.

Biriyle tanıştığımı duymaktan mutlu olacaklarından emindim. Fakat onu bir süre daha kendime saklama isteğime mani olamadım.

"Anlayacağını sanmam," diye yalan söyledim.

Birbirlerine bakıp beni şüpheyle süzdüler.

"Pekâlâ... biz gidelim o zaman." Kapıyı arkalarından kapatana kadar Miaka bakışlarını benden ayırmadı.

Bir sırra sahip olmanın zevkiyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp tekrar Akinli'nin fotoğrafını açtım ve sarkık kaşlarına gülümsedim.

Telefonumda, ona cevap olarak gönderebileceğim bir şey aradım; sevdiğim elbiselerimden biriyle çekilmiş bir fotoğrafım mesela. Ama kamerayı hiç kendime çevirmediğimi fark ettim. Gökyüzü, kuş ve kız kardeşlerimin fo-

toğrafları vardı ama benim yoktu.

Kendimi yastığıma bırakıp saçlarımın çoğunu geriye attım. Yüzümün bir kısmı yorganıma gömülüydü, fotoğrafı çekince aslına yakın oldu. Bir süre o kıza baktım; gözlerindeki uçarı parıldamaya, yanaklarındaki ufak gülümsemeye ve şöyle düşündüm, *Evet, bu an bana bunları hissettiriyor.*

Ona gönderirken şöyle yazdım, *Artık boş verip yatağa girme zamanı. Altı yıl sonra matematikte kaç aldığını kimse umursamayacak. Eminim.*

Zaman içinde, ne kadar çok felaketin birkaç dakika içinde yok olup gittiğini gördüğümü anlatmak istedim.

Sana ne kadar güzel olduğunu söylemem garip kaçar mı? diye cevapladı. *Güzelsin.*

Ağzımdan kabarcıklar çıkardığımda suyun nasıl göründüğünü düşündüm. Sanırım şu an vücudumun içi de böyleydi. Cıvıl cıvıl, hafif ve mutlulukla dolu.

Konuşamasan bile seninle konuşmayı sevdiğimi söylemek garip kaçar mı? Seninle konuşmayı seviyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Miaka, bir sonraki akşam elimi kapının tokmağında görür görmez. Gerçekten onlara çaktırmadan çıkabileceğimi düşünmüştüm. Elizabeth'in odasından müzik yükseliyordu ve son yirmi dakikadır ciddi bir "ne giysem" konuşmasına dalmışlardı.

"Yürüyüşe. Markete uğrayacağım. Bir şey istiyor musun?"

Kıyafetlerimi inceleyip beni süzdü. Evdeyken rahat tulumlar ya da sweatshirt giyerdim ve eğer gerçekten öylesine çıkıyor olsaydım üzerimde hâlâ onlar olurdu. Üze-

rimdeki etek, bu olay için biraz fazla olduğunu bilsem de dışarıdan göründüğü kadar benim de hoşuma gidiyordu, biraz açıktı.

"Hayır. Bu sıralar canım hiçbir şey yemek istemiyor."

Başımı salladım. "Yakında yeni bir şehre gidelim. Ya da yeni bir ülkeye. Bazen yeni yerlerin farklı kokuları iştahını açar ya?"

"Bilmez miyim! Bir sonraki sefer nereye gideceğimizi birlikte planlamamız lazım. Bazen benim iştahıma göre fazla anlık karar veriyoruz."

"Evet," dedim çantamı bir omzumdan diğerine alırken. "Bir stratejimiz olmalı."

Miaka gülümseyip tekrar kıyafetlerime baktı. "Belki döndüğünde birçok şeyden konuşuruz."

Bir şey söylemedim ama gülümsemem de en az eteğim kadar beni ele veriyordu. Neyse ne. Şimdilik bu kadar sır yeterdi.

Malzemeleri alıp Akinli'nin kaldığı yurda kadar taşıdım, binaya kendim giremediğim için biraz geciktim. Üniversite yurtlarına saat altıdan sonra girmek için kimlik kartı lazımdı ve ben aslında öğrenci olmadığımdan birinin gelip kendi kartıyla beni içeri sokması gerekiyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu bir oğlan, gözlerini dudaklarıma dikmişti.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Ah, haydi ama. Bunlar çok ağır."

Bana yaklaşınca doğal çekiciliğimize bir kez daha sövdüm. Tam olarak tehlikede değildim bunu biliyordum ama bu, insanlarla karşılaşmayı daha az rahatsız hale

getirmiyordu. Yine başımı salladım.

"Yok, gerçekten bak, hangi kattasın? Ben..."

"Selam, Kahlen!" Başımı kaldırınca koridorda bana doğru gelen Akinli'yi gördüm. Gri tişörtünün üzerindeki gömleğinin düğmeleri açıktı ama ben zaten gömlek giymiş olmasına yeterince hayran kalmış durumdaydım. "Merak etmeye başlamıştım. Selam, Sam."

"Selam." Oğlan, Akinli'ye şöyle bir bakıp merdivenlere doğru yöneldi; Akinli'nin gelmesinden hoşlanmadığı açıktı. Bu arada ben keyfimin ne kadar yerinde olduğunu hissedebiliyordum. İşte bu, resmen bir ilk randevuydu.

"Gel, ver şunlardan birini." Akinli elimdeki torbayı aldı ve asansöre ilerledik. "Mutfak tam buranın üstünde. Bu sabah biraz pratik yaptım," dedi gururla.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, yumurta yaptım. Korkunç oldu."

Gülmemek için kendimi tuttum, o sırada kata geldik. Kapılar ikinci kata açılmadan bir an için duraksadı.

"Sanırım sorun, başımda beni idare edecek kimsenin olmamasıydı, bu yüzden bence şimdi daha iyi olacak."

Küçük mutfağa doğru dönünce biraz hazırlık yaptığını gördüm. Bir kâse ve çırpıcı çoktan tezgâhın üzerindeydi ve yanlarında iki farklı boyda yuvarlak tepsi vardı. Torbayı yere bırakıp eline başka bir şey aldı.

"Bunu kapımızın üzerinden söktüm. Oda arkadaşım biraz mızmızlandı ama bir şeye ihtiyacın olursa buna yazabilirsin." Bana bir beyaz tahta uzattı; daha okulun ilk aylarında darbe aldığı belliydi. O kadar düşünceliydi ki neredeyse ağlayacaktım.

Yumurta, şeker ve unu dikkatle torbalardan çıkarıp

bize pişirmek için yer kalsın diye tezgâhın arka tarafına dizmesini izledim.

"Bu badem özütü mü? Pek süslü. Bak, yine söylüyorum, bugün bir yemeği mahvettim zaten o yüzden bana her adımda yardımcı olacaksın."

Tek kelime etmeden çıktısını aldığım tarifi çıkarıp kâsenin yanına koydum.

"İşte bu," dedi, tarifi alıp incelemeye koyuldu. Adım adım okudu, sona yaklaştıkça daha da endişeli görünüyordu. Kendini toparlayıp kâğıdın üzerinden bana mahcup bir bakış attı.

"Pekâlâ Kahlen. Bana yemek pişirmeyi öğret!"

7. Bölüm

"Hep Florida'da mı yaşadın?"

Başımı iki yana sallayıp diğer yumurtayı kırdım. Konuşmadan anlatabileceğim kadar kolay bir konu değildi. Elimle havada daire çizip usanmış bir ifade takındım.

"Her yerde mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Ailen asker filan mı? Lisede en yakın arkadaşlarımdan biriyle, babası başka yere tayin edilmeden önce sadece bir sene beraber olabildik. Ama bu fazla hızlıymış."

Beni dikkatle dinlemesini, ailemle ilgili herhangi bir çıkarımda bulunmayışını izledim ve daha fazlasını sorgulamaz diye umdum.

"Ben Maine'de, küçük bir kasabada büyüdüm. Port Clyde. Orayı hiç duydun mu?"

Başımı iki yana salladım, ölçtüğü şekeri bana uzattı. Parmağımla fazlasını lavaboya sıyırdım.

"Ah, öyle olmamalı mı?" diye sordu.

Pastacılık bir bilimdir, diye yazdım tahtaya.

"Ha. Tamam, bunu bir kenara yazdım. Ne diyordum, ha Port Clyde. Gerçekten küçük bir yer ve ıstakozu meşhur. Bir de burada yaşayan bir sanatçı topluluğu olduğundan kasabadan yaratıcı insanlar da geçiyor. Bu yüzden duymuşsundur diye düşündüm. Geçen gün resim yapıyordun ya o yüzden sen de o gruptan mısın bilemedim."

Elimle şöyle böyle gibi bir işaret yaptım. Yazı tahtasıyla bile, kız kardeşim sayılan kız yüzünden resim yapmayı çok sevdiğimi ve keşke dünyayı onun gördüğü gibi görebilseydim diye umduğumu anlatmak kolay değildi.

"Annemler orada, ben keşke eve dönsem diye bekliyorlar. Tek çocuk olduğum için ben olmadan kendilerini yalnız hissediyorlar. Annem beni gerçekten her gün arıyor. Köpek filan almasını söyledim ama bana benim bir köpekten daha iyi olduğumu söyledi; kötü bir şey değil sanırım. Çok mu konuşuyorum?"

Duraksayıp gözlerimin içine baktı, endişelendiği belliydi.

Başımı iki yana salladım. *Hayır,* diye düşündüm. *Sen ne anlatırsan anlat dinlerim. Telefonla aranmayı bile bir macera gibi anlatabiliyorsun.*

"Pekâlâ. Bir yandan da endişelenmesinin sebebi henüz bölüm seçmemiş olmam. Bunun çok sorun olduğunu sanmıyorum. En azından şimdilik. Sence?"

İşaret ve ortaparmağımı birleştirip başparmağımın üzerine vurdum, işaret dilinde *hayır* demekti. Anlayamayabilir diye başımı da iki yana salladım.

"Sevindim. Ne okuyorsun? Resim mi?"

Başka bir cevabım olmadığından evet anlamında başımı salladım.

"Sende bir sanatçı havası var," dedi kendinden emin şekilde.

Sorgulayan gözlerle önce kendime, sonra Akinli'ye baktım.

"Hayır, ben ciddiyim. Tam ne olduğunu bilemiyorum ama birçok şey yapıp birçok şey dağıtmış ve sonra onları yeniden bir araya getirmiş gibisin. Anlamsız geliyor biliyorum. Ama güven bana, görebiliyorum."

Hamuru çırpmaya başladım. Hayatım boyunca ne kadar çok şeyi yakıp yıktığımı bilmediğine seviniyordum; milyon dolarlık gemiler, paha biçilemez hayatlar. Ama bu fikri de sevmiştim, içimde bir yerlerde bir şeyleri bir araya getirme, düzeltme becerisine sahiptim.

Kâseyi ona uzattım, bana katılmasını umuyordum.

"Aman Tanrım. Pekâlâ." Çırpıcıyı eline aldı. "Bu iş bende. Tamam..."

Çırpmaya başladı.

O çırpmaya devam ederken hamura birkaç damla bademözütü ekledim ve sonra birden başını kaldırıp bana baktı. Başımı eğip ona soran gözlerle baktım. *Ne?*

Dalıp gitmişti, bir saniye sonra kendine geldi. "Ah. Pardon. İyi bir takım olduk," dedi ve sanki aptalca bir şey söylemişçesine kendi kendine kızdı. "Takım olmaktan bahsetmişken," dedi, sesi canlandı, "sanırım bir konuda bana yardım edebilirsin."

Kaşımı kaldırdım.

"Dinle bak. Konuşamadığına göre hayatının her anını dinleyerek, bir şeyleri algılayarak geçirdin, değil mi?"

Başımı salladım. Tek yaptığım buydu.

"Bence, bu yüzden, algıların çok açık olmalı. Bu yüz-

den bir deney olarak benim ne okumam gerektiği konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Şaşıp kaldım.

Bölümünü seçmek gibi mi?

"Kesinlikle. Birkaç arkadaşım bir şeyler önerdi ama bence şaka yapıyorlardı. Kimisi müzik terapisi dedi ve ben neredeyse flüt bile çalmamışımdır."

Usanmış bakışına burun kıvırdım.

"Haydi ama. Hayatıma bir yön vermem lazım. Dene bir kere."

Ona dikkatle baktım. Onu daha yeni tanıyordum ama sanki onunla ilgili çok şey biliyordum. Hani, birisi sorsa, tüm karakterini bir çırpıda anlatabilirdim. Çok sıcakkanlı, açık sözlü, neşeli biriydi. Onun dikkatini çekmek için ne yapmıştım acaba; sırf dış görünüşümle değil, düşüncelerimle ilgilenmesini sağlayan neydi?

Ne düşündüğümü gerçekten merak ettiği belliydi bu yüzden sorusuna odaklandım. Onu, taciz edilmiş bir çocuğun avukatı olarak ya da akli dengesi bozuk birine destek olurken görebiliyordum; savrulmuş hayatları olan insanların ayağını yere bastıran kişi olabilirdi. Tahtaya yazdım.

"Sosyal hizmetler mi?" diye sordu.

Ellerimi çırptım.

Güldü; kulağa müzik gibi geliyordu. "Şimdi meraklandım işte. Pekâlâ, Kahlen, bu alanı araştırıp sana geri döneceğim." Hamura baktı, çırpıcıyı kaldırdı ve üzerinden hamur damlarken bana baktı. "Bu oldu mu?"

Çırpıcıya dokunup elime yapışan hamuru yaladım. Akinli'nin masmavi gözleri benimkilere kilitlenmişken dilime hamurun tatlılığı yayıldı. Mükemmeldi.

Heyecanla başımı sallayınca o da tatmak için uzandı. "Bak sen, ilk pastam için hiç fena değil ha?"

Gülümsedim. Hiç de fena değildi.

Kalıpları yağladım. İki boy olmalarına seviniyordum çünkü böylece minik bir düğün pastasına benzer bir pastamız olacaktı.

"Konuyu abartmak için filan söylemiyorum ama bence her ne yapıyorsan süper yapıyorsun."

Yüzümü buruşturdum.

"Yani, işaret dili kullanıyorsun ve iletişim kurmak zor. Ama sanatla ilgileniyorsun ve gerçekten yemek pişirebiliyorsun ve Tanrı aşkına *swing* dansı bile yapabiliyorsun. Bu arada, anneme bunu söyledim ve bizden bir video bekliyor. Bana inanmıyor da... Fakat demem o ki, küçük bir pürüzün hayatta seni yavaşlatmasına izin vermiyorsun, buna hayranım."

Gülümsedim. Bir an için ben de kendime hayran kaldım. Sorunlarımın ne kadar derine indiğini bilmiyordu ama aslında haklıydı. Hayatta hoşuna giden şeyleri bulmak için bir şeyler denemek kolay değildi. Şu an bile yanımda bu mükemmel oğlanın olması küçük bir mucize gibiydi. Kendime biraz güvenmeliydim.

Tahtaya teşekkürlerimi yazacakken kalemin mürekkebi azaldığından zorlandım.

"Ah, biteceğini tahmin etmiştim. Hemen odama gidip bir tane daha alalım mı?"

Sakin ol.

Mümkün olduğunca ifadesiz başımı salladım.

"Süper. Bu taraftan," dedi elini sallayıp, koridorda arkasından ilerledim. "Oda arkadaşım dışarı çıktı sanırım, böy-

lece bu kâbusu yaşamak zorunda kalmayacaksın. Yemin ederim, bir pislik gibi davranmak için eğitilmiş sanki."

Güldüm, o sırada beyaz tahtanın asılı olduğu belli olan kapının önüne geldik. Yurt görevlisinin koridordaki tüm kapılara astığı isimliklerden bu kapıda iki tane vardı; Neil Baskha ve Akinli Schaefer yazıyordu.

Schaefer. Bunu yüksek sesle söylemek istedim. Kelimenin söyleniş biçimi aklımda öyle güzel canlanıyordu ki havaya karışmasına can atıyordum. Yalnız kalana dek beklemem gerekecekti. Ve bir de odasındaki felaketin dikkatimi dağıtmadığı bir anı.

Dürüst olmak gerekirse yarı felaketti. Görünen o ki, Neil'in dini inançları ne çöp kutusu, ne geridönüşümden anlıyordu. Böylece Mountain Dew teneke kutularından pencerenin önüne rastgele bir mihrap kurabilmişti. Akinli'nin eşyaları daha evcil görünüyordu. Mağazadan alınma bir yorgan yerine, el yapımı pamuk bir yorganı vardı. Posterler yerine fotoğraflar asılıydı. Bira kutularını yığmak yerine üç adet Port Clyde Quencer kök birası kutusu saklıyordu.

Bir ağabeyi olduğundan bahsetmemişti ama birkaç fotoğrafta onunkine benzer göz ve çeneye sahip ondan yaşça büyük birisi vardı. Anne ve babasını gördüm; çocukken iki elinde birer ıstakoz, yüzünde gözlerini göremeyeceğim kadar kocaman bir gülümsemenin olduğu bir fotoğraf gördüm.

"İşte burada." Masasının çekmecesinden yeni bir kalem aldı. Böylece sessiz gözlemlerim son buldu. "Dağınıklığın kusuruna bakma," dedi mahcup biçimde, etrafı süzen gözlerimi görünce. "Neil... biraz, değişik biri."

Gülümsedim. Bunların, bir an için olsa bile hayatını

gözlemleyebildiğim o küçük şeylerin yanında hiç önemli olmadığını anlatmaya çalıştım.

Ortak mutfakta, pasta kremasını çırpmakla pastanın pişmesini beklemek arasında tahtada adam asmaca oynadık.

Her şey öyle sade ve basitti ki her an için minnet duyuyordum. Pastanın iki katını da yerleştirmeyi becerince, her ne kadar üst katı tam ortalayamasak da, üzerini kremayla kapladık. Akinli, yaratıcılığımız karşısında hisli bir tavır takındı.

"İşte büyük an. Bakalım bunca uzun ve zorlu süreç sonunda Amerika'nın en kötü aşçısı olma unvanımdan artık kurtulmuş muyum? Kahlen, çatal lütfen."

Ona çatalı uzatıp, kendime de bir tane aldım. Kendimle övünmek istemiyordum ama Aisling görse şaşar kalırdı.

"Bu. Tek kelimeyle. Mükemmel!" diye bağırdı Akinli daha nefes almadan iki koca çatal pasta alırken. "Bu kadar güzel bir şeyi sadece kendimize saklayamayız. Gel haydi."

Tabağı kaptığı gibi koridora koştu.

"Kim pasta ister?" diye bağırdı.

Koridorun ilerisindeki açık kapıdan saçları örgülü bir kız başını uzattı. "Ben!"

Ardımızda birisi kapısını açtı. "Ne bağırıyorsun be adam?"

"Pasta yaptık!"

Adamın suratındaki kızgınlığın yerini çocuksu bir ifade aldı. "Süper."

Birkaç dakika içinde katın yarısı odalarından çıkıp spatuladan kâğıt bardağa ne buldularsa kapıp tatlıdan almaya geldi.

"Ben de iyi iş çıkardım tabii," dedi Akinli birine, "ama esas işi Kahlen yaptı."

Birkaç kişi koluma dokunup pasta için ve bunu onlarla paylaştığım için teşekkür etti. Kızlardan biri eteğimi beğendiğini söyledi. Patlayacak gibiydim, öyle mutluydum ki. On dokuz yaşında normal bir kız olmak bu mu demekti? Yurtta yaşamak, bir okul yılı için bile olsa diğer insanların hayatlarına karışmak? Bir oğlanın seni görüp daha önce kimsenin yapmadığından emin olduğun şekilde seni kabullenmesi miydi? Hayatlarını geçirecekleri kişiyi bulmak için aynı dansa talip olmuş onca insanla aynı sıraya girmek miydi?

Olanlar aynı zamanda hem ebedi hem geçici, hem mantıklı hem mantıksızdı. Ve ben bunun bir parçasıydım. Sürekli böyle yaşamak istiyordum!

Ve birden aklımda her şey yavaşladı. *Sürekli* mi? Bunu nasıl becerebilirdim? Bir randevu için bunca uğraştan sonra bunu nasıl on kez yapardım? Ya da hatta ikinci kez?

Akinli'nin gülümsemesiyle kalabalığı heyecanlandırmasını, üzerindeki doğal karizmayı izledim. Bu yaşananlar çok özel ve güzeldi. Ama sürekli olabilir miydi? En sonunda bir şeylerden şüphelenecekti. Neden hiç canım yanmıyordu mesela? Neden hiç kilom değişmiyordu? Kimi zaman neden ortadan yok olmak zorunda kalıyordum?

Kendimi aptal gibi hissettim. Her şey yolunda gitse bile o yaşlanırken ben yaşlanmayacaktım ve benim siren hayatım sona erdiğinde onu tamamen unutacaktım.

Onun beni unutması daha az acı verici olurdu.

Kalabalıktan yavaşça uzaklaştım, sessiz olmakta o kadar becerikliydim ki kimse fark etmedi bile.

8. Bölüm

Ben eve vardığımda kızlar yoktu ki bu sorun değildi. Sahil kıyısındaki üniversite kasabasında son bir cıvıl cıvıl gece yaşamalarına izin vermek gerekti. Odama gittim. Şöyle bir göz atınca benim diyebileceğim pek fazla şeye sahip olmadığımı gördüm. Hiçbir zaman olmamıştı.

Defterlerimi sandığa koyarken *Arcatia*'daki yolcuların listesini tamamlamama bir kişi kaldığını hatırladım. Daha önce, araştırmayı tamamlamadan aklımdan çıktığı olmamıştı. Bazen bir şey bulamayacağım netleşince onları bırakırdım ama bu bir ilkti. Akinli, kısa bir süre için de olsa bana aslında ne olduğumu unutturmuş, tenime insanmışım gibi dokunmuş, sıradan biriymişim gibi benimle konuşmuştu.

Normal bir kız olmak ne kadar büyüleyiciydi.

Birkaç parça sevdiğim kıyafet ve bir keresinde bitpazarına gittiğimde aldığım çok güzel bir ahşap tarak vardı. Dönüştüğümde saçımda olan paslanmış bir saç tokam vardı; onu saklıyordum çünkü annemin kullandıklarına

benzediğini düşünüyordum. Elimde, beni ona bağlayan yalnızca bu kalmıştı. Başka birkaç parça şey daha vardı ama sandığım, ön kapıya itelerken yeterince hafifti.

Kızlar eve döndüklerinde onu göreceklerdi. Anlayacaklardı.

Arka tarafa çıkıp yüzen iskeleye oturdum. Okyanus'a baktım ama onunla konuşmadım. Ama onu duyabiliyordum; kıyıya doğru çarpıp ahşapların orada kıvrılıyordu. Onu çok seviyordum. O benim yuvamdı, savaşlar çıktığında ya da birileri bizden şüphe duyduğunda saklandığımız yerdi. O hayattı, bize hayat verendi, *herkese* hayat verendi. Ama şu an ona kin duymaktan kendimi alıkoyamıyordum. O aynı zamanda tüm suçluluğumun, gerçeğe dönüşmeyen hayallerimin de kaynağıydı.

Ona soracak çok sorum vardı. Ama bu gece değil.

Ön kapının tanıdık gıcırtısını duyunca içeri döndüm. Elizabeth ve Miaka, gözlerini sandığıma dikmiş öylece duruyorlardı. Miaka neredeyse ağlayacaktı ve Elizabeth, topuklu sandaletlerini parmaklarının ucunda çeviriyordu.

"Neden?" diye sordu Miaka bana, ben kayan kapıyı kapatırken.

"Gitmem gerek." Sesimin tonunda neredeyse utanma vardı, zayıflığımdan utanıyordum.

Elizabeth ayakkabılarını yere bıraktı. "Benim gerekmiyor. Miaka'nın da. Biz buradan ayrılmak istemiyoruz."

Kızgınlığını göz ardı ettim. "Anlıyorum ama ben daha fazla burada kalamam."

"Her zaman büyük bir yerde, herhangi birileri olabileceğimiz bir yerde yaşamak isteyen sendin! Sonra da hiç araya *kaynamayı* denemedin bile. Biz burada mutluyuz!"

Elizabeth'e baktığımda gergin çenesi, çoktan benim tahmin ettiğimi somutlaştırmış durumdaydı.

Titrek bir nefes alıp sakince konuşmaya çalıştım. "Yalnız gidebilirim, sorun değil. Belki siz ikiniz bensiz daha iyi olursunuz. Aisling, kendini izole ettiği yerde gayet iyi, belki bana da iyi gelir. Ya da belki de sizsiz yapamam." Omuz silktim. "Gerçekten bilemiyorum. Ama eğer kalmak isterseniz anlarım. Sandığımı arabaya koyacağım, otuz dakika bekleyeceğim ve eğer arabaya binerseniz benimle gelmenizden memnun olurum. Eğer binmezseniz, sizinle şarkı söylerken görüşürüz."

Eşyalarımı aldım, çantamdan anahtarları çıkardım ve yanlarından geçip çıktım. Şoför koltuğuna geçtiğimde saate bakmak için telefonumu çıkardım ki onlara gerçekten otuz dakika tanıdığımdan emin olayım, o sırada iki mesaj geldiğini gördüm.

İkisi de Akinli'dendi. İlki tahmin edilebilirdi.

Hey, nereye kaçtın? İyi misin?

Ve sonra;

Mesele şu, hemen ilk seneki altı kilodan ikisini aldım bile. Bana yardım edersin ve bir dahaki sefere browni yapmayı deneriz diye düşünüyordum?

Onu sepetlememle ilgili bir şey yoktu. Hatta sevimli olmak adına gülücük bile eklemişti. Gezegendeki en tatlı oğlana denk gelmiş olabilir miydim? Onun gibi bir adam en az benim kadar gerçeküstüydü.

"Schaefer," diye fısıldadım gecenin karanlığında. "Akinli Schaefer."

Sesli söylemesi, umduğum kadar tatmin ediciydi.

Telefonuma baktım, ellerimi üzerinde gezdirdim. Ce-

vap vermek istiyordum, belki özür dilemek ya da birden taşınmak zorunda kaldığımı anlatmak istiyordum. Ama bir kez bir şey gönderirsem devamı gelirdi.

Telefonumu kapatıp karşımdaki gösterge tablosunun minik kadranındaki okun ucunu yükseltmek için anahtarı kontağa soktum.

Saate baktım, yirmi dokuzuncu dakikada kalbim paramparça olmuş gibi hissettim. Nereye gideceğim konusunda bir fikrim yoktu. Ne zaman bir acil durum olacağını kestiremediğimiz için sahilde kalmak mecburiydi ve daha kolaydı, en azından benim için; zaman zaman onunla konuşmak istersem diye. Ama şimdi bir tercih yapma vaktiydi.

Yutkunup anahtarı çevirdim.

Tam motor çalışmıştı ki Miaka, gülümseyen suratını yan cama dayadı. "Sandığımı yerleştirebilir misin? Düşündüğümden fazla resim eşyam varmış."

İstediğini yaptım, iki kat daha suçlu hissediyordum. Ona taşınmadan önce birlikte konuşabiliriz demişken şimdi onu, her şeyini otuz dakika içinde toparlamaya zorlamıştım.

Ön koltuğa gelip yanıma oturdu ve saçlarını başının tepesinde dağınık bir şekilde topladı.

"Neden bilmiyorum ama özel bir şeyler yaşadığını düşünüyordum. Burada rahat etmeye başladığını düşündüm. Sanırım tamamen yanlış anlamışım."

"Benden yalnızca on yıl geridesin," dedim yavaşça. "Hayat nasıl acımasız bilirsin. Bir yere yerleşemiyorum. Denedim, yemin ederim."

"Biliyorum." Elini dizime koydu. "Biz özgürce ortalık-

ta dolanırken bizimle onlarca yıl kaldın. Bir süre sessizliğe ihtiyacın varsa biz de orada oluruz."

Gözlerimi devirdim. "Şimdilik sadece sen varsın sanırım."

Bir saniye sonra bagaj gürültüyle kapandı ve Elizabeth arka koltuğa yerleşti.

"Ev sahibine e-posta gönderdim ve temizlik için nakit para bıraktım. Haydi gidelim." Kollarını kavuşturup, karanlık olmasına rağmen güneş gözlüklerini taktı.

Bir şey söylemedim ama kendi kendime gülümsedim. Kız kardeşlerim beni seviyordu.

Arabayı yol boyunca ben kullandım. Üç saat sonra Elizabeth müziğin başına geçti. Altı saat sonra gündoğumunu gördük. On saat sonra Pawleys Adası'na girdik ve sahildeki evleri kiraya veren ofisi bulduk.

Sezon dışı bir vakit olduğundan ve bizim "inanılmaz güzel" olduğumuzu gören emlakçı, üç dilsiz kızı ve elimizdeki tonla nakit parayı hiç sorgulamadı.

Öğlene doğru sahilin sonundaki gri, ince yapılı eve yerleştik. Etraf sessizdi, sol tarafa doğru boş yazlık evler vardı. Sağ tarafa doğru alabildiğine kumsal ve çalılıklar vardı. Okyanus'a girebilmek için mükemmeldi ve kasabadan yeterince uzak olduğundan eğer istemezsem bir tane bile insan görmem mümkün değildi.

"İlginç," dedi Miaka hayranlıkla. "Sahile bakan odalardan birine geçebilir miyim?"

"Bana uyar." Elizabeth çantalarını yolun ortasına bırakıtı. "Pekâlâ, şimdilik evimiz bu." dedi çiçekli perdeler ve el yapımı kilimlere iğrenir şekilde bakıp.

"Yalnızca şimdilik," dedim. "Sonsuza dek kalmayacağız."

Yanıma gelip beni kollarıyla sardı. "Senin için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Belki örgü örmeyi öğrenirim."

Onu kendimden uzaklaştırıp yüzüne baktım.

"Ne? Belki dedim."

"Geldiğin için teşekkürler."

İç çekti. "Seçeneğim yoktu. Miaka benim diğer yarım gibi ama senin yalnız gitmene göz yummayacağını biliyordum. Ve benim de sana ihtiyacım var. Miami'yi sevdim ama siz ikinizi sevdiğim kadar değil."

"Ben de seni seviyorum. Sensiz kendimi kaybederim."

"Ah!" dedi birden yanımızdan ayrılıp. "Filmler!" Omzumun üzerinde yağmurlu günlerde misafirleri eğlendirmek için bir duvar dolusu film vardı. Elizabeth filmlere ve televizyon programlarına bayılırdı, böylece bu en azından onu eğlendirecekti. Şimdilik de olsa.

Geniş ön camlardan Okyanus'a baktım. Yeni hayatımıza yerleşecek ve sonra O'na gidecektim.

Miaka odasını bir atölyeye çevirebilmek için yatağı ve makyaj masasını çıkardı. "Mükemmel bir ışığı var!" diyordu sürekli; "İnanılmaz!" Elizabeth, odasının, Florida'dakinin yarısı kadar bile rahat olmadığından şikâyet etse de yeni yorganlar, yastıklar ve yatağının üzerini örtmek için aldığı zarif ağ sayesinde durumu kabullendi. Teşekkür etmek amacıyla odamdaki televizyonu onun odasına taşıdım ve böylece birkaç gün içinde yerleşimden memnun görünüyordu.

Okyanus manzaralı diğer odaya geçip O'nu seyre daldım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama içimden gelmesi vakit aldı. Sonunda, evimizdeki bir haftadan sonra kumdan geçip suya girdim.

Ah! Taşındınız mı?

Evet, diye düşündüm. *Şehirde zorlanıyordum. Diğerleri de yanımda.*

Zor olan neydi?

Başımı sallayıp ağlamaya başladım. *Her şey.*

Endişesinin arttığını hissettiğimden kumsala doğru baktım. Ekim ayının sonlarına yaklaştığımızdan havada sonbaharın serinliği vardı. Kimse kumsala doluşmuyordu. Korkmuş ve üzgün biçimde O'na koştum.

Düşüncelerin uçuşuyor, dedi. *Yavaşlamalısın.*

Kafam çok karışık, diye itiraf ettim. *Neden kâbuslar gören sadece benim? Uyanıkken bile bu şeyler peşimi bırakmıyor. Neden insanlardan bu kadar çok korkuyorum? Aisling nasıl aklını kaçırmadan tek başına yaşayabiliyor? Neden beni seçtin? Aklım çok karışık. Çok yorgunum...*

Çok fazla düşünüyorsun. Soruları teker teker sor. Bunun üstesinden geleceğiz.

Yumruğumla göğsüme vurdum, beni yarı yolda bırakan vücudumu suçluyordum. *Uyum sağlamak için seksen yılım vardı ve beceremedim. Ben hasarlı mıyım?*

Önce buradan başlayalım. Hayır, hasarlı değilsin. Sen büyük ihtimalle sahip olduğum en sadık ve bağlı sirensin.

En iyilerinden biri miyim yani? Bu işte iyi olmayı gerçekten istemediğimi sana söylemek kötü bir şey mi?

Beni rahatlamak için yüzümün ve saçlarımın etrafında dolandı. *Kalbi çarpan kimse kendinden birini öldürmekten hoşlanmaz.*

Ben insan değilim, diyerek karşı çıktım. *Ondan daha az bir şeyim.*

Kahlen, benim tatlı kızım, sen hâlâ insansın. Vücudun

değişmiyor olabilir ama ruhun eğilip bükülüyor. Bana güven, en derinlerinde sen hâlâ insanlığa bağlısın.

Ağlamaya devam ediyordum, gözyaşlarım dalgalarına karışıyordu. Öyleyse neden insanlarla ilişki kuramıyorum. Elizabeth'in sevgilileri bile oluyor.

Ondan önceki birçok sirenin olduğu gibi. Ne kadar güzel olduğunuz düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil.

Eğer bu kadar sıradan bir şeyse ben neden bunu yapamıyorum?

Güldü, kafamda anaç bir sesti bu, sanki beni, benden iyi tanıyordu. Çünkü sen ve Elizabeth iki farklı kişisiniz. O, tutku ve heyecanın peşinde. Onun karanlık dünyasında perde araları havai fişek gibi. Sense ilişki, aşk arıyordun. Bu yüzden kız kardeşlerine bu kadar sahip çıkıyorsun, ben çağırmasam da bana geliyorsun ve birilerinin canını aldıktan sonra bu kadar yas tutuyorsun.

Söylediklerini düşündüm. Geçmiş yaşantılarımızın ne kadarını taşıdığımızı merak ettim. Elizabeth, aşkın özgür olduğu bir çağda büyümüştü, bense ölüm bizi ayırana dek çağında.

Korkarım bu hep senin zayıf noktan olacak. Etrafındaki az kişiyle tatmin olabilmelisin. Her anlamda ruh ikizin olan birini bulsan da asla onunla kalamazsın.

Öyle mi? Akinli'yle ilgili her şeyi aklımın en karanlık köşesine ittim, hayatının hayatıma yaktığı kıvılcımı öğrenmesini istemiyordum. Sonra, söylediklerini sorguladığım için kendimi aptal gibi hissettim. Söyledikleri, oradan ayrılırken düşündüklerimin yankılarıydı.

Hiç yaşlanmamanın, insanüstü özelliklere sahip olmanın teknik sebepleri var ama bunlar seni sen yapan şeyler.

Bir siren mi? diye sordum, cevabı belliydi.

Hayır. Benimkilerden biri.

Kafamın karışıklığından alnımın kırıştığını hissettim. Bunların ikisinin de aynı şeylerden olduğunu düşünmüştüm hep.

Neden hep yalnızca genç kadınların hizmetimde olduğunu sanıyorsun? Anneleri ya da eşleri alamam.

Yüzümü buruşturdum, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. *Neden?*

Eşler kocalarını özler. Özellikle erkekleri baştan çıkaran bir şarkı söylemek sadık bir eş için işkence olur. Bir anneyi çocuğundan ayırmak ise caniliktir. Çocuğundan ayrı bir hayata dayanmak zorunda bırakılan bir anne ya da baba bence aklını kaybeder. Kimseyi öyle bir kederle bu hayatı sürdürmeye zorlayamam. Bu çok istikrarsız olur ve bu hepimiz için de tehlikeli.

Ama ya kız çocuklar? Kız çocuklar zaten sonunda ailelerinden ayrılırlar.

Doğru. Kollarımı vücuduma doladım. *Zaten önceden de inanılmaz hedeflerim olduğunu sanmıyorum. Şimdi de yok sanırım.*

Hiç de değil. Sen çok kararlısın. Sonunda enerjini tamamıyla vereceğin bir şey bulduğunda seni hiçbir şey durduramayacak. Şimdi de hoşuna gitmeyen bir konuda bile görevlerini eksiksiz yerine getiriyorsun çünkü tek yapabileceğin bu. Bu çok güzel bir şey Kahlen.

Bu beni biraz teselli etti; geleceğimin sandığımdan fazlası olabileceği düşüncesi. Ölüm getirmekle ilgili övgü duymak kolay bir şey olmasa da O'nu asla hayal kırıklığına uğratmamakla gurur duydum.

Ve son soruna, sen yeniden sormadan cevap vereceğim. Sen ya da kız kardeşlerinle ilgili mutlaka özel bir şeyler olduğunu, sizleri seçmemin mutlaka bir sebebi olduğunu bilmeni istiyorum. Ama gerçek şu ki ben hep zamanın ve sirenlerimden birinin sona ne kadar yaklaştığının farkındayım. Yalnızca bir kişi arıyordum, gemide bir kız olup olmadığını bilmeksizin. Ve senin olduğun gemideki beş uygun genç kadın arasından yalnızca sen sesini çıkardın. Ben konuşunca cevap verdin. Böylece ben seni aldım.

Bu kadar mı?

Korkarım evet.

Ne duymayı umuyordum bilmiyorum ama her şeyin bu kadar sıradan olduğunu duymak biraz rahatsız ediciydi. Bunu anlamış gibi, kafamdaki sesi daha da şefkatli, sevecen hale geldi. *Fakat bilmen gereken bir şey var. Beni seni seçmeye iten belirli bir unsur olmamasına rağmen benim olduktan sonraki hayatınla ilgili belli bir şey var. Sizler benim için çok değerlisiniz, hepiniz. Ve hayatın benim için böyle değerliyken harcandığını düşünmeni istemiyorum.*

Yüzüm yine gözyaşlarıyla buruştu, O'nu sorularımla rahatsız ettiğimi düşündüm.

Böyle düşünme. Hayatının benimkinden farklı olduğunun farkındayım. Seni olduğun gibi kabul ediyorum.

Başımı sallayıp duygularımı zapt etmeye çalıştım. *Her şey şaşkınlık verici yalnızca.*

Biliyorum. Ve cezan boyunca böyle hissetmeye devam edebilirsin. Bunun, kız kardeşlerinle, benimle geçireceğin zamanını mahvetmesine izin verme. Seni seviyoruz.

Başımı salladım.

Bir gün için çok fazla şey yaşadın. Git şimdi. Git ve yaşa.

Beni nazikçe sahile, kumun yürüyebileceğim kadar sert olduğu yere kadar itti. Verandanın geniş merdiven basamaklarına vardığımda bana söylediklerinin anlamını ancak kavrayabildim.

Okyanus artık hiç olmadığı kadar sahipleniciydi ama söylediklerine rağmen aklım Akinli'ye kayıp duruyordu. Yalnız kaldığım geçtiğimiz birkaç günde, ona olan sevgim ikiye katlanmıştı, üstelik yanımda olmamasına rağmen. Bana öyle nazik davranmıştı ki. Kendi kendime bunun yalnızca anlık bir şey olduğunu söyleyip duruyordum; geldiği gibi geçecek, anlık bir şeydi. Ama aslında onu, canımı yakarcasına özlüyordum.

Bir de üzerine kız kardeşlerimle, benimle beraber bu hayatı yaşayanlarla, ilgili endişeleniyordum. Onları alelacele yerlerinden etmekle haksızlık etmiştim ama başka ne yapacağımı bilememiştim. Şimdi burada, daha büyük bir yerin kıyısında bir kasabadaydık ama yine de onların yaşayabileceği heyecanlı şeylerden hâlâ uzaktaydık.

Tek istediğim iyileşmekti. Kendimi, acı ve hüznün içime giremeyeceği kadar sıkıca sarabilmeyi istiyordum. Okyanus'la konuştuktan sonra bunun mümkün olduğundan pek emin değildim. Belki de benim var olma sebebim hüzünlü olmaktı.

Bana yaşa demişti...

O'na, hayatta olmanın yaşamak demek olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

9. Bölüm

Vaktimin çoğunu odamda geçiriyordum. Bir şeylerin olmasını bekliyordum ama hayat böyle bir şey değildi. Kapalı ortamlarda her şey yalnızca kendini tekrar ediyordu.

Kafasını delikten ilk uzatan tabii ki Elizabeth'ti. Bir ay kadar eve tıkıldıktan sonra en sonunda kapımı çaldı. "Miaka demin bir resim daha sattı. Kutlamak için alışverişe gidiyoruz. Bir şey istiyor musun?"

Omuz silktim. "Çorap olabilir. Bir ya da iki kazak. Dışarı çıkmam gerekirse onlarla kışlık kıyafetlerim varmış gibi yapabilirim."

"Yakın zamanda böyle bir şey yapmayı düşünüyor musun? Dışarı çıkmak yani?" Öylesine söylüyordu ama bakışları kararlıydı.

Başımı kitabıma çevirdim. "Bilmiyorum. Bugün değil."

"Emin misin? Bizimle gelip çoraplarını kendin seçebilirsin. Bunun soruna davet çıkardığını biliyorum ama yine de," diye benimle dalga geçti.

Hafifçe gülümsedim. "Burası iyi."

Elizabeth bir süre daha kapıda durup benimle tartışmaya hazırlanır gibi bir-iki nefes aldı ama sonra vazgeçti.

"Pekâlâ. Gecikmeyiz."

Kapıyı aralık bıraktığından Miaka'ya endişeyle bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. "Öylesine soruyormuşum gibi yapmaya çalıştım ama burada kalmak istediğini söylüyor."

"Zamana ihtiyacı var," diye Miaka fısıldayarak cevapladı. "Ya henüz bize anlatmaya hazır olmadığı bir şey oldu ya da artık siren olmayı kaldıramıyor. Bunalımda."

"Peki, onu bundan nasıl kurtaracağız? Bu şekilde yaşayamam," diye tısladı Elizabeth.

"O bunu bizi için yapardı. Bir anlamda yaptı da."

Zaten alçak sesle konuşuyorlardı ama Elizabeth kendininkini daha da alçalttı. "Onunla konuştun mu? O'na durumu anlattın mı?"

"Okyanus'un haberi var. O da sabretmenin en iyisi olduğunu söylüyor."

Gözlerimi kapadım. Şu an en iyi halimde olmadığımı biliyordum ama durumumla başa çıkabilmek için bir harekât planına ihtiyaçları olduğunu düşünmelerine şaşırdım. Okyanus'a bile gittiklerine inanamıyordum.

Bir hışımla salona gidip onlara, kendi işlerine bakmalarını söyleyecektim ki Okyanus'u duydum.

Çabuk! dedi aceleyle. *Yeni kız kardeşiniz bekliyor. Ve çok korkmuş durumda.*

Odamdan ve evden hızla dışarı çıktım. Miaka ve Elizabeth çoktan hareketlenmişti. Ardımızdaki boş kumsala bakınca kış geldiğine ve kimsenin deniz kenarında olmadığına şükrettim.

Dalgaların arasına dalıp su bizi alıp götürecek derinliğe gelene kadar bacaklarımızı olabildiğince havaya kaldırdık.

Nereye gidiyoruz? diye sordum.

Hindistan. Ona nazik davranın.

Tabii ki.

Durumla ilgili bir şeyler bana Miaka'nın aramıza katılışını hatırlattı ve endişelendim. Miaka, Japonya'nın kuzey sahillerinde bir balıkçı kasabasında yaşıyordu. Onu almaya gittiğimizdeki hıçkırıklarına bakılırsa daha baştan o teknede olmaması gerekiyordu. Ailesine sudan ne kadar korktuğunu defalarca tekrarladığını; onlara, eğer kıyıda kalmasına izin verirlerse karaya çıktıktan sonra iki katı çalışabileceğini söylediğini anlatmıştı.

Ona kulak asmamışlardı. Onu balıkçı teknesine çıkmaya zorlamışlardı.

Ve onu kaybetmişlerdi.

Geçen seksen yılda unutamadığım birkaç şey vardı; annemin hayal meyal hatırladığım yüzü, babamın bir biyiği olduğunu bilmem ve isimlerini hatırlayamasam da iki erkek kardeşim olduğu gerçeği. Ama Miaka yalnızca köyünün ismini ve ona anlattığımız için hikâyesinin detaylarını hatırlıyordu.

Elizabeth çok daha fazlasına sahipti ama çoğu zaman nispet yapmak ister gibi görünüyordu. Ailesini pek sevmezdi ama sırf onlara sövebilmek için isimlerini aklında tutuyor gibiydi. "Bak Jacob, Avrupa'yı gezdim. Bak anne, şeker yedim. Bakın herkes. Hepinizden fazlasını yaptım."

Aisling ne hatırlıyor bilmiyordum. Hiç anlatmamıştı.

Miaka'nın gemiden denize sürüklendiğindeki o bir deri

bir kemik, korkak hali beni bu yabancıya hemen ulaşmaya itiyordu ve hatta ne kadar hızlı ilerlersek ilerleyelim daha da hızlı gitmek istiyordum.

Kahlen! Yanımıza gelen Aisling'i gördüm.

Selam, dedim, sesim endişeliydi. *Kötü olacağa benziyor. Bu sefer gerçekten çok dikkatli olmalıyız.*

Bence konuşmayı sen yapmalısın.

Aisling'e döndüm. *Ama ben hiç yapmadım ki. En büyüğümüz sensin. Sen yapmalısın!*

Ben yakında gideceğim Kahlen. Yalnızca birkaç hafta kaldı. Konuşmayı, bağlanabilecek vakti olacağı birinden duymalı.

Sinirlendiğimi gizleyemiyordum. Yeni kız kardeşimize olacakları anlatmak büyük bir sorumluluktu.

Aisling, yüzerken parmaklarını parmaklarıma kenetledi. *Ben sana destek çıkarım, tamam mı?*

Söyledikleri anlamlıydı ama yine de beceremememekten korkuyordum. Ama Aisling'i yarı yolda bırakamazdım. Okyanus'un dediği gibi, görev uğruna her şeyimi ortaya koyuyordum.

Pekâlâ.

Hepimiz önümüze odaklanıp suyun üzeri bir yatakmışçasına mucizevi biçimde süzülen bedeni aramaya koyulduk. Sonunda Umman Denizi'ne gelince dördümüz birden yavaşladık.

Bu tarafa! dedi Miaka. Bize nasıl tepki vereceğini bilmeksizin kıza doğru yüzdük. Yüzümüzü yukarı çevirip havaya kalktık ve çok uzun zamandır gördüğüm en korkunç şeyle karşılaştık.

Kızın üzerinde yalnızca sari vardı. Birçok yerinden

yırtılmıştı ve bunun sebebinin düşme ya da başka tür bir ufak kaza olmadığı belliydi. Vahşice yırtılmıştı. Kollarında ve bacaklarında morluklar vardı ama en korkuncu, üzerinden salınan şeritleri, el ve ayak bileklerine doğru izleyince kıza bağlı beton bloklar olduğunu gördük.

"İpleri çözün. Çabuk!" diye bağırdım kolundaki düğümü açarken.

Zavallı şey, debelenmekten yorgun düşmüş, hâlâ nefes nefese halde başını bana çevirdi.

"Lütfen beni öldürmeyin." Sesi titriyordu.

Kalbim acıdı. "Hayır. Sana zarar vermeyeceğiz. Şunları bir çıkaralım, konuşuruz."

Başını salladı.

"Hallettim," dedi Elizabeth.

"Ben de." Aisling kızı kolundan kaldırıp oturmasına yardım etti.

Tarçın rengi teni ve baygın gözleriyle kız, izmarit izleri olan kollarına bakıp morluklarına dokundu. "Neden?" diye ağladı. "Benim hatam değildi."

"Ne senin hatan değildi?" diye sordum saçını okşarken.

"Kız olmak."

Miaka ve Elizabeth onu rahatlatmak için yaklaşırken, Aisling bana odaklanmış vaziyette geride kaldı. "Adın ne?" diye sordum.

"Padma," dedi burnunu çekerken.

"Kaç yaşındasın?" Sesimi sakin ve nazik tutmaya çalışıyordum.

Aklının karışıklığını gidermek istiyor gibiydi. "On altı."

"Padma, ne hatırlıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hatırlamak istemiyorum."

Yeniden saçını okşarken içinde yükselen korkuyu hissedebiliyordum. "Sorun değil. Ama bize suya nasıl girdiğini anlatabilir misin?"

Yüzünde merak ve utanç dolu bir ifadeyle etrafına, bize baktı.

"Baba."

"Midem bulanıyor," diye fısıldadı Elizabeth.

"Güçlü ol. Padma için," diye üsteledi Aisling. Ben de onun gibi, bu kız için işleri kolaylaştırmak adına her şeyi yapmaya hazırdım.

Bu an hiçbirimize ait değildi. Yalnızca ona aitti. Şimdi, Marilyn'in ben ve Miaka'yla konuşurken, Aisling'in Elizabeth'le konuşurken nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Her şeyin sonunda, bizi bekleyen her ne olursa olsun yalnızca bu kızın yaşamasını istiyordum.

"Beni suya attı," dedi ellerine bakarak. "Çeyiz yoktu. Kız pahalı demek. Annemi dövdü, sonra beni. Evden suya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ama hâlâ sırtımda iskeleyi hissedebiliyorum. Beni aşağı itmeden önce ayıldım. Hiç üzgün görünmüyordu."

Yutkunup kendime hâkim olmaya çalıştım.

Miaka'nın ailesinin, onun korkularına önem vermediğini biliyordum. Elizabeth'in ailesi onun asiliğini sevmiyordu. Ama hiçbirimiz böyle şeyler yaşamamıştık.

"Padma," dedim nazikçe, "ben Kahlen. Bunlar Aisling, Elizabeth ve Miaka." *Lütfen doğru düzgün anlatmama yardım et,* diye dua ettim. *Lütfen, sözlerim onu kalmaya ikna etsin.* "Bizler çok özel genç kadınlarız ve senin de bize katılmanı istiyoruz."

"Size nerede katılmak?" Padma ürkek gözlerle bakıyordu.

Gülümsedim. "Aslında her yerde. Bizler şarkıcıyız, sirenleriz. Kitaplarda bizlerle ilgili hikâyeler okumuş ya da masallarda adımızın geçtiğini duymuşsundur. Bizler Okyanus'a aitiz. O'nun yaşaması için şarkı söyleriz ki O dünyaya destek olabilsin. Anlayabiliyor musun?"

"Hayır."

Aisling güldü. "Ben de anlamadım."

"Ben de," dedi Elizabeth ve Miaka, onlara katılır şekilde başını salladı.

Padma ürkekçe bize bakıp gülümsedi. "Tenin ne kadar soluk!" dedi nefes nefese, Elizabeth'e inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Öyle." Elizabeth elini uzatınca Padma, parmaklarını avucunun içinde gezdirdi ve sonunda Elizabeth yerinden sıçradı. "Pardon. Gıdıklandım!"

Padma hafifçe güldü ve gözlerini devirdi. Yutkundu, kendine geliyordu. "Suyun üzerinde miyiz?"

Başımı salladım. "Bizler Okyanus'a aitiz. Eğer bize katılmayı seçersen, sen de O'na ait olursun. Ne yaşlanırsın ne hasta olursun. Yalnızca yüz yıl boyunca olduğun gibi kalırsın."

Söylediklerimi anlamasına izin vererek duraksadım. Marilyn beni dönüştürürken detaylara daha çok dikkat etseymişim keşke diye düşündüm.

"O süre boyunca bir tür silah olacaksın. Sesin ölümcül olacağından, hepimizin iyiliği için bunu gizlemek zorunda kalacaksın. O yüz yıl geçtikten sonra sesini ve hayatını geri alacaksın. Ama o zamana kadar Okyanus'a hizmet

edeceksin. Asla yalnız olmayacaksın. Biz ve tabii Okyanus, sana bakacağız."

"Ya ailem?"

Başımı salladım. "Üzgünüm ama onları bir daha asla göremeyeceksin."

Yüzü buruştu ve birden ağlamaya başladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Miaka. "Bir zamanlar ben de ailemi özlüyordum ama şimdi inanılmaz bir hayatın olacak."

"Onlara geri dönmek istemiyorum," dedi birden Padma. "Ölmek de istemiyorum ama eğer yaşamak, aileme geri dönmekse, ölmeyi kabul edebilirim. Onlardan kurtulduğuma minnettarım!"

Aisling'le birbirimize bakıp gülümsedik.

"Öyleyse bizimle kalacak mısın?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Evet! Tabii ki evet! Lütfen beni buradan götürün!"

"Onunla kalabilir miyiz?" diye sordum Okyanus'a. "Bu seferlik?"

Evet, bence akıllıca olur.

"Bu neydi?" diye sordu Padma.

"Anlatacak çok şey var. Ama şimdilik suyun altına girmen gerek. İçine biraz Okyanus kaçtığından O'nu duyamıyorsun ama seni aramıza katabilmek için bitirmesi gereken işler var."

Padma gergindi ama aynı zamanda başını sallıyordu.

"Elizabeth'i izle."

Benim vahşi kız kardeşim kendini dikleştirip birkaç adım attı ve kaldırımdan aşağı inercesine incelikle Okyanus'a daldı.

"Gördün mü? Bir şey yok. Haydi gidelim." Miaka, Aisling ve ben Padma'nın sualtına girmesine yardımcı olduk.

Nefesini tutarken çok tatlı görünüyordu.

Etrafında yüzdük ve kendini asla yalnız hissetmemesine çalıştık. Bu sırada Okyanus Padma'nın ağzını açıp gırtlağından aşağı garip, koyu renk bir sıvı akıttı. Bunu ne olduğunu, nereden geldiğini kesinlikle bilmiyordum ama aynı suyun damarlarımda aktığını, kanıma karıştığını, beni hayatta tuttuğunu biliyordum. Ve sesimi ölümcül yapan sihrin akciğerlerimde ve boğazımda olduğunun farkındaydım.

Padma'nın morlukları iyileşti, teni ışıldadı ve bir gün bile yaşlanmadan birden, kim olduğunu bulmaya yıllarını vermiş biri gibi rahatça kendine geldi.

Okyanus'un işi bittiğinde Padma, suda asılı vaziyette durmuş nasıl nefes alacağını öğrenirken biraz gergin görünüyordu.

"Haydi gidelim." Miaka onu elinden tutup eve doğru çekti.

Üzerindeki yırtık sarinin düştüğünü fark etmemiş olmalı ki vücudunu kapamaya çalışmadı. Ama üzerine değen tuzu hissetti ve böylece ilk siren elbisesine kavuştu.

Eve girmek üzere sudan çıkarken Padma kollarını kaldırmış kendine bakıyordu.

"Yeniden doğdum! Ben bir tanrıçayım!"

Miaka ve Elizabeth, onu ve Aisling'i eve buyur ederken Padma ışıldıyor ve gülüyordu.

Ayaklarım suda, *iyi bir seçim yaptın,* diye düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse zorlu bir çağrıydı. Yaşamak konusunda mahvolmuş durumdaydı.

"Yaşamak demek ailesine geri dönmek demekti, o yüzden mi?"

Sanırım. Aklındakiler çok acımasızdı. Babasını zaten biliyorsunuz ama annesi de her zaman mesafeliymiş. Sanki... Padma, onun suçuydu ve bu yüzden kendini kızından olabildiğince uzaklaştırmak istiyordu.

"Annemin böyle davrandığını düşünemiyorum. Umarım çoktan unutmuştur."

Öyle görünüyor. Hepiniz farklısınız ama eğer becerebilirse hepsini aklından sileceğini düşünüyorum.

Sahil boyunca ayaklarım suda yürüyüp evimizin önüne gelince durdum ve kız kardeşlerimin salonda hareket eden gölgelerine baktım. Padma'nın bizimle gelmeyi seçmesine şükrettim. Miami'den ayrıldığımızdan beri hiçbir şeyle ilgilenmediğim kadar bu yeni kız kardeşimizle ilgileneceğimi fark ediyordum.

"Bir sorum var. Bu sadece onun için miydi?"

Ne demek istiyorsun?

"Onun beni kendime getireceğini biliyor muydun?"

Böyle olmasını umuyordum.

"Ben de umuyorum."

"Kahlen!" diye Elizabeth bağırınca, sesinin öylesine özgürce havada uçuştuğunu duyduğuma telaşlanmamaya çalıştım. Görünürde kimse yoktu ama bu bizi duyacak uzaklıkta kimse olmadığı anlamına gelmiyordu. Sesler havada taşınırdı. "Padma çoktan senin ayakkabılarından birine göz dikti!" Keyifle güldü, bense iç çektim ama Padma'nın uzun zamandır bizimleymişçesine uyum sağlamasına sevindim.

"Ne isterse alabileceğini söyle."

10. Bölüm

Küçük evimiz birden ağzına kadar dolmuştu. Elizabeth Padma'yı kanatları altına almıştı, en sonunda küçük bir kız kardeşi olmasından çok heyecanlıydı. Aisling ise siren olarak geçireceği günler çok azaldığından kulübesine dönmek yerine bizimle kalıyordu.

İlk geceyi, Miaka'nın dışarıda yaktığı ateşin etrafında leziz bir kahve eşliğinde geçirip Padma'yı marşmelovlu atıştırmalığın şahane dünyasıyla tanıştırdık.

"Ama yemek *zorunda değiliz*, öyle mi?" diye soruyordu yine de.

"Hayır," dedi Aisling. "Yiyecek, su ya da uykudan yoksun kalmak sana asla zarar vermez. Bazen sırf keyfine bu zevklere dalarız ama aslında ihtiyaçtan değildir."

"Ve canım da yanamaz öyle mi?"

"Hayır," dedi Elizabeth heyecanla. "Bak şimdi." Ateşe yaklaşıp elini alevlerin ortasına bastırdı. Padma'ya döndüğümde, olanları inanmaz bakışlarla seyrettiğini gördüm.

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?

Elizabeth omuz silkip elini geri çekti. "Sıcağını hissediyorum ama canım yanmıyor. Açıklaması zor."

Padma çok memnun görünüyordu. "Yani grip olmaz mıyım? Ateşim çıkmaz filan?"

"Hayır." Güldüm. "Bir süper kahramansın. Belki de bir süper kötü adam," dedim kendimden emin olamayarak. Padma'nın gelişi beni öyle mutlu etmişti ki bu düşünce canımı sıkmadı. "Öyle ya da böyle artık güçlüsün ve güvendesin. Ateşinin çıkması bizim için şaka gibi bir şey."

İç çekti. Tıpkı hepimiz gibi o da ilk tuzdan kıyafetini çıkarmak istemiyor, pırıltılı kıvrımlarına hayranlıkla dokunuyordu. "Bir keresinde bir kesiğim iltihap kaptığından günlerce ateşim düşmemişti. Öleceğimi sanmıştım. Ateşim çıkınca terler için uyandığımı hatırlıyorum." Padma bunları düşününce başını salladı. "Şimdi bunların mümkün olmadığını düşünmek zor."

Aisling'e baktığımda onun da bakışları şüpheliydi.

"Padma, bu çok net hatırladığın bir anı," dedi Aisling yavaşça.

Gülümseyip omuz silkti. "Çok korkunçtu. Unutması zor bir şey."

"Ama sorun da bu," dedim koluna dokunup. "Çoğu siren geçmişlerini genellikle çok çabuk unuturlar. Ben özellikle hasta olduğum bir günü bırak, ailemdekilerin isimlerini bile hatırlayamıyorum."

Elizabeth de katıldı. "Çok uğraştım ama isimlerini hatırlıyorum. Hatta bir süre onları yakından izledim. Bana bir kadın olmam dışında pek ilgi göstermediler. Arada bir başlarına gelenlerle ilgili şeyler buluyordum; mesela anne

ve babamın boşanmaları, ağabeyimin hukuk fakültesinden atılması gibi. Bunlar, onların da mükemmel olmadığının kanıtlarıydı."

Elizabeth'e gözlerimi diktim. Neden devam ettiğini biliyorduk ama bize bunu hiç söylememişti. Padma'da, bunu herkesle paylaşmasını sağlayacak ne bulduğunu merak ettim. Şimdi Elizabeth'in aslında aklında bir anı defteri tuttuğunu fark ediyordum ve bunu çok iyi anlayabiliyordum.

Aisling başını eğdi. "Tek söylemeye çalıştığımız şu ki, birkaç saattir bizden olmana rağmen kendin hakkında bu detayı bilmen alışılagelmiş bir şey değil."

Padma endişeyle her birimizin gözünün içine baktı. "Yani ben sağlıklı değil miyim? Sizin gibi değil miyim?"

"O kesik nasıl olmuştu?" diye sordu Miaka.

Padma düşünmek için duraksamadı bile. "Babam yüzünden. Bana tavayla vurmuştu."

Miaka, durumun bu olduğunu biliyormuş gibi başını salladı. "Çok şey yaşamışsın Padma. Herhangi birimizden çok daha fazla şey olduğu kesin. Ama bunların hepsini geride bırakabilirsin. Seni bir daha asla bulamaz ve eğer bulursa hayatta kalamaz."

Padma'nın yüzü buruştu ve gözyaşları dökülürken elleriyle yüzünü kapadı. Hemen yanına yaklaştım ve diğerleri de bana katıldı.

"Hatırlamak istemiyorum," diye sızlandı. "Bugünden öncesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamak istemiyorum.

"Merak etme," diye fısıldadım. "Hepsi geçecek. Ve biz o zamana dek hep burada, yanındayız."

Omuzlarının rahatlayıp gevşediğini hissettim. Sanki bu, umduğundan çok daha fazlaydı.

"Seyahat ederiz," dedi Elizabeth. "Bütün dünyayı görebilirsin."

"Ve en iyi yemekleri tadarız," diye ekledi Aisling cesaret verircesine gülümseyerek.

"Hepimiz işaret dili öğrendiğimizden kalabalıktayken bile iletişim kurabiliriz. Sana da öğretiriz. Artık her şey yolunda girecek." Padma başını sallarken saçlarını okşadım. Sözlerimizi birer hediye gibi minnettarlıkla dinliyordu.

Bu kız kardeşliğin ne kadar kutsal olduğunu, hizmetimiz süresince nasıl birbirimiz için her zaman orada olacağımızı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Bugün, uzun zamandır buna şükrettiğimi hissediyordum.

Padma birkaç gün içinde daha da iyi uyum sağlamaya başlarken onu, Miaka ve Elizabeth'in ellerine bırakıp biraz geri çekildim. Diğer kız kardeşlerim Padma'ya Okyanus'la nasıl konuşulacağını gösterirken, Aisling ile beraber bir kum tepeciğinin üzerinde oturuyorduk. Ayakları sudayken Padma'ya, O'nun nerede olursan ol seni çağırabileceğini ve onunla konuşmak için nasıl iletişim kuracağımızı gösteriyorlardı. Neyse ki birçok şey vasıtasıyla iletişim kurulabiliyordu. Kar taneleri, bir su birikintisi ve hatta yoğun bir sis, O'na sözlerimizi taşımaya yarayabiliyordu.

"Onları daha önce hiç bu kadar sorumluluk üstlenirken görmemiştim." Kıyıda toplanmış kuru su yosunlarının rüzgârla uçuşmasını engellemek için kurulmuş minik çitin kenarındaki kuru yosunlarla oynuyordum.

Aisling güldü. "Sanırım Padma'nın hüznü onlara kendininkileri unutturdu. Kendi üzüntüleri ya da pişman-

lıkları önemsiz olduğundan değil ama kalp kırıklıkları onları birleştiriyor."

"Açgözlü davrandığımı düşünüyorum. Miaka'ya kötü davranıldığını ve Elizabeth'in ailesinin ona işe yaramaz gözüyle baktığını biliyorduk. Bu ikinci hayatları onlar için bir kurtuluş oldu ama ben hapisteymişim gibi davranıyorum."

"Bir anlamda öyle," dedi ağır şekilde.

"Benim için daha da kötü. Ya da ben böyle hissediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Benim hayatım onlarınki gibi değildi. Ailem varlıklıydı. Herkes para kaybederken biz para kazanıyorduk. Ayrıca bana hep çok özenli davranıldı." Yüzümü buruşturup çoktan unuttuklarımı hatırlamaya çabaladım. "En büyük çocuktum, tek kız çocuk. Benden beklentileri vardı ama beni rahatsız eden bir şey yoktu. Sanırım mutluyduk. Çoğu zaman."

"Ondan beridir çok mutsuz olmana üzüldüm," dedi hafifçe.

İç çekip Okyanus'a baktım.

"Kahlen, seni en uzun zamandır tanıyan benim. Kimi şarkı söylemelerimizden sonra günlerce ağladığını, havayı pençelercesine kâbuslardan uyandığını gördüm. Diğerleri canlanırken senin içine kapanmanı izledim." Başını iki yana salladı. "Birkaç haftam var. Okyanus bana, bir sonraki batış için daha önümüzde aylar olduğunu, ne zaman istersem gidebileceğimi söyledi. Sizlere veda etmek, Padma'nın uyum sağlamasına yardımcı olmak ve hazırlanmak için biraz zaman istedim."

Gözlerim doldu. "Bu kadar kısa süre sonra gideceğine

inanamıyorum." Yeni bir kız kardeş edinmenin mutluluğuna karşılık, bir diğerini kaybetmenin acısını yaşıyordum.

"Biliyorum. Artık bu işi yapmamayı düşünmek bile korkutucu neredeyse." Yutkundu. "Ama konumuz bu değil. Kahlen senin bu hayatta bir umut bulmanı, bizlerle tanışmadan önceki gibi mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum. Ne yapabilirim? Önündeki yirmi yılı, çok şey yapabilecekken acı çekerek geçirmeni istemiyorum."

Gözlerimin sızladığını hissettim. "Konu yalnızca iş değil. O zaten yeterince kötü ama... ben..."

Aisling bana kolunu doladı. "Lütfen bana neler olduğunu anlat. Seni yargılamam ya da güvenini kırmam. Konu her neyse bunu tek başına taşıyamadığın ortada."

Kız kardeşime bakıp, kalbimi birkaç haftadır sıkan şeyi sonunda itiraf edebilir miyim acaba diye düşündüm. Akinli'yi özlememin verdiği acıyı dindirmenin tek yolu aklımda olabildiğince küçültmekmiş gibi, onu kafamda olabildiğince gerilere itmiştim. Ama işte sonunda birine anlatma şansım oluyordu. Aisling yakında gidecekti ve bu anı da onunla birlikte yok olacaktı.

"Bunu saklıyordum," diye itiraf ettim. "Diğerlerinin bilmesini istemiyorum."

"En derin, en gizli sırrını anlatacak birini ararsan bana güvenebilirsin; bunu benden iyi kimse saklayamaz."

Başımı salladım. "Bir oğlan vardı."

Aisling güldü. "Tatlım, sirenlerin çoğunun takıldığı oğlanlar vardır."

"Hayır," dedim. "Bu geçici bir şey değil... sanırım âşık oldum."

"Ah." Yüzü düştü. "Ah, Kahlen."

"Biliyorum." Kum tepesinin üzerinde bir top gibi kıvrıldım, kendimi şapşal gibi hissediyordum. "Bunun geçici bir şey olduğunu kendime anlatmaya çalıştım. Her şey on gün içinde olup bitti. Bunun neresi aşk olabilir ki? Ama her gün onu düşünüyorum. Okyanus'a gittiğimde onu kafamdan atıyorum çünkü bana ne söyleyeceğini biliyorum."

"Anneler olmaz, eşler olmaz. Âşık olmanı istemez," dedi Aisling keskin bir şekilde.

"Kesinlikle."

Anlık bir sessizlik oldu, rüzgârın ya da dalgaların sesinden başka ses duyulmadı. Aisling'in bana yardım etmek istediğini biliyordum ama ne yapabilirdi ki? Kuralları biliyordum.

"Bana adını söyleme ama bana onu anlat. Neden âşık olduğunu düşünüyorsun?"

İstemsizce gülümsedim. "Hiç, birinin seni gördüğü oldu mu? Yani, gerçekten gördüğü? İnsanların güzelliğimize kapıldığını biliyorum ama o bunu pas geçmiş gibiydi. Yaptığın tüm kötü şeylerin silinebilir olduğunu, içimde iyilik olduğunu hissettirdi bana. Üstelik ona hiçbir şey engel olamadı. Aisling, ne diyorum baksana, sessizliğimi umursamadı. Söyleyebileceklerim hakkında tahmin yürütüp cevap veriyor ya da benim de bir şekilde iletişim kurmamı sağlıyordu.

"En kötüsü..." Gözyaşlarımı tutmak için dudaklarımı büzdüm. "En kötüsü, yirmi yıl sonra bunu hissettiğimi bile unutacağım. Hem yeniden yaşama şansım olsa da başkasını ister miyim emin değilim. Bu kadar kısa bir şeyin hayatımı değiştirdiğini düşünmek çok garip biliyorum ama yemin ederim öyle hissediyorum."

Aisling saçlarımı okşadı. "Sana inanıyorum. Bir keresinde, dakikalar içinde âşık oldum."

Kıkırdadım. "Nasıl hatırlıyorsun ki?" Gözlerim şaşkınlıktan büyümüş halde Aisling'e baktım. "Senin... senin bir sevgilin mi var?"

"Hayır," dedi kesin bir şekilde. "Bir kızım var."

Nutkum tutuldu.

"Yani, bir kızım vardı." Aklına gelmesiyle gülümsedi. "Ve sonra bir erkek torunum oldu, şimdi iyi bir yaşlılık geçiriyor. Şimdi de torunumun kız torunu var." Gözleri mutluluk yaşlarıyla doldu. "Benim adımı taşıyor."

Başımı iki yana salladım. "Nasıl..."

"İçime kapanığım. Kendi aklımın içinde bile sınırlarım var. Benim gemim battığında hayatım için savaştım ama sanırım Tova'yı korumak için öyle çabaladım ki Okyanus'un bile göremeyeceği kadar derinlerde hâlâ gizli. O an kurtulmaktan başka bir şey düşünmedim. Sonraları Okyanus'la birlikteyken Tova'nın anısını ondan gizlemeyi becerdim, tıpkı senin bu oğlanı gizlediğin gibi. Ve Tova'ya o kadar tutunmak istedim ki onu unutmadım."

Aisling, son yüz yıldır bu inanılmaz haberi kendine saklamış olmanın haklı gururuyla canlandı.

"Evli miydin?" diye tahmin yürüttüm, hâlâ şoktaydım.

"Hayır," dedi. "Tova'nın babası yanımızda olmadı. Beni sevdiğini söyledi ama ona hamile olduğumu söylediğim an ortadan yok oldu. Artık adını bile hatırlamıyorum." Yutkundu, hatıralarını toparlamaya çalışıyor gibiydi.

"Ailem utancından beni reddetti. Kuzeye, teyze ve amcamla yaşamaya gönderildim. Çocukları yoktu ve onlar, utanç içinde olsam da beni yanlarına almaktan memnun

oldular. Ve Tova doğduğunda..." -Aisling iç çekti- "dünyamı aydınlattı. Babasının onu istememesine mutluydum çünkü böylece tamamıyla bana aitti."

Sevinci neredeyse anında hüzne dönüştü. "Ailemden gelen bir mektupta kendilerini affettirmek istedikleri yazıyordu. Tova'yla beraber buharlı gemiyle gidecektik ve ailemle yeniden bir araya geleceğimizi umuyordum. Ne kadar güzel olduğunu görür görmez ona bayılacaklarını biliyordum. Böylece planlar yapıldı... Sonra Tova hasta oldu. Seyahate çıkacağımız zaman geldiğinde yeterince iyileşmiş görünüyordu ama tamamıyla iyileştiğinden emin olmadan seyahat etmesini istemedim. Kesinlikle verdiğim en iyi karardı."

Aisling gözlerini kuma dikti, yıllarca gördüğü başka hayatlar kendininkinin içinde saklıydı. Belki de, diye düşündüm, o gelmiş geçmiş en ilginç hayata sahip sirendi.

"Bunu sana birkaç sebepten anlatıyorum. Öncelikle gidiş planımdan haberdar olup, bunu iyice anlayabilesin diye. İkincisi, sırrını bu hayatla birlikte gömeceğime güvenebilesin diye. Ve üçüncüsü, sana şimdi ne yapacağını anlatabilmek için."

Akinli'ye geri dönmenin bir yolu olduğunu umamıyordum bile ama eğer Aisling demin anlattıklarının hepsini yapabildiyse belki bir umut vardı.

"Okyanus, eşleri almadığını söylüyor. Anneleri almadığını da söylüyor. Ben anne, büyükanne ve büyük-büyükanne bile oldum ve ona hizmette hiç kusur etmedim."

Söylediklerini iyice özümseyip, geçirdiğim seksen yıla yeni bir gözle baktım. Aisling kendi geçmişini asla unutmamıştı. İnsan olarak yaşadığı hayatına bağlı kal-

mış, kızının hayatını takip edebilmek için bizden bir süre uzak kalmasına rağmen işini öyle düzgün yapmıştı ki Okyanus asla onun sadakatini sorgulamamıştı. Aisling, Okyanus'un her zaman haklı olmadığının kanıtıydı.

"Eğer bu oğlan senin için bu kadar önemliyse ne gerekiyorsa yapmalısın. Onunla bir daha birlikte olamayabilirsin. Onun başkasıyla evlenmesine göz yummak zorunda kalabilirsin. Ama gidip onu görebilirsin. Kimi zaman saçını boyar, olduğundan yaşlı görünecek şekilde giyinirsin. Görünmeden birini izlemek mümkün. Onun hayatını yaşamasına izin ver ve onun için mutlu ol. Eğer bununla yetinebileceksen, bir yolunu bul. Eğer yetinemezsen..." -başını iki yana salladı- "lütfen, herkesin iyiliği için onu rahat bırak."

Beni anladığından emindim, başımı salladım.

"Teşekkürler Aisling. Çok şeyi değiştirdin."

"Kimseye söyleme."

Elini elime aldım ve söz verdim. "Asla."

11. Bölüm

Noel arifesinde Okyanus hepimizi, Aisling'in isteği üzerine yeniden İsveç'e götürdü. Aisling, insana dönüştürülmeden önce o çok sevdiği minik kulübesinde son bir gece geçirmek istiyordu. Sonra ben ve diğerleri, onu yeni hayatına elimizden geldiğince iyi hazırlayacaktık. Yeniden insana dönüştüğünde hiçbir şeyin garantisi yoktu.

"Bu gecelik yatağı sana bırakıyoruz öyleyse," dedi Miaka. "Bunlar da seçtiğin kıyafetler, değil mi?"

Aisling, köşeye koyduğu deri, küçük sırt çantasına ve üzerine astığı elbise ve çoraplara baktı. "Evet."

Sesi cansız ve yorgundu.

"Neden bu kadar moralsizsin?" diye sordu Elizabeth, deniz tuzundan elbisesinin parıltılarına doyamaz halde etrafında döndü. "Kutlama yapman gerekmez mi? Noel'deyiz ve sen alabileceğin en iyi hediyeye kavuşuyorsun! Heyecanlı değil misin?"

Aisling başını salladı. "Tabii ki. Sadece biraz garip."

"Ben yemek pişirmeye başlayayım," dedi Miaka. "Hep

birlikte son bir yemek hepimize iyi gelecek."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Padma, grubun bir parçası olmanın yollarına baktığı belliydi. Sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kız kardeşin vedasına katılmanın onun için zor olduğunu hayal edebiliyordum.

"Tabii," dedi Miaka. "Herkes işinin başına!"

"Kahlen değil," dedi Aisling. "Onunla biraz işimiz var."

"Tabii. Nasıl istersen."

Aisling ve ben dışarı çıkmadan önce, üzerimizdeki deniz tuzu elbiselerimizi çıkarıp daha geleneksel bir şeyler giydik. Kendini gözlemliyormuş gibi, her hareketini dikkatle yaptığını görebiliyordum.

Uzun çizmeler, eldivenler ve hatta bir şapka giyip beni de aynısını yapmaya yönlendirdi. Sırlarının derinliklerine ineceğimizi anlayabiliyordum. Kar basitçe donmuş suydu, doğal su ve böylece direkt Okyanus'la bağlantı kurmak demekti. Parmağımızın ucuyla bir su birikintisine dokunmak onunla iletişime geçmemize yeterdi, ihtiyacımız olsun ya da olmasın. Aisling bugün aksine karar verdiğinden, bizimle iletişime geçmeyecekti.

Küçük eve kalkan olmuş dallardan çatının altında dururken nefesimiz havada asılı kalıyordu. Aisling kıpırtısızdı ve yüzü anbean daha da geriliyordu. "Pekâlâ, beni neden yanında istedin?" diye sordum.

Yutkundu, gülümsemesini korumaya çalışıyordu. "Birisinin beni nereye götüreceğini bilmesi gerek. Gel, detayları yolda göstermeliyim."

Aisling konuşmak istemiyor gibi göründüğünden, sessizce onu izlerken etrafımızdaki tek ses ayakkabılarımızın kardaki çıtırtılarıydı. Bir süre yürüdükten sonra bir

kasabaya yaklaştığımızın işaretlerini görmeye başladım; sahile yakın bir kırsal alan. Önce, büyük çiftlikleri olan evlerin yanından geçtik, sonra birkaç dükkân ve apartmanın ardından sonunda güzel bir kasaba meydanına vardık.

Yaşadığımız o büyük şehirlerden sonra bu kadar otantik ve sade bir yerin var olmasına inanmak zordu. Ağaçlara minik ışıklar asılmış, dükkânların vitrinleri süslenmişti. Yün paltolarıyla çocuklar sokaklarda koşturuyor, savaş naraları gibi Noel şarkıları söylüyorlardı. Havada tarçın ve limon kokusu vardı ve sonunda Aisling'in varacağı yuvanın burası olacağını gördüğüme memnun oldum.

Dikkatini çekip ona işaret ettim. "Neden burayı sevdiğini anlayabiliyorum."

Yüzünde hâlâ hüzün vardı. "Bir yanım ya sonra sevmezsem diye korkuyor."

"Saçmalama. Burası tam senlik."

Kasabanın bitimine doğru, Aisling bana biraz para verip köşedeki dükkândan çiçek almamı istedi. Bu isteğinin sebebini anlamamakla beraber dediğini yaptım ve adını bilmediğim koyu kırmızı çiçekler alıp geldim. Bana teşekkür edip çiçekleri aldı ve ilerleyip kasabanın koşturmacasından uzaklaştık.

Aisling emin adımlarla, bu yolu çok iyi bilerek yürüyordu. Onu hemen arkasından izliyor, buranın kutsal topraklar olduğunu hissedebiliyordum. Mezarlığa gelince duraksadı, devam etmek için gücünü toplarcasına direğe elini dayadı. Kardaki diğer ayak izlerinden, ailelerin bu özel günde yakınlarını ziyarete geldiği belli oluyordu. Kısmen parçalanmış bir mezar taşına varınca durdu, büyük

ihtimalle bir önceki ziyaretinde getirip bıraktığı, şimdi kurumuş çiçekleri kaldırdı ve yerlerine yenisini koydu.

Tarihlere bakınca Aisling'in kızının yirmi altı yıl önce öldüğünü gördüm. O sıralar ne yapıyorduk diye hatırlamaya çalıştım. Aisling, o an bir annenin yaşayabileceği en mahvedici şeyi yaşadığını hiç belli etmiş miydi acaba? Tova gidince yaşamaya nasıl devam edebilmişti?

Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından Aisling'in omuzları titremeye başladı. İkimiz de gergin biçimde etrafımıza baktık. Yalnızdık. Sonunda bundan emin olunca, acı dolu biçimde haykırdı ve koşup ona kollarımı sardım.

"Tamam Aisling. Hayatını yaşama şansına erişti. Senin sayende."

"Üzüldüğüm şey ölmesi değil," diye ağladı, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Yarından sonra onun yaşadığını bile hatırlamayacağıma üzülüyorum."

Acı dolu, boğuk bir haykırışla kızının mezar taşına kapandı. O an, son yüz yıl içinde çocuğunu kucaklamaya ilk kez bu kadar yakın olduğunu fark ettim.

Ve bunu bir daha asla yapamayacaktı.

Unutmanın her zaman bir nimet olduğunu düşünürken, şimdi Aisling için keşke birazı kalabilse diye diledim.

Tanıdık bir kelime gözüme çarpınca, Tova'nınkinin yanındaki mezar taşına döndüm. Aisling Evensen'in kısa hayatını gösteriyordu. Ailesi, kaybettikleri kızlarını temsilen oraya ne koydu acaba diye merak ettim.

Aisling yüzünü silip saçlarını düzeltti. "Onu çok sevdiğimi son bir kez söylemek isterdim."

"Torununun torununa senin ismin verildiğine göre bunu hep biliyordu, eminim."

Aisling az da olsa gülümsedi. "Teşekkürler."

Başını başıma dayadı ve birkaç dakika öylece durduk. Aklından geçenleri hayal bile edemiyordum ve bir siren olarak geçireceği hayatın geri kalanıyla ilgili tek umudum, bunun onun için olabildiğince basit ve acısız olmasını sağlamaktı.

"Hazırım," diye fısıldadı.

Birlikte ayağa kalkıp yürümeye başladık. Aisling arkasına bakmadı.

"Kasabada bir yatılı okul var. Beni oraya bırakmanızı istiyorum."

"Bir yatılı okula mı? Emin misin?"

"Evet." Konuşurken yalnızca önüne bakıyordu. "Neden kız kardeşinizi terk etmek zorunda kaldığınıza dair benim için bir mektup yazmalısın. Ama iki yıllık ödeme için yeterince param var ki bu bana yeter de artar. Mezun olana dek kasabada kabul görürüm diye düşünüyorum, sonra da burada bir iş bulurum."

Planını gözden geçirdim. Çok... sıradan görünüyordu.

"Başka tutkuların ya da ilgini çeken bir şeyler yok mu? Başka bir şey istemiyor musun?"

Hayır anlamında başını salladı. "Torunumun torunu o okulda öğretmen. Tek istediğim onun öğrencilerinden biri olma şansını elde etmek ve ailemin yaşadığı yerde yaşayıp ölmek. Bunun dışında her şey yeter de artar bile."

"Bunca zaman kendini gerçekten seni kimsenin tanımayacağı kadar iyi saklayabildin mi?

Sonunda güldü. "Sizlerle beraber buradan uzakta çokça zaman geçirdim ve başka yerlerde yaşadım. Burayı yalnızca yılda iki kez ziyarete geldim. Kendimi, tahmin

edemeyeceğiniz kadar çok kez neredeyse yeniden yarattığımı saymıyorum bile. Ayrıca kasaba herkes birbirini tanıyabileceği kadar küçük değil. Kimsenin yoluna çıkmadıktan sonra arka planda kalıp uyum sağlamak kolay."

"Noel sürprizi gibi olacaksın," dedim şakayla karışık.

Gülümsedi. "Oradaki kızlara bakıyorum, kimileri yıl boyu aynı yerde olduklarına üzülüyor gibiler. Tatilde gidecek bir yerleri yok. Bence Noel'de çıkagelen yeni biri olarak onlara eğlenceli geleceğim. Ve hepsi hikâyemi öğrendiğince şükredecek bir şeyleri olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Ailesi olmayan kız olacağım. Onlar her ne yaşıyorsa, bundan iyi olacağı kesin."

Sesinde kendisiyle gurur duyan bir ifade vardı; herkesin nasıl konuşacağını bilmesine rağmen insanlara bunu vermekten mutlu gibiydi.

"Gerçekten etkilendim Aisling. Planlarına, hayatını nasıl yaşadığına bakınca. Bunun mümkün olabildiğine inanamıyorum."

"Artık olabildiğini biliyorsun," dedi gülümseyerek. "Yeri gelmişken, sen de bunun gibi bir şeye yeltenmeye karar verdin mi?"

"Hayır, henüz değil. Denersem, senin kadar akıllı davranabilirim sanıyorum ama senin kadar güçlü olabilir miyim emin değilim."

Kolunu omzuma attı. "Sandığından daha güçlüsün. Güven bana."

Kasabaya yaklaşınca sessizleştik. Aisling yatılı okulu işaret edip hangi kapıyı kullanmamız gerektiği gösterdi. Aslına bakılırsa, beyaz duvarları ve büyük pencereleriy-

le güzel bir okuldu. Üzerlerinde üniformalarıyla birkaç kız merdivenlerde oturmuş, ellerinde dumanı tüten elma şaraplarıyla kendilerini ısıtmaya çalışıyordu ve Aisling'i orada, arkadaşlarıyla gülerken hayal edebiliyordum. Hatıraları olmadan uyandığında üzülmez umarım diye düşündüm.

Aisling için geceyi olabildiğince neşeyle doldurmaya çalıştım. Yanına pek fazla şey alamayacağını bildiğimizden ona hediye vermedik ama hep birlikte Okyanus'a yürümeden önce karnını iyice doyurduk.

Elveda Aisling. Bana çok iyi hizmet ettin.

Böyle düşünmene sevindim, dedi minnettarlıkla. *Ve bu inanılmaz hayat için de sana teşekkürler. Hayal edebileceğimden fazlasıydı.*

Rica ederim. Hazır mısın?

Bir kez yutkundu. *Evet.*

Gözlerini kapat.

Kapadı ama içinden sıvı boşalınca hemen yeniden açtı. Aisling, sanki onu boğazlayan ellerle savaşıyormuşçasına acıyla kıvrandı. Kolları ve bacakları vahşice sarsıldı ve sonunda vücudu gevşeyince ben ve kızlar cansız bedenini sudan hemen çıkarmak için yüzdük.

Müdür Strout,

Lütfen, sevgili kız kardeşimiz Aisling'e iyi bakın. Burada belirtemeyeceğimiz sebeplerden dolayı onunla yollarımızı ayırmak zorundayız. Çantasında okul parasını bulacaksınız ve kaydını aldığınızda eminiz ki onun ne kadar parlak, özenli ve mükemmel bir

öğrenci olduğunu göreceksiniz. Bu isteğimizin alışılagelmişin dışında olduğunu biliyoruz ama lütfen, size yalvarırız bunu görmezden gelmeyin. Onun için yapabileceğimiz en iyi şey bu.

Ve Aisling, bizim rehberimiz ve gücümüz, hayatta her şeyden, herkesten çok sevildiğini bilerek hayatını yaşa. Sana mutluluklar diliyor ve hayatının tamamını mükemmel güzelliklerle yaşamanı umut ediyoruz.

Her zaman kalbimizdesin.

Sevgiler, Kız kardeşlerin.

12. Bölüm

Diğerleri Okyanus'a geri döndü ama ben kalıp Aisling uyanana dek okulun yakınındaki bir grup ağacın ardında gizlendim. Gün doğmadan önce, kendini bilmez halde kıpırdandı. Bir süre ağladı ve en sonunda birisi onu duydu. Yaşlıca bir kadın ona okula doğru eşlik ederken, sıkıca kendine sarıldı.

Güvenle içeri girdiğini görünce yürümeye başladım. Noel sabahı mezarlık bomboştu. Tova'nın mezarı önünde eğildim ve bir gün önce oraya bıraktığımız buketten birkaç çiçeği çekip aldım. Annesiyle paylaşmaktan rahatsız olmayacağını düşündüm.

Onları Aisling'in mezarına bıraktım; artık o da tamamen gitmişti. Kar yağmaya başlayınca kapüşonumu örttüm ve Okyanus'a doğru dönüş yoluna geçtim.

Güney Carolina'ya geri dönüşte yalnız hissediyordum. Marilyn ve Nombeko'nun dönüşümlerini de görmüştüm ama bu seferki farklıydı.

Tabii ki, dedi Okyanus, düşüncelerimi okuyup. *Seninle*

en uzun süredir beraber olan oydu. Miaka için de senin dönüşümün zorlayıcı olacak.

Haklısın, dedim. *Sadece şimdi bir şeyler eksik gibi hissediyorum.*

Birçok şeyi kendine saklamayı tercih ederdi. Eve dönüp Padma'yı eğitmeye kaptırınca hiçbir şey değişmemiş gibi hissedersin.

Umarım.

Evde herkes kutlama havasında birbirine hediyelerini veriyordu.

"Seninkiler şurada," dedi Miaka, onlara katılmamı istiyordu.

"Biliyorum ve benim de size hediyelerim var. Ama önce kuru bir şeyler giymeliyim. Bana da kurabiye ayırın."

"Ona söz veremem," diye bağırdı Elizabeth.

Kıkırdayıp odama, duş alıp üzerimi değiştirmeye gittim. Aisling'i kaybetmenin hüznünden sıyrılıp önümüzdeki her şeye kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Ne de olsa Noel'deydik ve ben de kendime küçük bir hediye vermek istedim.

Vefalı ahşap sandığımın içinden telefonumu alıp aylardır ilk kez açtım.

Bekleyen mesajlarım olduğunu görünce heyecanlandım.

Son gecemizden sonra Akinli'den gelen iki mesaj da oradaydı ama sonrasında başka mesajlar da vardı. İlki hemen birkaç gün sonra atılmıştı.

Pastacı kız! Orada mısın? Eğer yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Bir ara kütüphanede görüşelim.

Bunu okuyunca içimi suçluluk kapladı. Çekip gitmemin sebebinin kendisi olduğunu düşünmesine üzülüyordum. Onun tek yaptığı nazik olmaktı. İç çekip bir sonrakine geçtim.

Selam, orada mısın? Beni dinleyecek birilerine ihtiyacım var. Mümkünse bir şeyler yaz.

Bunu okuduktan sonra bir süre düşündüm. Öylesine bir şeylerden bahsederken onu dinlemeyi çok seviyordum ve gerçekten ihtiyacı olduğunda keşke yanında olabilseydim diye düşündüm. Yutkunup devam ettim.

Pardon, alakasız olacak. Bugün pasta yedim. Çok kötüydü. Her neyse, umarım iyisindir.

Bu sonuncusu bir ay önce gelmişti. Gülümsedim. Ayrı olduğumuz her güne bir mesaj değil de yalnızca beş tane olduğuna sevindim. Arada aklına geldiğimi yeterince gösteriyordu. Belki sokakta yürürken, nasıl bir hayat yaşarsa yaşasın beni birlikte pasta yaptığı ve *swing* dansı yapabilen kız olarak hatırlıyordu.

Bunu düşününce yüreğim hopladı. Yurt koridorundaki o son gece, benden önce o beni unutursa daha kolay olur diye düşünmüştüm. Şimdiyse adı ve yüzü benim aklımdan silinse de benimkinin onun aklından silinmeyeceğini hissediyordum.

Aisling'in gidişini izleyen haftalarda işler normale dönmeye başlasa da umduğum gibi değildi. Padma'yı, diğer kız kardeşlerimi sevdiğim gibi sevsem de evimize gelişinin heyecanı yitti ve yine odamda, yalnız daha çok vakit geçirir oldum. Dürüst olmak gerekirse onun da en az benim kadar karamsar olduğu günler vardı ve onun etrafın-

da olmak ancak endişelerimi artırıyordu.

Artık gittikçe yaklaşan şarkı söyleme zamanımızı düşünmemeye çalışıyordum. O'nun acısını, can yakan açlığını hissedebiliyordum. Olabildiğince dayanmaya çalışıyordu ama fazla uzun sürmeyecekti.

Geleceği unutup kendimi *Arcatia*'nın son yolcusunu bulmak için internette araştırmaya verdim ve onu buldum; Robert Temlow adında, elli üç yaşında bir satış elemanıydı. Zayıf, yanık tenli bir fotoğrafını defterime koydum ve böylece ilk kez bir yolcu listesini tamamladım. Defteri kapattığımda bir şeyler hissetmeyi bekledim. Başarı, tatmin. Ama hiçbir şey olmadı.

Bilindik boşluk hissi dışında.

Henüz birkaç yıldır siren kardeşliğindeyken ilk araştırma projem sirenler hakkındaydı. Yeni hayatım konusunda her şeyi öğrenmeye çalışıyordum. O eski notları arayıp yeniden ortaya çıkardım ve hepsini bir daha gözden geçirdim.

Sirenler hakkında hayal edebileceğimden çok fazla kısa hikâye ve birçok sanat eseri bulmuştum ve genelde çoğunda bir doğruluk payı vardı. Birçok yerde sirenlerin sayısı iki, diğerlerinde beş olarak geçiyordu ve bu gerçekten de sınırımızdı. Tek başına yapılması mümkün olmayan bir işti ama tek seferde birden fazla olmak ifşa olma riskimizi artırıyordu.

Okuduklarımın çoğu abartılı derecede garipti. Kuş vücutlu kadın tasvirlerine gözlerimi devirip bizi fetiş objesi haline getiren sanatçılara bozuk atıyordum. Ama sonra oğlanları yatağa atan Elizabeth'i hatırlayınca, bunların o kadar da gerçek dışı olmadığını düşündüm.

Hiçbir yerde Okyanus'a hizmet ettiğimiz ya da sirenlerin aslında bu noktada olmak istemediği yazmıyordu. Kimse her şeyin nasıl başladığını açıklamamıştı. Bu cezadan nasıl kurtulacağımızı yazan yoktu. Başta öyle çaresizdim ki hep bir cevap arıyordum. Okyanus, bildiğim tek doğru oldu. O'ndan başka hiçbir şey anlamlı değildi.

Notlarımı iteleyip kendimi köşedeki büyük koltuğa attım ve denize baktım. Kendimi Aisling'i özlerken buldum ama vaktin çoğunu ayrı geçirdiğimiz için bu da aptalca hissettirdi. Onu özlememin sebebi belki de kısa bir süreliğine de olsa nasıl hissettiğimi anlayan tek kişi olmasıydı. Hüznümün içindeki yalnızlığımın azalmasını sağlamıştı.

Kıvrılan dalgalara bakınca şu an Akinli de aynı şeyi yapıyor mudur diye düşündüm. Maine'de küçük bir balıkçı kasabasında büyüdüğü söylemişti. Port Cylde'dı. Belki de tam şu an ailesiyle oturmuş sıcak çikolata içerken dingin dalgaları izliyordu. Ya da belki de yılın bu zamanında herkesin zorunlu olarak yaptığı gibi, geniş aile üyelerinin ziyaretlerini tamamlamak üzereydiler. Sırf üzülmesin diye büyük halasının filan ördüğü kazağı giydiğine iddiaya girmeye hazırdım.

Ya da belki kuzeydeki ısıran soğuktan kurtulup Florida'nın ılıman iklimine kavuşmak üzere bavulunu topluyordu. Belki artık bölümünü seçmişti ve okula dönmeye o kadar istekliydi de dayanamıyordu. Acaba Neil'le yaşamak biraz daha kolaylaştı mı yoksa hâlâ odalarında çöpten heykeller yapmaya devam mı ediyor diye merak ettim.

Belki de -ama yalnızca belki- arada sırada birlikte altında oturduğumuz ağaca gidip uğrayabilirim diye bekliyordur...

Ağlamaktan helak olmuştum. Tuzlu sudan bıkmıştım. Ama bundan kaçmak mümkün görünmüyordu. Eğer içinde yüzmezsem vücudumu terk ederdi.

Ona gitmeyi öyle çok istiyordum ki... Davranışımdan ötürü, konuşmaya ihtiyacı olduğu anda telefonum olmadığından, daha ilk başta hayatına girdiğim için ona bir özür borçlu hissediyordum. Ve göğsümde ona karşı büyüyen ağırlığı hissetmek ve karşılığı var mı bilememek canımı yakıyordu.

Her şey üst üste geliyordu. Aisling gitmişti ama hâlâ sırrını saklamak zorundaydım. Hâlâ yaşıyormuşçasına geçmiş hayatına takılı kalmış yeni bir kız kardeşim vardı. Okyanus'u aynı anda hem seviyor hem ondan nefret ediyordum. Ve Akinli'yi öyle özlüyordum ki bu his kırılmaz kemiklerimi eziyordu.

Okyanus'a arkamı dönüp yatağıma girdim. Uykuya ihtiyacım yoktu ama bir süreliğine her şeyin durmasını istedim.

Şükürler olsun ki hiç rüya görmediğim bir uykunun ardından uyandığımda, kız kardeşlerimin salonda benden bahsettiğini duydum.

"Senden kaçındığından değil," dedi Elizabeth ve sesindeki nezaketten Padma'yla konuştuğunu anladım. "Bazen böyle olur."

"Hepimizden uzun zamandır Okyanus'a hizmet ediyor," dedi Miaka. "Onun için zor. Ona biraz alan bırakmalıyız."

Yataktan çıkarken çiçekli perdelere, odamın duvarlarında asılı yavan resimlere baktım ve birden hepsinden nefret ettim. Bu evde kendimi kapana kısılmış hissettim.

Buraya Akinli'ye olan umutsuz aşkımdan kaçıp gelmiştim ama kendimden kaçamamıştım.

Odamın kapısını açtım ve kardeşlerim, yanlarına gider gitmez sustular. Miaka ve Elizabeth utanmış görünüyordu ve onların konuştuklarını duydum mu acaba diye merak ettiklerini biliyordum.

"Sanırım yeniden taşınma vakti geldi," dedim onlara.

13. Bölüm

Yeni yıl geldi ve tıpkı diğerleri gibi geçti, hiç gemi batmadı. Şubat geldi ve hiç insanları okyanusa süpüren bir tsunami olmadı. Mart geçti, hiç sel baskını olmadı. Nisana girerken şarkı söylemeye karşı koyamayacağımız gerçeği gittikçe hissedilmeye başlandı ve o tanıdık korku giderek vücudumu ele geçirdi. Okyanus, iki gemi batırma arasında genelde bir sene dayanabiliyordu, açlığı her yeni ayda artıyordu ve sonuncusunun üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Yepyeni bir defter alıp kendimi hazırladım. Dalgaların her çarpışında, kumların her tıslayışında Okyanus'un açığını duyabiliyordum. Kendi vücudumda bir yer ağrıyormuş gibiydi ki O'nun aslında içimde olduğunu düşününce bu anlamsız değildi. Fakat içimdeki bu acıyı dindirme yakarışım önümüzdeki şarkı söyleme anını arzulamama yaramıyordu.

"Nereye gitmek istersin Elizabeth? Bir süredir hiç yer seçmedin," dedi Miaka. Söz verdiğim gibi, bu sefer yeni

bir yuva bulmadan önce plan yapıyorduk.

"Miami'ye dönerdim ama bunun mümkün olmayacağını sanıyorum." Bana baktı.

İlkbahardaydık, yani okula dönmüş demekti. Saçlarımı bir şapkanın içine gizleyip kot pantolon giyebilirdim. Yeterince uzak durursam fark edemezdi. Ama ondan nasıl uzak duracaktım?

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Beyin fırtınası yapmak için kullandığımız kâğıda daireler karaladım. Şehrin adını bile yazamıyordum.

"Miami'de ne var?" diye merak etti Padma.

"Kumsallar," dedim hızla. "Sen ne diyorsun? Dünyada herhangi bir yere gidebilecek olsaydın nereye giderdin?"

"New York'a! Hanımefendiyi görmek istiyorum." Padma kolunu havaya kaldırdı.

"Özgürlük Anıtı'nı mı?" diye sordum.

"Evet! Onu hep çok merak ettim!" Gözleri açıldı ve şimdiden gözünün önündeymiş gibi başını geriye attı. "Bir keresinde küçükken babama oraya gidip yeşil heykeli görmek istediğimi söylemiştim. Yüzüme tokadı basıp ancak babamın evinde ne varsa onu göreceğimi ve sadece bunu hak ettiğimi söylemişti." Top gibi kıvrılıp gözyaşları dökülmeye başlamadan kendini ancak birkaç saniye tutabildi.

Padma'nın dayak yediği, ona kötü davranıldığı anları hatırlayışının, tek bir anın aklına gelmesi değil onlarcasının aklında birikip sonunda ağırlığı altında ezildiği anlar olduğunu düşünmeye başladım. Durum en hafif ifadeyle, tedirgin ediciydi.

"Unutacağımı söylemiştiniz. Neden hâlâ aklımda?" diye üsteledi Padma.

"Gidecek," dedi Miaka yeni kız kardeşine sarılıp. "Ama ona tutunursan uzun süre kalır. Koyuvermelisin ki gitsin."

Elizabeth'i işaret ettim. "Bu yüzden bizden daha fazlasını hatırlıyordu. Ve Aisling'in de içinde tuttukları vardı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Miaka.

"Evet. Çoğunu kendine saklamış ama geçmiş hayatıyla ilgili onunla kalan büyük parçalar vardı." Elimi Padma'nınkinin üzerine koydum. "Babanın sana kötü davranmasının hayatının önemli bir kısmını kapladığını anlıyoruz. Bu yüzden korkunç bir biçimde içinde kalıyor. Ama önemini yitirmesine izin verirsen yardımı dokunur."

"Bunun önemli olmasını istediğimi mi sanıyorsunuz?" diye bağırdı ve kendini bizden koparıp uzaklaşmak isterken sandalyeyi yere düşürdü. Padma arkasını dönmeden önce gözlerini bize dikti. "Şimdi burada güzelim, ölümsüzüm... ve tek düşünebildiğim beni öldürmekten nasıl sıyrılabildiği. Asla yaptığını bedelini ödemeyecek. Bu hiç adil değil."

"Hem de hiç değil," dedi Elizabeth kızgınlıkla, Padma'nın elini yakalayıp. "Ama şimdi tek yapabileceğin yeni özgürlüğünün tadını çıkarmak. Sana bir daha asla zarar veremez. Sana karşı hiçbir gücü yok."

New York korkunç bir fikirdi. Evet, etrafta çokça su vardı ama görünmeden ulaşması kolay değildi. Bir evin güvenliğinde yaşasak bile duvarlar seslerimizin duyulmasını engelleyecek, etrafımızdakileri koruyacak kadar kalın olmayabilirdi. Ama yine de Padma'nın acısını biraz olsun dindirebilecekse...

"Padma," diye söze başladım. "En azından bir noktada babanı haksız çıkarabilirsin. Bir süre gidip New York'ta

yaşamak ister misin?"

Bize döndü. "Gerçekten mi?"

Elizabeth gülümsedi. "Tabii. Yeni kız kardeş yeni şehri seçer. Kural bu," diye uydurdu.

Padma elleriyle ağzını kapadı, şok olmuştu. "Benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi?"

"Hem de hiç." Miaka dizüstü bilgisayarını açtı. "Bize suya yakın, güzel bir daire bulabilecek miyim bakayım."

"Manhattan'ın dışında bakmaktan çekinme," dedi Elizabeth. "Yine de şehre gidebiliriz, neredeyse sürekli."

"Her türlü mahremiyet seviyesi iyi olur. Bizimle uğraşmamaları için komşularımıza karşı kabalık etmek istemeyiz," dedim. "Ve kimsenin bizi duymaması için çok dikkatli olmalıyız."

"Her gece Özgürlük Anıtı'nı görebileceğim bir tane bulabilir miyiz?"

"Arkadaşlar!" dedi Miaka kollarını öne uzatıp bize ukala biçimde sırıtarak. "Biraz bana güvenin lütfen, olur mu? Bize mükemmel bir ev bulacağım."

Padma ciyaklayarak etrafta döne döne dolanmaya başladı, geçici de olsa acı veren geçmişini unutmuştu. Önümüzdeki iki gün içinde, Okyanus'un bir gemi bulduğu yere göre şarkı söylemeye gidecektik. Önündeki bu yeni maceranın, ilk şarkı söyleşinin vereceği hüzünden ve ardında bırakmasını istediğim hayatından ağır basmasını umuyordum.

Yüzlerine bakma, diye Padma'yı tembihledim, Okyanus'un seçtiği noktaya ilerlerken. *Kimileri bağıracak ve bunu görmezden gelmek zor ama kendini şarkıya odaklanmaya zorla.*

Padma başını iki yana salladı. *Ama ben şarkıyı bilmiyorum.*

Kendiliğinden geliverecek, dedi Miaka, *sana ne zaman başlayacağını söyleyecek ve tek yapman gereken itaat etmek.*

Bunu yapabilirim, dedi. *Sadece şarkı söylemek mi?*

Başımı salladım. *Sadece şarkı söylemek.*

Yavaşladığımızda su ılık ve yeşildi, Elizabeth yüzeye doğru bize liderlik etti. Seçtiği yer bile çaresizliğini gösteriyordu. Ne bir gemiyi içine çekecek fırtına vardı ne de geminin çarpacağı kayalıklar. Bulutların tropikal renkleri ve hangi yöne bakarsak bakalım uzun ufuk çizgisi dışında bir şey yoktu. Kısa sürede buluşacağımız geminin uzaktan yaklaşan silueti dışında.

Elizabeth, Padma'ya döndü. "İyi misin?"

"Korkuyorum. İnsanları öldürmek istemiyorum."

Miaka ona yaklaştı. "Hiçbirimiz istemiyoruz. Hatta Okyanus bile istemiyor bence. Ama işler böyle yürüyor; diğerlerinin hepsinin devamı için küçük bir miktar can. Yakından tanık olmadığın için işin diğer yanını görmek kolay değil ama ya New York'a gittiğimizde, sokaklarda ilk kez yürüdüğünde nasıldı?"

Padma sırıttı ve her halinden bunların gerçek olduğuna inanamadığı belli oluyordu.

Miaka da ona gülümsedi. "Yanından geçtiğin herkesin senin şu an yaptığın fedakârlık sayesinde yaşadığını hatırla. Senin de, onların da," dedi başıyla gemiyi işaret ederek.

Padma başını salladı. "Anlıyorum. Hazırım."

Yerlerimizi aldık. Aisling'in sevdiği gibi suya uzandım. Miaka elbisesini savurarak yanıma diz çöktü.

"Sen benimle kal," dedi Elizabeth, Padma'yı elinden tutarak. "Tedirgin hissetmen normal. Elimi sıkman yeter, hemen orada olacağım."

"Tamam."

Elizabeth'e gülümsedim ama Padma'ya bakmakla meşgul olduğundan fark etmedi. O vahşi tarafının hâlâ orada olduğundan, Pawleys Adası'nda kuluçkaya yatmış, New York'taki hayatında hortlamaya hazır olduğundan emindim. Ama Padma'nın içindeki iyiliği çıkardığı görmemek mümkün değildi.

Bugün nasılsın? diye fısıldadı Okyanus bana.

Her zamanki gibi gergin, dedim kabullenerek. Şu an olana odaklanmaktansa, bundan sonra olacakları düşünmeyi *deniyorum.*

Denemeye devam et.

Ediyorum.

Ama şimdiden hangi ses ya da yüzün rüyalarıma gireceğini, beni halihazırda takip eden hayaletlerin arasına hangisinin karışacağını merak ediyordum.

Şarkı söyleyin.

Padma'ya dönüp bakmama gerek yoktu. Elizabeth'in yanında güvendeydi. Her zamanki gibi şarkı içimize dolup, bir fincana çay dolduruyormuşuz gibi sıcak ve akıcı bir şekilde boş gökyüzünde yayıldı. Geminin, sese doğru yolundan çıkışını izledim. Bir süre sonra dümendeki her kimse, inanılmaz serabı fark ettiğinden emindim. *Dört kız!* diye nutukları tutulacaktı. *Suyun üzerinde şarkı söyleyen dört kız!*

Nereden geldiği belli olmayan bir dev kabarcık suyun altından yükselip yüzeyi dalgalandırdı ve gemiyi bir yöne

doğru sertçe savurdu. Hep bir ağızdan bir çığlık yükseldi. Kulaklarımı tıkayıp şarkı söylemeye devam ederek süreci hızlandırmaya çalıştım.

Gemi neredeyse tepemize gelmiş, garip bir şekilde sağa doğru yattığı sırada bu şarkı söyleme işi bir kâbusa dönüştü.

Bu bir balıkçı gemisi ya da feribot değildi. Güvertede, şu an içindekilerin hepsini kenarından aşağı döken bir havuza inen bir kaydırak vardı. Bir tırmanış duvarı, bir sinema perdesi... Bu dev bir yolcu gemisiydi. Önümdeki suya odaklanınca gördüm ki çok fazla yüz vardı.

Ve hepsi de şık giyimliydi. Mavi saten elbiseli genç bir kadın sessizce dalgaların içine sürüklenirken şarkımızı dinlediğinden yüzünde mutlu ve odaklanmış bir ifade vardı. Yanında smokinli bir adam daldı ama bir daha hiç yüzeye çıkamadı. Her tarafımızda insanlar suya dalarken şık kıyafetleri ve durgunlukları bunca ölüm karşısında acayip görünüyordu.

Buna rağmen, gelini görene dek bunun bir düğün olduğunu fark etmedim.

Kızın etrafında uzun beyaz bir duvak süzülüyordu ve dantel elbisesi çoktan sırılsıklam olmuş, sudan ağırlaşmıştı. Gözlerini gözlerime dikmiş, şarkımızın etkisi altında boş bir huzurla kaplı görünüyordu. Bunu hayatının son günü değil, en mutlu günü olacağını düşündüğünden emindim. Etraftaki hangi smokinli adam damattı söylemesi güçtü; belki de sular onu çoktan yutmuştu.

Birden midem bulanmaya başladı. Bu gelin aşkını bulmuştu, tıpkı benim gibi. Ama ikimiz için de bir mutlu son olmayacaktı. Bu düşünceyle sarsılıp şarkı söylemeyi bıraktım.

Kız kardeşlerim devam etse de benim sessizliğim gelinin gözlerine farkındalık getirdi ve suda çırpınmaya başladı. "Michael!" diye bağırıyordu çılgınca etrafına bakıp. "Michael?" Yalvarır gözlerle bana baktı. Gözlerimi çevirmeye çalıştım ama kendimi ona borçlu hissediyordum, sanki ölümünü izlemek bunu onurlandırıyormuş gibi. Yüzümden gözyaşları süzüldü.

"Lütfen," dedi, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Sesi alçaktı ama hâlâ şarkı söyleyen kız kardeşlerime rağmen suyun üzerinden bana ulaşıyordu.

Düşünmeden suyun üzerinde ona doğru yürümeye başladım, oraya varınca ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Fazla uzaklaşamadan Elizabeth koşup geldi ve beni suya devirdi. Beni saçımdan yakalayıp yüzümü yüzüne çevirdi ve kendisi şarkı söylemeye devam ederken bana ters ters baktı.

Kollarından kurtulmak için çırpındım. "Çekil üzerimden!"

Şarkı söyle. Okyanus'un sesi kesin ve ısrarlıydı.

Elizabeth beni hızla ayağa kaldırdı.

"Şarkı söyle!" diye üsteledi kendisi durup. Arkasından Miaka ve Padma'nın sesleri geliyordu. "Daha da kötüleştirdiğinin farkında değil misin? Şarkı söyle. Bitir!"

Talihsiz güzelliğimizin kurbanlarına baktım. Elizabeth'in sesinin yokluğunda, düğün davetlilerinden bazıları kendine gelmeye başlamıştı.

"Lütfen Kahlen. Hepimizi tehlikeye atıyorsun."

Aksine, Okyanus'a yalvardım. "Onu kurtar! Birisi için daha yerimiz var!"

Eşler olmaz. Anneler olmaz. Onu bu hayata mahkûm eder miydin? Sesindeki kederi duyabiliyordum.

Durdum. Hayır. Bir yüzyıl sürecek bir cinayet, birkaç aylık korkudan daha acımasızdı.

Başımı Elizabeth'in omzuna yaslayıp şarkıya yeniden başladım. Elizabeth'in sesi sesime karışıyordu. İnsanların can çekişmesine dayanamadığımdan dikkatimi Miaka ve Padma'ya çevirdim. Yüzlerinde çok fazla ifade vardı; anlayış, hayal kırıklığı, kızgınlık, güvensizlik.

Son çığlık sona erene, gemi Okyanus'un tabanına çökene dek şarkı söyledik. Sonrasında gelen sessizlik bıçak gibi keskin, demin dayanmaya çabaladığım çığlıklardan daha acı vericiydi.

Miaka, hiç görmediğim kadar öfkeli biçimde beni omuzlarımdan yakaladı. "Seni öldürebilirdi! Çok daha azı için bunu düşünmeden yaptı! Bunu kendine nasıl yapabilirsin? Ya bize?"

Bunu beklemiyordum. Beni anlamaları gerekiyordu. Ancak onlar anlayabilirdi.

Gözlerimi kapadım. "Ölümden çok yoruldum."

"Hepimiz ölümden yorulduk," dedi Elizabeth, sesindeki sert ifade beni şaşırttı. Yüzünden, hiç olmadığı şekilde, gözyaşları süzülüyordu ve bunun benim yüzümden olmasının utancıyla doluydum. Padma da aşırı duygusaldı. Büyük ihtimalle bunun için kendine ait sebepleri vardı ve onun ilk batırmasını karmaşık hale getirdiğim için bir suçluluk daha üstlendim. Elizabeth koluma vurunca kendime geldim. "Ama senin hizmetin neredeyse bitmek üzere, bu yüzden işini yap."

Okyanus'un cevap vermesini, Elizabeth'e, evet benim

bir hata yaptığımı ama yine de kimsenin bu felaketten sağ kurtulmadığını söylemesini bekledim. Şarkı söylememiz başarılı olmuştu. Ama Okyanus cevap vermedi.

Daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Koşup daldım ve sahile doğru yüzmeye başladım.

Üzgünüm.

"Sorun değil."

Hemen içine kapanma. Bu işe yaramaz.

Hızlandım, O'nun yardımı olmadan olabildiğince hareket ediyordum. "Onların yanında olmaya dayanamam. Kendimle bile olmak istemiyorum. Şeytan olma olasılığım üzerine kendimle o kadar çok konuştum ki... Ama demek doğruymuş. Bildiğim en doğru şey bu." Canım yanıyordu. O kadar çok şeyi bir kenara bırakmıştım ki boğulan gelin bir anda her şeyi geri getirmişti.

Âşık olamazdım. Her şarkı söylediğimde birilerini katlediyordum.

Hayır. Sen şeytan değilsin. Şimdiye kadar tuttuğum en yumuşak kalp seninki. Esas, seni bu yükü taşımaya zorladığım için şeytan olan benim.

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı tuttum, çenemi sıkmış öfkeden deliye dönmüş durumdaydım. "Biliyor musun? Haklısın. Sen şeytansın. Benden her şeyimi aldın. Ailem yok, hayatım yok. Artık umudum bile yok. İçimdeki iyiliği öldürdün ve bu yüzden senden nefret ediyorum."

Normalde rahatlatıcı olan ılık sarılışı şimdi soğuk hissediliyordu, sanki benden kaçıyordu.

Üzgünüm. Hepsi için. Çok üzgünüm.

"Kafamdan defol git!"

Karaya çıkmak fenerin ışığını kendime rehber edinip

sahile yüzdüm. Akşamın ilk karanlığında kayalık bir sahile çıktım. Okyanus'tan uzağa, çimlere çıkıp bitkin halde dizlerimi göğsüme çektim. Gelinin yüzündeki çaresiz, yalvaran bakışı unutamıyordum. Daha kaç kere bunu yapmak zorunda kalacaktım?

Çok uzun bir hayat yaşamıştım. Daha ne kadarına dayanabilirim, daha kaç hayatın sönmesinden sorumlu olabilirim bilemiyordum. Öldürdüğüm insanların yüzlerini unutamıyordum ve önümdeki yirmi ölüm dolu yılla daha yüzleşebileceğimi sanmıyordum. Kim olduğumla olabildiğince barışmaya çalışmıştım ama asla, bir kez bile olsun kendimle tamamen barışamamıştım.

Şimdi ne yapmalıydım? Belki de Okyanus'tan hayatımı sona erdirmesini istemeliydim. Kalbim sönüyordu. Belki vücudum da ölmeliydi.

Bunu düşünmekten utanıp başımı salladım. Bir ölüm daha neye yarardı?

Bundan fazlası olmalıydı.

"Kahlen?"

Bir şansım daha olsa hatırlayabileceğim şeyler vardı. Mesela annemi bir kez daha kucaklayabilseydim, tüm olanlardan sonra bana sarılışını yüz tanesi arasından mutlaka seçebilirdim diye umuyordum. İşte bu da öyleydi, her gün benimleymiş gibi tanıdık, ancak cezamın bitişiyle hafızamdan silinebilecek bu ses.

Sese dönerken şunu merak ettim: Bir peri masalı olan ben miyim, yoksa o mu?

14. Bölüm

Bilinçli olarak nereye gittiğimi düşünmemiştim ama kız kardeşlerimden, suçluluğumdan direkt kaçışım beni buraya getirmişti. Maine kıyısındaki Port Clyde'a... Olmak istediğim, gelmemin mümkün olmayacağını düşündüğüm yerdeydim.

Akinli, fenerin gölgeleri arasından çıkageldiğinde yorgun gözleriyle şoke olmuş vaziyette bana bakıyordu. Onu son göreli neredeyse altı ay olmuştu ama çok değişmişti. Karmakarışık saçları şimdi omuzlarından birkaç santim yukarıdaydı ve çenesinde bir gölge var gibiydi. Kanvas pantolonunun yerini yırtık pırtık bir kot pantolon almıştı ve gözleri en az benimkiler kadar keder yüklüydü.

"İyi misin?"

Ben de sana aynısı sormalı mıyım?

Başımı iki yana salladım. Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştım.

Şaşkın vaziyette, varlığımdan emin olmaya çalışır gibi yanıma diz çöktü. Ellerini kollarımda gezdirip yaralanmış

mıyım diye kontrol etti. Ne kadar hüzünlü olursam olayım benim için endişelenmesi bana minicik de olsa iyi hissettirdi. "Sırılsıklam olmuşsun. Bir tekneden filan mı düştün? Lütfen bana mezuniyet elbisenle yüzmeye gittiğini söyleme."

Başımı yine iki yana salladım.

"Bir yerin kanamıyor gibi. Kırılan bir tarafın var mı sence?"

Hayır.

"Buraya nasıl geldin ki? Kafam çok karıştı, ben..." Gözlerini bana dikip durdu. "Bir sonraki sorumun ne olacağını bile bilmiyorum. Ben... Gidecek bir yerin var mı?"

Hayır.

Parmaklarını çime daldırdı, kıpırdanıyor, karar vermeye çalışıyordu. "Tamam, öyleyse benimle gel." Akinli ayağa kalkıp elini uzattı.

Uzun, çamurlu tırnaklarına baktım. Bu oğlanın yanında olmamalıyım. Daha demin, öyle ağza alınmayacak bir suç işledim ki sesimi kullanabilsem günlerce ağlardım. Kız kardeşlerimden uzakta, Okyanus'tan ayrı düşmüştüm. Son derece ölü vaziyetteydim.

Ama başka ne yapabilirdim? Başıma bir şeylerin geldiği bu kadar ortadayken onu uzaklaştırıp iyiyim mi deseydim? Şu an O'nun yanında olmaya dayanamazken suya mı atlasaydım?

Bir gece kalabilirdim. Kendime gelince bir plan yapardım. Böylece, soğuk elimi eline uzatıp beni evine götürmesine izin verdim.

Yürürken Akinli'yi inceledim. Eli sırtımda beni evine yönlendiriyordu ve avucunun içi sert, nasırlıydı ki bu artık ki-

taplarla değil, daha güçlü bir şeylerle haşır neşir olduğunu gösteriyordu. Daha yıpranmış, daha kaygılı görünüyordu. Neden hâlâ buradaydı? Okulda olması gerekirdi.

"Bu gece hava güzel. Kaybolacak daha iyi bir akşam seçemezdin. Yani, şu aya bir baksana. Sence de kaybolmak için mükemmel bir gece değil mi?"

Dayanamayıp gülümsedim. Sanki aramızda hiçbir şey eksilmemiş, ben öyle soğukkanlı bir biçimde tek kelime etmeden ortadan kaybolmamıştım.

"Seni çok düşündüm," diye sözlerine devam etti bana bakmadan. "Ortadan yok olduğunda gerçekten endişelendim." Yutkundu. "Seni bulmaya çalıştım ama elimdeki tek şey bir isimdi. Okulda Kahlen adında bir öğrencinin kaydı yoktu ve seni internette de bulamadım. Hiç var olmamışsın gibiydi. Ama işte buradasın."

Birden panikledim ve göğsüm sıkıştı. Eninde sonunda içine düşeceğim bir yalan yumağı oluşturmadan ona nasıl açıklama yapacaktım? Kendimi kaybetmemek için derin bir nefes aldım. Acaba koşup kaçmalı mıydım? Yeniden ortadan kaybolursam beni bir daha bulamamasını sağlayabilirdim.

Bana şöyle bir baktı. Ne düşünüyordu? Neleri tahmin ediyordu? Hiç şüphesiz, gerçekler onun hayal edemeyeceği kadar inanılmazdı. Ama hikâyemin parçalarını birleştirmeye çalışsa da hiçbirinin birbirine uymadığını görüyor gibiydi.

Ve sonra yeniden konuştu, alçak sesle ve biraz hasret doluydu. "Kütüphaneye gelirsin diye umut ettim hep."

Bakışlarımı yere çevirip ne kadar üzgün olduğumu, onu incitmek istemediğimi anlatmak ister şekilde elle-

rimle yalvarır gibi bir mimik yaptım.

"Sorun değil," dedi, sesi canlandı. "Kızgın değildim. Endişelendim. Sana bir zarar gelmediğini görmek güzel. Yani... umarım gelmemiştir. Haydi, gel."

Bizi iki katlı, soluk mavi boyalı, siyah kepenkli bir eve yönlendirdi. Komşuları da bu gecelik evlerine dönmüş görünüyordu; perdelerinin arasından televizyonun ışığı yansıyordu. Evinin diğer yanında arazi bitiyor, yol başlıyordu. Yakınlarda kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordum.

"Seni etrafta görememek beni üzdü ama ortadan yok olman yüzünden seni suçlamıyorum. Ben de çok geçmeden ortadan yok oldum."

Kafam karışmıştı, öylece baktım. Ne olmuş olabilirdi? Merdivenleri çıkıp verandayı geçtik ve hüznünü silmek istercesine elini yüzünün önünde salladı.

"Julie?" diye bağırdı kapıyı açarken. "Kahve yapalım. Misafirimiz var. Julie, kuzenimin karısı," dedi. "Üniversitedeyken gönüllü ilkyardım görevlisiydi, yani emin ellerdesin."

Mutfak evin girişindeydi ve Julie, içerideki salondan mutfağa girince, kiminle karşılaşmayı bekliyordu bilmiyorum ama beni görünce olduğu yerde kaldı.

"Ah. Selam." Akinli'ye baktı. "Bu kim?"

"Kahlen. Okuldan arkadaşımdı ve onu fenerin yakınında, kıyıda sırılsıklam buldum. O, şey, konuşamıyor."

Julie elbisemi işaret etti. "Onu bu şekilde mi buldun?"

"Evet."

Birden, aldığı ilkyardım eğitimi ortaya çıktı ve kollarıma dokunup gözbebeklerime bakmaya başladı. "Donmuş.

Şokta olabilir. Hemen gidip battaniye getireyim. Ben! Buraya gel!" diye bağırdı hızla merdivenleri çıkarken.

Akinli beni salondaki yıpranmış bir koltuğa oturttu. Bir dolabı açıp üzerime bir şal attı ve mutfağa gidip bir köşedeki çekmeceleri karıştırdı. Elinde kâğıt kalemle geri geldi.

"İşte. Bana olanları anlatır mısın?"

Elimi sallayıp, şöyle böyle anlamında bir işaret yaptım.

"Tamam. Aramam gereken birileri var mı? Ailen, arkadaşların?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Kimse yok mu?"

Başımı düşürüp ellerime baktım. Kendimi burada çok karmaşık bir duruma sokmuştum. Ona beni arayan kimse olmadığını çünkü tek ailemin bir avuç kısmen mitolojik kız olduğunu ve başımı şimdi olduğundan daha fazla belaya sokamayacağımdan emin olduklarını nasıl anlatabilirdim?

Tam o sırada Julie, Ben'le beraber geri döndü. Onu, Akinli'nin yurttaki odasındaki fotoğraflardan hemen tanıdım. Çenesi ve gözleri aynıydı ve onlarla, en az karısının yüzündeki kadar garip bir ifadeyle beni süzüyordu.

"Dostum, bu ne böyle?" dedi Akinli'ye.

"Ben bir şey yapmadım! Onu sadece buldum. Onu nasıl evine geri götürebilirim diye öğrenmeye çalışıyorum ama pek fazla şey hatırlamıyor gibi. Ve dilsiz, bu yüzden işler biraz daha karmaşık."

Julie, elini Ben'in omzuna koydu. "Belki de polisi aramalıyız. Birileri onu arıyordur, eminim."

Başımı hızla iki yana sallayıp dikkatlerini çekmek için kâğıdı tıklattım ve, *HAYIR. Polise gerek yok. Ben iyiyim,* yazdım.

Yalvaran gözlerle Julie'ye baktım, onun bu evin annesi olduğunu anlayabiliyordum. Neyse ki gözleri şefkatle büyüdü. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu. "Polisi arayamıyorsak, seni bir yere götürebilir miyiz? Hastaneye?"

İyi olacağım, diye yazdım. Şu an biraz *kafam karışık.*

Julie, yazdığımı okurken kollarımı önümde kavuşturdum. Ne istediğimi biliyordum ama nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Akinli, Julie'nin etrafından dolanıp omzunun üzerinden yazdığımı okudu.

"Bizimle burada kalsa?" diye sordu Akinli. Julie şaşkınlıkla ona bakarken Ben'in yüzü asıldı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi fısıldayarak, sanki dilsiz olmam sağır olmam demekti. "Evde bir yabancı olmasından rahatsız olurum."

"Ama o bir yabancı değil," dedi Akinli. "Julie'ye söyledim. Birbirimizi okuldan tanıyoruz. Hatta..." -telefonunu çıkarıp tuşlara bastı- "bak, bu o."

Ona gönderdiğim, yatağımda yorgana yarı gömüldüğüm fotoğrafı neredeyse unutmuştum.

Ben, gerçekten fotoğraftakiyle aynı kız olduğumu görünce yüzünü ekşitti. Ben'in şüpheli olduğu her halinden belliydi ama Julie yumuşamış görünüyordu.

"Burada kalmanda sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu bana. "Bir yere gitmen gerekmiyor mu?"

Kendimi evlerine davet ettirmek gerçekten garipti. Ama şu noktada başka seçeneğim yoktu. Hiçbir şey ol-

mamış gibi gecenin bir yarısı çıkıp gidemezdim ve beni polise ya da bir sağlık ekibine teslim etmelerine izin veremezdim.

Üstelik muhtemelen bir daha Akinli'yle aynı çatı altında bir gece geçirme şansım asla olmayacaktı.

Başımı iki yana salladım. *Kalmak isterim eğer sizin için de uygunsa. Sadece bir geceliğine.*

Endişeyle yüzü asıldı, emin olamıyordu ama başını salladı. "Eğer senin için yapabileceğimiz tek şey buysa."

Yaptıklarımı hâlâ aklımdan çıkaramaz halde, hassas ve kırılgan durumdaydım ama Akinli'ye baktım ve gülümsedim.

Beni nerede yatıracaklarına dair bir süre konuştuktan sonra Julie ayrı bir odada kalmam gerektiğine karar verip çekyatı hazırlamaya koyuldu ve elinde pijamalarla geri döndü. Çok büyük görünmelerine rağmen Okyanus'tan yapılma olmayan bir şey giyeceğim için minnettardım.

"İhtiyacın olursa dolapta ek battaniyeler var. Baharda olmamıza rağmen, bu kadar kuzeyde olunca hava daha soğuk olabiliyor. Floridalı mısın emin değilim ama böyle işte."

Julie, sevimsiz sessizliği doldurmak için mırıldanıyordu.

"Aşağıdaki banyoya da senin için kullanılmamış bir diş fırçası ve bardak koydum. Başka bir şeye ihtiyacın olursa çekinme."

Başımı salladım, nezaketine minnettardım. Bana verdiği esas hediye zamandı ama yine de onu inanılmaz tatlı yapan daha birçok ihtiyaçla uğraşıyordu. Başını salladı ve ellerini kalçalarına dayadı.

"Bu biraz garip, öyle değil mi?" diye sordu bize ve odaya bakıp.

Yüzümü ekşittim ve başımı salladım.

"Gariplik bir yana, burada istediğin kadar kalabilirsin. Akinli'nin arkadaşı bizim de arkadaşımızdır. Son zamanlarda pek kimseyi görmedik üstelik," dedi hüzünle. "Böylece sen değişiklik getirdin."

Julie gülümseyince en azından şimdilik aynı tarafta olduğumuzu hissettim ve böylece onu daha da sevdim.

"Ben gideyim sen hazırlan. İyi geceler."

Kapıyı kapatınca, Okyanus'un göründüğü geniş pencereden dışarı baktım. Beni çağırıyordu. *Neredesin? İyi misin?*

Gözlerimi devirdim. Ölmem mümkün değildi ki zaten. O da bunu biliyordu. O'nu görmezden gelip Julie'nin pijamalarını giydim ve paçalarını kıvırıp toparladım.

Odadan çıkınca Akinli'yi pijamalarıyla koltukta otururken buldum. Beni beklediğini gördüğüme çok sevindim.

"Selam," dedi ayağa kalkıp. "Bir şeyler yemek istersen yemeğimiz var."

Hayır, diye işaret ettim ama onun işaret dili bilmediğini unutmuştum. Yine de tek randevumuzdan bu işareti hatırladı ve devam etti.

"Tamam. Televizyon seyretmek ister misin? Yorgunsan hemen yatabilirsin ama ben biraz burada oturmak istiyordum."

Lambanın ışığında Akinli'nin gözlerinin altındaki karaltıları fark ettim. Altı ay öncesine göre şimdi daha yaşlı ve görmüş geçirmiş görünüyordu ama bakışlarındaki sıcaklık yerli yerindeydi.

Burada kalamam diye kendi kendime hatırlattım. Sabah buradan ayrılıp kız kardeşlerime gitmem gerekecekti. Bu, onunla son günüm olmak zorundaydı. Yatmak istemiyordum; her anı Akinli'yle geçirmek istiyordum. Belki de sırf bu geceliğine her şey normalmiş gibi yapabilirdim.

Başımı salladım ve birlikte koltuğa yerleştik. Julie'nin kıyafetleriyle kendimi çok emniyetsiz hissettiğim için dizlerimi göğsüme çekip top gibi kıvrıldım. Akinli bunu üşümek olarak algılayıp koltuğun arkasından bir battaniye alıp üzerime serdi. Çok düşünmeden elini battaniyenin altına öylece sokup uzaktan kumandayı aldı ve televizyonun sesini açtı.

Spor kanalı açıktı ve önümüzdeki maçta dar kıyafetler içinde dev gibi adamlar vardı.

Akinli şaşkın ifademi görünce güldü.

"Bu bir güçlü adamlar yarışması. Bunlara aşırı gülüyorum."

Adamların buzdolabı taşımalarını, iri kaya parçalarını kaldırmalarını ve daha birçok garip yarışmada dev lastikleri nasıl değiştirdiklerini izledik. Yarışmalar giderek saçmalamaya başladıkça ağzım açık izliyordum. Adamlardan biri tırı yerinden oynatınca parmaklarımı delicesine sallayıp ekranı işaret ettim. Bir insan nasıl bu kadar güçlü olabilirdi inanamıyordum!

"Biliyorum, biliyorum!" diye bağırdı. "Tam bir delilik!"

Yüzümde şapşal bir gülümsemeyle başımı salladım. Televizyon seyretmek hiç bu kadar normal olmamıştı.

Birkaç yarışmadan sonra televizyonun sesini kıstı. Bir televizyona, bir bana bakıyor, gergin görünüyordu.

"Her şey yolunda mıydı? Ekimden beri?"

Kalemi ve kâğıdı bana uzattı ama bu söze dökemeyeceğim şeylerden biriydi.

Hem evet hem hayır anlamında başımı bir geriye bir öne salladım.

"Bir anda buharlaşıp yok olunca endişelendim." Parmaklarıyla buharlaşmayı işaret etti.

Yine buna karşılık söyleyebileceğim bir şey yoktu. Akinli olduğu yerde kımıldandı ve sonunda yüz yüze gelebileceğimiz şekilde oturdu.

"Pekâlâ, bu gece bir şekilde buraya mecbur olduğun için bunu sormak çok adil olmayabilir ama bilmem gerek. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Hızlıca başımı iki yana salladım.

"Emin misin? Çünkü ben mükemmel bir gece geçirdiğimizi sanırken sen bir anda gittin ve acaba ne yaptım diye buluşmamızı defalarca kez aklımda yeniden yaşadım."

İç çekip defteri düzelttim. Ne yazacağımı düşünürken kalem elimdeydi.

Sorun kesinlikle sen değildin.

Yüzünü buruşturdu. "O gece başka biri mi seni rahatsız etti? İnsanlar biraz çılgındı ama..."

Yine başımı iki yana salladım ve kalemi kendime çevirdim.

"Ne yani, birden gitmen mi gerekti?"

Başımı evet anlamında salladım hafif mahcup biçimde.

Yüzünü buruşturdu. "Yani sen istedin? Sadece sen? Başka kimse gitmene sebep olmadı?"

Yutkundum. Okyanus'un kuralları itici güç olmuştu ve onun sahiplenici doğası hep aklımdaydı ama bunu yapmak benim fikrimdi. Değil mi?

Bir süre düşündükten sonra bunu biliyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir de ne var biliyor musun," dedi öylesine. "Gitmeden önce bana en sevdiğin rengi söylemedin."

Bu garip oğlana bakıp sırıttım ve başımı salladım. *En sevdiğim bir sürü renk var ama en çok sonbahar rengini seviyorum.*

"Sonbahar rengi," diye tekrarladı yavaşça. "Evet, her şey alev alev görünüyor."

Ama aslında ölüyorlar. Ölüm hiç bu kadar güzel olamaz.

Kıkırdadı. "İlginç bir nokta. Benim en sevdiğim mavidir. Belki suya yakın büyüdüğüm için. Başka ne vardı? Şey, en sevdiğin yemek?"

Yüzümü ekşittim. *Pasta, tabii ki.*

"Ah bunu nasıl da düşünemedim! Bu arada, birkaç ay önce bir markette badem özütünün ne kadar pahalı olduğunu gördüm. Her dilime para almalıymışız. Yuh!"

Yok canım! Paylaşmaktan memnundum.

"Biraz daha az istekli görünebilirdik belki. Oradan ayrıldığım güne dek sürekli bir şeyler isteyenlerle uğraşmak zorunda kaldım. Gerçekten. Yani bilesin diye söylüyorum, çekip giderek Jabbison Binası'nın ikinci katının kalbini kırdın. Pastayı kaybetmek onları bitirdi." Akinli'nin dalga geçmesi hoşuma gidiyordu. Bana kızacak ya da bozuk atacak diye korkuyordum. Çoğunlukla benim için endişelenmiş olması, yanına daha kolay yaklaşmamı sağladı. Fazla kolay.

"Hah, işte bu önemli. Bence bu bir insan hakkında çok şey söyler. En sevdiğin koku nedir?"

Bir an için düşündüm.

"İstersen önce ben söyleyeyim. Ben yeni biçilmiş çim kokusunu çok severim." Başparmağımla onayladım çünkü bu gerçekten güzel bir şeydi. "Çimlerin aslında bu kokuyu acı duydukları için çıkardığını duymuştum, bu biraz üzücü ama gerçekten güzel bir koku."

Defterimi aldım. *Peki, bu senin hakkında ne söylüyor? Açık havada vakit geçirmeyi sevdiğini mi? Özgürlük arzuladığını mı? Çim biçmeyi sevdiğini mi?"*

Güldü. "D, hepsi. Senin için nedir?"

Bir sonraki sayfaya geçtim. Ne olduğunu yazınca bunun nasıl anılarımda yer ettiğini fark ettim. Bunca zaman sonra benim için çok özel bir hediye gibiydi.

Çiçekler. Annem evde hep taze çiçekler bulundururdu.

"Belli bir çiçek değil yani, herhangi bir çiçek mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

Akinli yazdığımı yeniden okuyunca gülümsemesi yok oldu. "Bir dakika. 'Bulundururdu' mu? Artık bulundurmuyor mu?"

Düşüncesiz davrandığımı anlayınca gözlerimi kapadım. Niyetim bunu öğrenmesi değildi.

"Annen yok mu?"

Yalan söylememek için ellerime bakıp başımı salladım.

"Baban?"

Yine başımı salladım.

"Nasıl?" dedi nefes nefese, sanki sormaktan korkuyordu.

Bir an için hissizleştim, halı ve gemi çalkalanırken annemin aynada kendine bakışı aklıma geldi.

Boğuldular.

Bunun bir kaza olduğunu düşünmeyi tercih etsem de

Okyanus'un elleriyle işlediği bir cinayet olduğu ya da kendi kendilerine intihar ettikleri düşüncesi yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Güler gibi bir sesle nefesini verdi. "Bu çok kötü."

Bir süre orada öylece oturdu. Bana bakmaktan kaçınıyor, odada göz gezdiriyordu.

"Sen gittikten birkaç hafta sonra annem aradı. Tahmin edeceğin üzere şaşırmadım, her gün aradığı için. Ama merhaba deyişinden bile... bir şeylerin yolunda olmadığını anladım." Duraksayıp yutkundu, koltuktan çıkmış bir iple oynamaya başladı. "Kansermiş. Durum ciddi olduğundan hemen eve gitmek istedim. Onlar bu yılı tamamlamamı isteyince anlaştık ve Noel tatilinde eve gittim.

"Babam, okula geri dönmem konusunda ısrarcıydı. Ben, anneme olanlar sonrasında yapabileceğimden emin değildim. Onu yalnız bırakmak istemiyordum anlatabiliyor muyum?" Bana baktı ve hafifçe başımı salladım. Kalmak istemenin ne demek olduğunu biliyordum.

"Onlarla olmam gerekiyordu," dedi. Ve hemen yeniden başını çevirdi. Devam edemedi. Gözyaşlarını silerken önemsiz bir şeymiş gibi yapmaya çalışıyordu. "Annemin doktor kontrolü vardı, babam götürüyordu. Ben de gidecektim ama annem... bunu hiç unutamıyorum. Bana kalmamı söyledi. Ben karşı çıksam da kalmam için ısrar etti. Bazen, acaba biliyor muydu diyorum."

Burada değilmiş gibi öylece uzaklara dalıp gitti.

"Yağmur yağıyordu," dedi. "Bazen çok yağarsa buraları sel basar. Polisler babamın önüne bir geyik mi atladı yoksa bozuk bir yola mı denk geldi bilmiyorlar ama bir ağaca dümdüz çakılmışlar."

Şaşkınlıktan ağzımı kapadım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Annem için kendimi hazırlıyordum ama ikisini aynı anda kaybetmek... Buna hazır değildim."

Koltukta ona doğru yaklaşıp yanına oturdum ve defterime yazdım.

Ben kendiminkine de hazır değildim.

Yüzünü ekşitti. "Boğulmaktan mı kurtuldun?"

Başımı salladım.

İç çekti. "Ve bu gece de yine neredeyse boğuluyordun sanırım." Gözümün kenarındaki yaşı sildi. "Sular sana pek dostça davranmıyor anlaşılan."

İfademe hâkim olup, suyun bundan çok daha fazlası ve çok daha azı olduğunu çaktırmamaya çalıştım.

Burada tehlikeli konulara giriyorduk, burası benim gizli tutmak istediğim bir alandı. Ve Akinli inanılmaz bitkin göründüğü için onu geç saate kadar ayakta tuttuğumu düşünüp kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden saati, kendimi ve sonra odayı işaret edip onu bunu söylemekten kurtardım.

"Evet, sanırım haklısın." Yine de o da buradan ayrılmaya en az benim kadar isteksizdi.

Ben misafir odasına geçip kapıya vardığımda Akinli'nin de ayağa kalktığını duydum.

"Yalnız kalabilecek misin? İstersen seninle oturabilirim. Çok garip bir geceydi biliyorum."

Uzamış saçlarını yüzünden çekince o güzelim masmavi gözlerine dalıp gittim. Altı ay önce kendimi ondan hoşlanmamak için zorlamak yeterince zor olmuştu. Ama şimdi onu böylesine tanıdık, böylesine evinde, böylesine

insancıl görünce... Yarın o kapıdan nasıl çıkıp gideceğimi düşünemiyordum bile.

Ama yine de zorundaydım tabii. Ve sonunda Okyanus'a gitmek zorunda kalacaktım. Ona hâlâ on dokuz yıl borçluydum. On dokuz yılda o ne olacaktı acaba? Bir koca mı? Bir baba mı? Ben ne olacaktım? Son yüzyılını öldürerek, kaçarak geçirmiş şimdi parasız, adsız ve amaçsız ergen bir kız.

Evet, diye işaret ettim parmaklarımı şaklatıp ve aramızda bir kelimenin asla çevrilmeye ihtiyacı olmamasına sevindim.

"Pekâlâ. İhtiyacın olursa buradayım."

Başımı salladım.

"Hah bir de," dedi hızlıca, ellerini eşofmanının ceplerine sokup. "Garip olsa da seni yeniden görmek güzel."

Gülümseyip odaya girdim.

Akinli'nin dikkatimi dağıtacak şakaları ve kahkahaları olmayınca yeniden Okyanus'un beni geri çağıran sesini duymaya başladım. Sudan yalnızca birkaç yüz metre geride ama O'nun beni bulması için çok uzaktaydım.

Neredesin? Kız kardeşlerin endişeleniyor. Geri dön, Kahlen, geri dön.

Yatağıma yatıp bitmek bilmeyen çağrılarını dinledim. Sesindeki endişe, kalabalıkta çocuğunu kaybeden bir annenin kollarını etrafa açıp koşturmasını andırıyordu.

Böylece belki de şimdi yıllardır yuttuğu insanların arkadaşları ve yakınlarının halini anlayabilirdi. Onun dışında biraz abartıyordu. Nereye gidebilirdim ki? O'nun yardımı olmadan ölemezdim bile.

Geri dön. Nereye gittin? Neden cevap vermiyorsun?

Geri dönmem için yalvarıp durdu. Dönecektim. Tabii ki dönecektim. Başka ne yapabilirdim ki?

Açılan oda kapısının gıcırdadığını duyunca uyuyormuş gibi yaptım. Birkaç saat daha normal bir insan gibi davranabilmeyi umuyordum.

Alnımda sıcak bir dokunuş hissettim. Ve sonra yanağımda. Akinli'nin dokunuşu beni uyandırmaktan ileri gitse de kıpırdamamaya çalıştım.

"Sen nereden çıktın böyle güzeller güzeli sessiz kız?" diye fısıldadı. Uzun bir duraksamadan sonra sessizce odadan çıkıp kapıyı kapadığını duydum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ağlamak istiyordum. Daha önce yan yanayken bana değmişti ama yanağıma bu dokunuşu öyle şefkatliydi ki neredeyse dayanılmazdı.

Önceki hayatımda karşıma birlikte olmak istediğim kimse çıkmamıştı ve cezam bitince çıkacağı da kesin değildi. Peki, neden şimdi ve burada, bu donmuş, faydasız zamanda biri karşıma çıkıp bana bunları hissettiriyordu?

Ona sahip olamazdım. Onun da en az kadar benim kadar beni tanımaya meraklı olduğu hissetsem de hislerinin ne kadar derin olduğundan emin olamazdım. Bu iş bir felaket olurdu.

Sonsuza dek burada kalamazdım.

Ama belki bir günlüğüne kalabilirdim.

15. Bölüm

Güneş doğduğunda ben hâlâ uyanıktım ve Akinli'nin nasırlı parmaklarının yanağıma dokunuşunu düşünüyordum. Diğerlerinin uyanıp mutfağa geçtiklerini duydum. Yatakta oturup pencereden dışarı baktım. Okyanus'un çığlıkları devam ediyordu ama henüz onunla karşılaşamaya hazır değildim. Ya da Akinli'den ayrılmaya.

"Akşamüzerine kadar teknede olacağım ve Evan'la görüşmem gerek." Ben ağzı doluyken konuşuyordu.

"Ben yarın çıkacağım," dedi Akinli. "Hesaplarımız yolunda gidiyor sonuçta."

"Sorun değil. Senin bugün *mazeretin* olduğunun farkındayım."

Kendi kendime güldüm. Bir gün olsun Akinli benimdi.

Sesler alçaldı, kapılar açıldı ve kapandı, arabalar geldi ve gitti. Bir süre sonra tek duyabildiğim Akinli'nin mutfakta dolanmasıydı.

Saat sekiz civarında kapıyı tıklatıp başını içeri uzattı. Ben de tam kalkıyordum, gülümseyerek beni selamladı.

"Günaydın balo kraliçesi." Odanın ucundaki elbiseye baktı. Yok olmaya başlamadan ondan kurtulmalıydım.

İki tabak yiyecekle içeri gelip benimle beraber yatağa oturdu ve yemeğimizi yedik. Yemeğin tadı ortalama olduğundan onun pişirdiğine inandım. Yemek yapmakla ilgili felaketlerle dolu geçmişini düşününce çabasına hayran kaldım.

"Ben ve Julie günün çoğunda olmayacaklar. Biraz etrafı dolaşmak ister misin, yoksa bir yere gitmen gerekiyor mu?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Burası gerçekten güzel bir yer, Miami'den çok farklı. Büyürken oradan oraya seyahat ettim demiştin ama hiç Maine'e geldin mi?"

Düşündüm. Hayır.

"Bu yüzden ben de en güzel günü geçirmemize karar verdim. Kötü herhangi bir şey olması yasak ve olursa da onun iyi yanına bakacağız. Sanırım ikimiz de güzel bir günü hak ediyoruz, sence?"

Başımı salladım.

"Güzel. Dün gece annem ve babama olanları dinlediğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Ben benim ağabeyim gibidir ve Julie de..."

Gözlerimi açıp ellerimi kaldırdım.

"Evet, o da çok iyi. Beni yanlarına aldıklarına gerçekten mutluyum ama ne bileyim, bazen onlarla konuşmak zor oluyor."

Onu dirseğimle dürtüp, her şeyini dinlemekten en ufak bir rahatsızlık hissetmediğimi anlamasını umdum.

"Ve kendi ailenle ilgili hikâyeyi paylaştığın için de te-

şekkürler. Bunları konuşmak kolay değil biliyorum."

Omuz silktim. Onları özlediğimi ama neredeyse hiç hatırlayamadığımı anlatmak çok zordu.

"Bu kulağa garip gelebilir ama seninle tanıştıktan hemen sonra biraz araştırma yaptım. Duyabilmen ama konuşamaman çok ilginç geldi. Sağır olmayan insanların bir-iki sebepten dilsiz olduğunu keşfettim. Bu ya fiziksel bir durum oluyor, dilin bir yara alması gibi ya da yaşanan bir şeyden dolayı duygusal anlamda artık konuşamıyorlar. Ben de düşündüm ki..."

Elimle iki işareti yaptım. Konuşmak çok can yakıyordu. Şarkı söylemek. Kahkaha atmak. Sesim ölüm demekti ve bundan nefret ediyordum.

"Pekâlâ. Öyleyse bir gün yeniden konuşabilmeni diliyorum. Kitapları dolduracak kadar çok düşüncen olduğunu düşünüyorum ve onları duymak çok isterim."

Bakışları yumuşaktı ve ondaki güven duygusu beni de sarıp sarmalıyordu. Bana bakarken yüzünde hayretler içinde bir şaşkınlık ifadesi vardı ve ikimizin de içindeki kedere rağmen ona bakıp gülümsedim.

16. Bölüm

Julie, benim için bir kot pantolon, tişört ve hırka bırakmıştı. Banyoda ağzımı çalkalayıp başımı aynaya kaldırınca kendime iyice baktım. Saçlarım, kimi kızların sonradan elde etmeye çalıştığı o doğal plaj dalgalarına sahipti ve gözlerim beklentiyle ışıldıyordu. Bir siren olmak en güzel yanlarımızı vurgulamak anlamına geliyordu ama bugün kendimi olduğum gibi güzel buluyordum. Kendimi genç ve mükemmel biçimde normal hissediyordum.

Merdivenlerden heyecanla indiğimde Akinli'yi televizyonun karşısına geçmiş, üzerinde bir kot pantolon ve tişörtle hazır halde buldum. Aynı zamanda tıraş olduğunu ve dağınık saçlarını tepesinde topladığını fark ettim.

"Pekâlâ," dedi. "Biraz dışarı çıkmak ister misin? Kamyonet bende." Anahtarları havada salladı.

İstekli biçimde başımı salladım. Saat neredeyse sabahın dokuzuydu. Önümüzde birlikte geçireceğimiz bütün bir gün vardı.

"Sebebi henüz net değil," diye cevapladı televizyondaki

muhabir. "Burada yeni bir Bermuda Şeytan Üçgeni olayıyla karşı karşıya olabiliriz."

Suyun üzerinde yüzen enkaz parçalarına, güverte koltuklarına, dağınık kıyafetlere ve çiçeklere bakmaktan kendimi alamadım.

"Arama kurtarma ekipleri hâlâ hayatta kalanları arıyor ama şimdiye dek kimsenin bu batışa neyin sebep olduğuna dair bir fikri yok. Haberlere göre, gemi rotasından çıkıp birkaç mil boyunca bu tarafa sürüklenmiş ve aniden alabora olmuş. Fakat hava açıktı ve kaptandan ya da mürettebattan alınan herhangi bir tehlike sinyali olmadığından geminin batış sebebi gizemini koruyor. Yolcu yakınlarının, kayıp yolcuların fotoğraflarını internete koyduğu haberleri geliyor ama buradaki tartışmasız en can yakıcı kayıp, daha birkaç saat önce evlenen Karen ve Michael Samuels. Onlara, ailelerini ve arkadaşlarını kaybedenlere ve kayıplara baş sağlığı diliyoruz."

Uzaktan kumandayı Akinli'nin elinden kaptım, tuşlara basıp televizyonu kapatmaya çalıştım.

"Hey hey hey," dedi elimi tutup. Elimden almaya çalıştığı kumandayı bırakmadım, ekranda görüntüler hızla değişip durdu.

Nefesim teklemeye başladı. Normalde bu bilgi benim için defterime yazacağım değerli bir bilgiydi. Ama arkalarında eğlenen arkadaşlarını, önde Karen ve Michael'ın öpüşen fotoğrafını ve sırf onların yanında olmak için ölenleri görmek dayanılmazdı.

"İyi misin?"

Yutkundum. Ben gözlerimi karanlık televizyona dikmişken bana bakıyordu.

"Ben de bazen haberleri izlemekte zorlanıyorum. Bu dünün olayı. Hem bugün çok güzel geçecek, unuttun mu?"

Gerginliğimin vücudumdan akmasına izin verince kumanda elimden kayıp Akinli'nin eline düştü. Haklıydı. Tek bir günümüz vardı ve ona bir daha asla sahip olamayacaktım. Bir kez olsun hüznümden sıyrılmalıydım. Olanları değiştiremezdim ama bugünün tadını çıkarmayı seçebilirdim.

Teşekkür işareti yaptım.

"Şey... rica ederim?" diye tahmin etti.

Gülümseyip başımı salladım. Varlığına şükrediyordum.

"Haydi bakalım, balo kraliçesi. En iyi kamyonete binmeden en güzel günü yaşayamazsın."

Centilmenlikle beni yolcu koltuğu tarafına götürüp kapımı açtı. Güneyde nisan ayında şort giyilmeye başlanırdı ama burada, havada kışın soğuğu hâlâ hissediliyordu. Aralık camdan içeri dolan mükemmel esintiyle kasabada dolanmaya başladık.

"Merhaba Bayan Jenkens," diye bağırdı Akinli, verandasında oturan bir yaşlı kadının yanından geçerken. Yolumuza çıkan neredeyse herkesle selamlaşıyor ya da onlara el sallıyordu. Bu küçük kasabadaki herkesle arkadaş gibiydi ve bu enerji benim de moralimi yerine getirdi. Büyük bir hayretle etrafı izlemeye koyuldum. Yıllardır büyük şehirlerde o kadar çok zaman geçirmiştik ki yüksek çalılıklara, kıyıya uzanan geniş açık arazilere alışık değildim. Evlerin hepsinin rengi soluktu ama bu onların tercihi miydi yoksa zamanla güneşten mi solmuşlardı emin değildim.

"Buralar tanıdık geliyor mu?" diye sordu uzun, hafif kıvrımlı bir yolda ilerlerken. "Buraya nasıl geldiğini hatırlamana yardımcı olacak bir şeyler?"

Bir kilisenin ve metal bahçe süsleri olan evlerin önünden geçtik. Kıyıda, kumlara saplanmış sandallar, suların yükselip onları kurtarmasını bekliyordu. Kimse onu nerede bulacağını bilmiyormuş gibi bir ıstakozun izlerine rastladım.

Başımı iki yana salladım. Doğruyu söylüyordum. Bunların hiçbirini hayatımda daha önce görmemiştim.

Başını sağa sola salladı. "O zaman sahiden kıyıya vurmuş olmalısın. Port Clyde'a varmanın tek yolu bu çünkü. Dün herkes için denizde olmak çok zormuş."

Başımı salladı. Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezdi.

Radyoda çalan müziğe eşlik edip mırıldandı ve sözlerden biri ağzından çıkıverince utandı. "Pek şarkı söyleyemem. Annem, o çok iyi söylerdi."

Parmağını kaldırıp yolun kenarını işaret etti. Henüz iyileşmemiş bir ağaç kütüğünün yanında iki ahşap haç vardı. Her bir yere gitmek istediğimde batığın yanından geçsem kalbim paramparça olurdu diye düşündüm. Ama o, burası onların öldüğünün değil yaşadığının bir işaretiymiş gibi gülümsedi.

İşaret ve ortaparmağını ağzına götürüp onlara öpücük atıp kısa bir selam verdi. Yanlarından geçerken morali yüksekti, onları da yanında götürüyor gibiydi.

Nihayet yolun sonuna varınca, Akinli sağına baktı ve bir an için kırsal bir yola sapmışız gibi oldu. Hemen sonra medeniyetin işaretleri yavaş yavaş belirmeye başladı; bir fast-food zinciri restoranı, bir nalbur, ışıklı tabelala-

rıyla bir benzin istasyonu. Yol bir dönemece gelene kadar ilerledik ve vardığımız noktada yine bir limana yerleşmiş Okyanus'la karşılaştım. Süregelen bir şekilde hâlâ acıyla inlediğini duyabiliyordum ve bile isteye sesini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Zaten yeterince kısa zamanda ona dönmek zorunda kalacaktım. Şimdilik rehberim Akinli'ydi; bugün bizimdi.

Yolun kenarına park ettik. Akinli'ye dönüp bakınca gözlerimdeki soruyu cevapladı.

"Rockland'a geldik. Yakındaki en büyük kasaba burası."

Akinli kapımı açmadan kamyonetten indim ama hemen yanımda bitiverdi.

"Fazla bir şey yok ama Port Clyde'dan büyük. Biraz dolanırız diye düşündüm."

Evet işareti yaptım ve o da aynı karşılığı verdi.

"Şimdiden üç tane öğrendim. Bir noktada bana ders vermen gerekecek."

Başımı salladım. Konuşmamıza yarayacak her şeyi yapmaya vardım.

"Burada bir kuyumcu, bir dondurmacı var; her ne kadar birkaç saat daha kapalı kalacaksa da dondurması çok iyi. Oraya kesin gideriz. Hımm, kitaplar bu tarafta."

Ellerimi çırptım.

"İyi fikir. Haydi gidelim."

Hafta içi olduğundan sokaklar neredeyse boştu. İnsanların daha önce Main Street hakkında güzellemelerini duymuştum ama şimdi sebebini anlayabiliyordum. Burada bir samimiyet, bir öngörülebilirlik vardı. Bu yol boyunca eminim festivaller, panayırlar, Noel yürüyüşleri oluyordu.

Hülyalı biçimde kitapçıya yürürken parmaklarım kazara Akinli'ninkilere değince birden kendime geldim.

Bir şey söylemeden hafifçe güldü. "İşte burası."

Girişte bizi sıcakkanlı bir çalışan karşıladı. Şehirdeki havalı, dev kitapçıların aksine burası antika görünüyordu. Duvarlardaki türlü çeşit, karman çorman süslemeler buraya ilginç ve kendine has bir hava katıyordu.

Hemen kitapların ciltlerine dokunmaya başladım, hepsine şimdiden âşık olmuştum. Kitaplar kendi dünyamın dışındaki güvenli yerlerdi. O gün, o yıl ne olmuş olursa olsun en kötü anlardan sağ çıkan birinin hikâyesi olurdu. Yalnız değildim.

Dükkânın en cıvıl cıvıl kısmını bulmam uzun sürmedi; çocuk kitapları bölümü. Minik bir evin içinde iki yastık vardı ve evin çatısının kenarı kitap rafıydı. Karşısındaki masanın bir bölümünde çocukların mektup bırakabileceği ve mektup alabileceği minik bir posta kutusu ile şiir yazmak için hazırlanmış, üzerlerinde kelimeler yazan küçük plastik tüpler vardı.

"Kraliçem!" diye fısıldadı Akinli. "Karşınızda sarayınız!" Abartılı biçimde minik evi işaret etti.

Çömelip içeri girmek için başımı eğdim. Ben etraftaki dağınık birkaç kitabı içeri sokarken, Akinli de şiir küplerini aldı.

Küçücük alanda birbirimize yapışmış durumdaydık ve vücudumun sağ tarafı teninin sıcaklığında ısınıyordu. Korsanlar, kızgın sebzeler ve tomurcuklanan balerinlerle ilgili hikâyeleri gözden geçirdim. Akinli küpleri çevirirken seçtiği kelimelere bakıp gülüyordu.

Derin bir nefes aldı. "Gökyüzü güzelmiş." Küpleri çevi-

rip durdu. "Sence çocuklar *ezgisel* kelimesinin anlamını biliyor mudur?"

Evet anlamında başımı salladım. Seksen yıl boyunca kenarda durup gözlemlemek bana çocukların, insanların sandığından da zeki olduklarını göstermişti.

"Kelimelerin ne kadar komik olduğunu daha önce hiç düşünmemişim. Onları yazabiliyor ya da konuşabiliyoruz ama baksana dünyada kaç tane dil var? Üstelik bir de Braille alfabesi var. Ayrıca işaret dili de... Takdire şayan."

Ona katılıyordum. Kelimeler, sesler, iletişim. Dünyam bunların etrafında dönüyordu. Bunların ve suyun etrafında.

"İşaret dilinde akıcısın değil mi?"

Başımı salladım.

Beni görebilmek için biraz geri çekildi. "Bana bir hikâye anlat. İşaretlerle yani. Bildiğin en gerçek hikâyeyi anlat bana."

Akinli'nin yüzünde beklenti ve mutluluk vardı. Gözlerimi tavana dikip düşündüm. Bunların hiçbirini anlamayacaktı...

"Üç kız kardeşim var; Miaka, Elizabeth ve Padma. Okyanus benim annem ve savaşıyoruz. Hakkında bildiklerim yalnızca bunlar. Daha fazlası olduğunu biliyorum ama unuttum. Hepsi düşünüldüğünde, yüz yıldır yaşıyorum. Aklımda garip şeyler kalmış, o geminin duvarları gibi, ama bunun dışında en iyi arkadaşım var mıydı gibi şeyleri hatırlamıyorum.

"Bazı günler ne için yaşamam gerektiğini bilmiyorum. Canlarını almaya yardımcı olduğum hayatların anılarını yâd ediyorum ama bu iyi bir şey mi emin değilim. Bir de

kız kardeşlerime bakmaya çalışıyorum ama sanırım tek başına bu da yeterli değil. Kimsenin, hayatını bir diğeri için var olarak geçirebileceğini düşünemiyorum."

Duraksadım.

"Ama belki de geçirebilirler. Eğer doğru insanı bulurlarsa. Şu an da senin için yaşamayı düşünüyorum. Ama bunu asla ve asla öğrenmeyeceksin."

Gülümsemeye devam etmek için çabaladım. Ne olursa olsun bugün güzel bir gün olacaktı.

"Beni işaret ettiğin kısım dışında hiçbir şey anlamdım... ama gerçekten güzeldi. Canım öğrenmek istedi." İki parmağını kaldırdı. "İkinci kez ufkumu açıyorsun."

Yüzümü ekşitip acaba daha önce ne yaptım ya da söyledim diye düşündüm.

"Florida'dayken sosyal hizmetleri denemem gerektiğini söylemiştin, hatırladın mı? Araştırdım. Bana uygun görünen tonlarca şey vardı. Çocuklara bayılıyorum. Çocuklara yardım edebilirim."

Üst üste *evet* işareti yaptım.

"Sezgisel." Beni işaret etti. "Sen busun."

Sonra sanki belli bir kelimeyi arıyormuşçasına küpleri çevirmeye devam etti. Ben yeni bir kitap aldım ve orada, bilinen en mutlu sessizlikte öylece oturduk.

Gitme zamanı geldiğinde elimdeki son kitabı satın aldık ve dondurmacıya yürürken ellerimiz yeniden birbirine değdi.

Bu sefer ikimiz de irkilmedik.

17. Bölüm

Naneli çikolata parçacıklı dondurmamdan koca bir ısırık aldım, kremamsı tatlı dilime yayılırken zevkle gözlerimi kapadım.

"Dondurmadan bahsetmiştim," dedi Akinli. "İnsanlar buna resmen tapıyor."

Istakozun dışında buranın dondurmasının da meşhur olduğunu anlatmıştı. Şimdi sebebini anlıyordum.

"Okuldayken özlediğim şeylerden biri buydu. Bu dondurma. Babamla maç seyretmek de diğeri. Yani aslında herhangi biriyle yapabileceğim bir şey ama onunla hep daha eğlenceliydi. Annemin kokusu." Kendi kendine başını salladı. "Kendini evinde hissetmekle ilgili nelerin aklında kaldığı çok acayip. Ve bunu değiştirmek zorunda kalmak çok tuhaf."

Ne demek istediğini çok iyi bildiğimi bağırarak söylemek istedim. Bir evi *yuva* yapan şeylerin nasıl bazen sevdiğin şeyler bile olmadığını. Soğuk tenler ve tuzdan nasıl sıkıldığımı. Onlarca yıl boyunca kız kardeşlerin gelip git-

tiğini gördüğümü ve bunun her yıl küçük ailemizin nasıl olacağını öngörmeyi nasıl zorlaştırdığını. Bunun kendini bir yerde uzun süre rahat hissetmeye bırakmaktan nasıl alıkoyduğunu.

"Senin evin nasıl bir yer?" diye sordu.

Anılarımı tarayıp kendimi gerçekten ait hissettiğim bir yer bulmaya çalıştım. Bir yerde geçirdiğimiz onca zaman, gittiğimiz tüm şehirler içinde hiçbiri kendini bırakabileceğim kadar güvenli görünmemişti.

Omuz silkip kaşığımı dondurmama daldırdım. Birçok şey hatırlıyordum ama ev, benim için tanımlanabilir bir şey değildi.

"Eğer bu konuda konuşmak istemezsen sorun değil. Bir gün yeni anılar, yeni bir yuva edinirsin," dedi kendinden emin biçimde. "İkimiz de edineceğiz."

Sesindeki samimiyete, gözlerindeki o, hayatımın paramparça olmuş her parçasını toparlayacağına söz veren özverili bakışlara kendimi koyuvermek istemiyordum.

Kendisinin ne kadar alışılagelmişin dışında olduğunu bilmeyen bu mütevazı, huzur veren oğlana baktım. *Nasıl da* güven veriyorsun, diye düşündüm.

"Bakabileceğimiz birçok dükkân daha var ya da Port Clyde'a geri dönebiliriz." Akinli telefonundan saate baktı. "Ben'in işi bitmek üzeredir ve Julie'nin randevusu vardı."

Soran bir ifadeyle baktım.

"Julie, saç ve makyaj işiyle uğraşıyor. Kasabada çok müşteri yok ama başka yerlere gitmekten çekinmediği ve işinde iyi olduğundan genelde randevuları dolu. Bugünkü bir düğündü ve mezunlar gecesi gibi resmi olaylar olunca her zaman yoğun olur." Yanağını ısırdı. "Bazen Ben ve

benim üzerimde de bir şeyler dener."

Onu gözünde far, yanaklarında allıkla canlandırıp güldüm.

Akinli telefonunu alıp parmağıyla ekranı kaydırdı. "Bu, nemlendirici maske gibi bir şey." Ben'le beraber yüzlerine yeşil bir şey bulanmış haldeki fotoğraflarını gösterdi. Ben'in elinde bira ve Akinli'de süt vardı. Kadeh tokuştururken poz vermişlerdi.

Kahkahamı tutmak için elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım.

"Bu, sana ne kadar güvendiğimin bir kanıtı olsun. Bu resmi kimse görmedi. Bir gün Ben'e şantaj yapmam gerekirse diye tutuyorum."

Parmaklarımı masaya vurarak kahkahayı taklit edecek biçimde tıkırdattım.

Sesi duyunca kıkırdadı, resme yeniden bakıp başını iki yana salladı. "Mükemmeller. Onlar olmasa ne yapardım."

Elimi elinin üzerine koydum. İnsaniyetinden, acısına rağmen şefkat gösterebilmesinden, gülünecek bir şey olmasa da hep yüzünde olan o küçük gülümsemesinden etkileniyordum.

Akinli avcunu çevirip parmaklarını parmaklarıma doladı. Diğer koluna başını dayayıp bana bakmaya başladı. Ben de aynı şekilde bu inanılmaz oğlana dalıp gittim.

Gözleri öyle maviydi ki... Onlara bakarken nefesimin kesildiğini hissediyordum.

Akinli başparmağıyla elimin tersini okşadı. "Haydi, balo kraliçesi, eve gidelim."

Elimi bırakmadı. Ne çöpünü atarken, ne öğle yemeği

üzeri tatlı için dükkâna gelen yaşlı çifte kapıyı açarken, ne de kalabalık kaldırımda arkasında kaldığımda. Hâlâ Okyanus'un beni çağıran sesini duyabiliyordum ve onu görmezden geliyordum.

Port Clyde'a geri dönüş yolu uzun geldi. Radyoyu açmadı, sohbet etmeye de çalışmadı. Birbirimizi tartmaya çalışıyormuşuz gibiydi. İzledikçe benimle ilgili uhrevi bir şeyler olduğunun farkına varıyormuş gibi hissediyordum. Ona baktıkça acaba bana, benim hayatıma, bu birkaç saatten uzun süre dayanabilir mi diye merak ediyordum.

Sanatçılar yurdunun, kasabadaki tek pansiyona giren turistlerin ve hâlâ bir demlik çayla verandasında oturan tatlı Bayan Jenkens'ın yanından geçtik.

Eve vardığımızda, park etmiş başka bir araba ve motosikleti görünce diğerlerinin eve geldiğini anladım. Akinli ellerini ceplerine soktu, verandaya çıkan merdivenlerde başını önüne eğmiş durumdaydı.

Kapıyı açınca Ben'in Julie'yi arkadan sarmış, Julie kahkahalarla öne eğilmiş biçimde bulduk.

"Bir öpücük!" diye üsteledi Ben.

"Kokuyorsun!" diye karşı çıktı Julie elindeki spatulayla ona vurup.

"Ama seni seviyorum!"

O anın güzelliği beni neredeyse ağlatacaktı. Çiftler de sirenler gibi kendi dillerini, işaretlerini, kendi dünyalarını yaratıyorlardı.

Akinli, varlığımızı belirtmek için hafifçe öksürdü.

"Ah, vay be, asiller gibi giyinmediğin ve sırılsıklam olmadığın zaman daha az korkutucu görünüyorsun." Ben, kendi kendine gülüp, elindeki spatuladan kurtulmuş

Julie'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve yukarı çıktı. "Duş. Hemen dönerim."

Julie şefkatle ona bakıp iç çekti ve bize döndü. "Aç mısınız?"

Akinli göbeğine dokunup ovaladı. "Ben dondurmayla doluyum. Sen?"

Tamam diye onun anlayacağı bir işaret yaptım.

"Tamam. Ben için şunu bitireyim." Bana baktı. "Benim kıyafetlerim sana benden daha çok yakışmış."

"Bugünkü nasıldı?" diye sordu Akinli buzdolabından meyve suyu çıkarırken.

Julie'nin gözleri parladı. "Mükemmel. Düğünler en güzeli. Yani, bu yılın başındakini saymazsak," dedi.

Akinli bana döndü. "Birkaç ay önce bir gelin Julie'nin suratına şampanya fırlattı."

Gözlerimi açıp Julie'ye baktım. "Nasıl oldu hâlâ bilemiyorum," dedi kıkırdayarak. "Kirpik kıvırıcımın işin içinde olduğunu hatırlıyorum ama etraftaki her şey havalarda uçuşmaya başlayınca çantamı topladığım gibi fırladım."

"Bugün öyle bir şey olmadı değil mi?" Akinli, Julie'yle konuşuyordu ama bana bakıyordu. Ona bakmamaya çalıştım.

"Yok. Pek keyifliydi. Çiftimiz çoktan karı koca olmuştur bile," dedi saate bakıp. "Ben de iyi bir sabah geçirmiş. Teknenin deposunu da doldurmuş ayrıca. Sen," dedi elindeki çatalı Akinli'ye doğrultup, "geceleri tekneyi kaçırmaktan vazgeçmelisin."

Yüzünü ekşitti. "Ne? Haydi ama."

"O küçük gezintiler de sayılıyor."

"Tamam, ya çıktığımda ağ atarsam?"

"Çıkarsan."

"Ya lütfeeen," diye sızlandı.

Julie gülünce tartışmayı bırakacağını anladım. Ben'i ikna etmek ise biraz daha zor olabilirdi.

Bu sıradan anın ortasında birden gözlerim doldu. Gerçek bir aileye tanık olmak canlandırıcı bir şeydi. Ve bu, parçalanmış ama kendini toparlamış aile, tahmin edebileceğimden çok daha iyiydi.

Onlardan ayrılmak düşündüğümden zor olacaktı. Birçok açıdan.

Akinli yine gözlerini dikmiş bana bakıyordu, sırlarımı açığa çıkarmaya çalıştığı, gün gibi ortadaydı. Hangi aşamada, şüphelenmekten emin olmaya geçmişti bilemiyorum ama bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı.

Yine de.

Kolunu bana sardı. "Julie, bu akşamın boş mu?"

Gülümseyerek başını salladı. "Neden sordun?"

"Kahlen'le bugünün en güzeli olacağına karar verdik ve bence bu gece dışarı çıkmalıyız. Ona yardımcı olabilir misin?"

Julie, Akinli'nin bana bakışlarını izledi. Benim yüzümde nasıl bir ifade gördüyse, onunkine sevgi olarak yansıdı. "Kesinlikle."

18. Bölüm

Julie, hizmeti karşılığında benden ya da Akinli'den para almadı. Onun yerine bizi, kasabadaki tek markete gönderip alışveriş yapmamızı istedi.

"Selam Akinli! Arkadaşın kim?" diye karşıladı bizi kasadaki yaşlı adam.

"Kahlen. Okuldan arkadaşım. Bir süre bizimle kalacak."

Bir süre mi? diye düşündüm. *Geçirdiğimiz son on dokuz saatin aslında ne kadar imkânsız olduğu konusunda fikrin var mı?*

"Tanıştığımıza memnun oldum tatlım," dedi elini uzatıp.

Elini sıkarken derisinin nasıl da ince, kâğıt gibi olduğunu fark ettim. Hiç balıkçılık yapmadığı belliydi.

"Dip Net bu akşam için dolmuş mudur?" diye sordu Akinli sepet alırken.

"Hayır."

"Güzel. Kahlen'e en iyi yemeklerimizden yedireceğim." Akinli bana göz kırptı ve yaşlı adama el sallayıp yanından ayrılırken onu izledim. "Hiç ıstakoz yedin mi?" diye sordu.

Yüzümü ekşittim. Siren olduktan sonra deniz ürünü yemek uzaktan akrabamı yiyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Lütfen bana şaka yapıyorum de."

Ona garip biçimde gülümsedim.

"Ciddi misin? Kahlen, ben seninle ne yapacağım?" diye bana takıldı reyonda yürüyüp sepete ekmek kıtırı ve çorba atarken. "Hiçbir şey olmamış gibi rahatça kasabaya geliyorsun, öyle gevezesin ki lafları ağzıma tıkıyorsun ve şimdi de gelmiş en korkunç suçu işliyorsun!" Başını salladı. "Ben'e söyleme. Sırf bunun için seni evden kovabilir."

Akinli elini raflarda gezdirirken kendi kendine gülümsedi. Ben de aynısını yaptım, metalin soğukluğunu hissettim. Bu küçük dükkânı, kokusunu, hissiyatını sevmiştim. Keşke yine gelebilseydim.

"Ah!" diye Akinli elini sertçe geri çekti. "Dikkat et."

Elini kaldırdığında iki parmağında ufak bir kesik vardı. Rafa bakınca kırık, sivri kısmı gördüm. Elini burası kesmiş olmalıydı.

"Senin elin nasıl?" diye sordu avucuma bakıp.

Başımı iki yana salladım, bir kesik oluşmayacağını biliyordum.

"Hayır, gerçekten, iyi misin?" Bana uzanıp elimi çevirdi. Bir şey yoktu. Ne bir iz, ne de bir damla kan. "Hımm," dedi hafifçe gülümseyerek. "Derin gerçekten kalın olmalı."

Elimin kanaması gerektiğinden emindi, gözlerini gözlerime dikip baktı. Suçlayıcı ya da korkmuş bir ifadeden çok meraklı bir bakışı vardı.

İç çekti. "Ne yazık ki ben yalnızca bir ölümlüyüm. Yara bandına ihtiyacım var. Kurt baksana," diye bağırdı. "Buradaki rafı tamir etmen lazım."

Nazikçe elimi geri çektim. O, köşedeki tıbbi malzemeler rafına ilerledi. Bir an için yapayalnız orada durup kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım.

Julie'nin odasındaki makyaj masasının önünde dalıp gitmişken Julie ellerini saçlarımda dolaştırdı.

"Hangi şampuanı kullanıyorsun? Saçların ipek gibi," dedi, sesinden gıpta ettiği seziliyordu.

Bir şeyler anlatan yüz mimikleri bulmak zorunda kalıyordum. Yanaklarımla, hatırlamıyorum nasıl diyebilirdim, alnımla nasıl şükran duyduğumu belli edebilirdim? Kelimelere ihtiyacım vardı.

"Pekâlâ, önce saç ve makyaj. Ve restoran pek şık olmadığından belki senin şu, kesinlikle nefes kesen ama biraz abartılı elbisen yerine benim gardırobumdan bir şeyler seçeriz."

Ona gülümsedim. Saç kıvırma maşasını fişe taktı ve balıkçı çantası gibi bir kutuyu açtı. İçinde zokalar yoktu. Onun yerine pudralar, allıklar, ıslak mendiller ve rimellerle doluydu.

Ne kadar çok makyaj malzemesi olduğunu görünce şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Biliyorum, biliyorum. Biraz toparlamak lazım ama emin ol hepsini yalnızca bir kere kullandım." Renk paletleri alıp yanağımın yanında tutup doğru rengi bulmaya çalıştı. Miaka'nın resim yapışına benziyordu.

"Özür dilemek istiyorum." Eline bir tarak alıp saçımı

taramaya başladı. "Dün akşam biraz itici davrandığımız için üzgünüm. Tanımadığın birini evine almak biraz garip bir şey."

Coşkuyla başımı salladım. Kalmama izin verme nezaketinde bulunmalarına hâlâ müteşekkirdim.

"Ama belli ki Akinli sana güveniyor ve başına her ne geldiyse şunu bil ki burada güvendesin."

Aynada göz göze gelince bakışlarındaki şefkati gördüm. "Dürüst olmak gerekirse bir seri katil olsan da umurumda olmazdı."

Sözleri karşısında gerildiğimi sezmez umarım diye düşündüm.

"Akinli'yi böyle gülümsetecek herhangi biri... üstelik bugün tıraş da olmuş. Saçını kesse mi acaba diye bana soruyordu." Bunlar çok büyük şeylermiş gibi başını salladı. "Hepsinin yüzeysel olduğunu biliyorum ama anne ve babası öldüğünden beri pek az şey umurundaydı. Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım.

"İyi. Kazara dedikodu yapsam kendimi çok kötü hissederdim." Saçımın bir bölümünü kenarda tokalayıp içinden çektiği ince tutamları maşaladı. "Önceden ne tür bir arkadaşlığınız vardı ya da bundan fazlası mıydı bilmiyorum ama bugün o, bir şeylerden uyanmış gibi hissettim. Onu bir süredir böyle görmemiştim."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Çünkü önceden yaşadıklarımız çok kısaydı. Dönüp bakınca bir hiç gibi görünen birkaç andan ibaretti.

Öyleyse neden onu sık sık düşünüyordum? Neden bana böyle karşılık veriyordu?

Tıpkı Miaka ve Elizabeth arkadaş olduğunda, demek tanışmaları gerekiyormuş diye düşündüğüm anlardan biriydi. İçten içe, demek ki Akinli ve benim tanışmamız gerekiyormuş demek istesem de bu düşünceyi öteledim. Sabah buradan ayrılmanın bir yolunu bulacaktım. Herkesin iyiliği için bunu yapmalıydım.

Akinli, oturmam için sandalyemi çekti. Küçük restoranda etrafıma bakındım; öyle küçük bir yerdi ki, burası diye göstermese fark edemeyebilirdim. Bar boyunca tavandan aşağı şamandıralar sarkıyordu ve dışarıdan görünen mutfağa göz atabiliyordum. Yan kapının dışındaki iskele suya uzanıyordu ve iskeleye demirli sandalların gölgesinde gökyüzü pembe ve morlara boyanıyordu.

Port Clyde'a abayı yakmıştım. Küçüktü, yapacak fazla şey yoktu ama bir karakteri vardı. Akinli'yi burada görmek onu yeni tanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Evet, okula geri dönmeliydi, evet büyük bir şehirde yaşaması onun için iyi olurdu ama o bu minik kasabanın önemli bir parçasıydı ve onsuz, burası dönmeye devam eder miydi emin olamıyordum.

"Pekâlâ," diye söze başladı. "Deniz ürünlerinden nefret mi ediyorsun yoksa daha önce hiç yemedin mi bilemiyorum."

Elimle iki işareti yaptım.

"Öyleyse en azından ıstakozu denemeye cesaretin var mı?" Yüzünü sarkıtıp gözlerini kırpıştırdı.

Gülümsedim. Tabii ki.

"Yani ısrar yok. Bence çok seveceksin."

Menüyü kapatıp teslim olmak anlamında ellerimi kal-

dırdım ve onu güldürünce büyük bir zafer kazanmış gibi hissettim.

"Tamam öyleyse."

Beklerken Akinli, evden getirdiği tükenmezkalemi ve defteri çıkardı. Bu küçük şeyi özleyecektim.

"Yaşadığım yer hakkında ne düşünüyorsun bakalım? Dürüst ol," dedi kâğıdı gösterip. "Raporunu istiyorum."

O kadar yerinde bir soruydu ki aklımı mı okuyor acaba diye düşünmeye başladım.

Düşündüklerimi yazmam için bana zaman tanıdı ve bitirdiğimde dikkatle okumaya koyuldu.

Burası çok güzel. Her şeyin bu kadar otantik olması, senin herkesi tanıman hoşuma gitti. Huzurlu bir yer. Mükemmele yakın.

"Mükemmele yakın mı? Öyle mi?"

Coşkulu bir *evet* işareti yaptım. İnsanların hayatlarının nasıl kesiştiğini, birbirleriyle bağlantılı olduğunu gördüğüm böyle bir yere geldikten sonra büyük şehirlerin neden bana uymadığını anlayabiliyordum. Gizlenebilmek işe yarıyordu tabii. Ama doğru yeri ve doğru insanları bulduğunuzda eve giderken en azından bir el sallayacak, başınızla selam verecek birileri olması iyi gelirdi.

"Burayı sevmene çok sevindim. Gerçekten."

Pencereden, gökyüzünün kararmasını izledik ve ben buradan ayrılmam gereken anı düşünmeye koyuldum. Makul bir hikâyeye ihtiyacım vardı. Bir daha habersiz ortadan kaybolup onu bırakmayı gerçekten, *gerçekten* istemiyordum.

Birkaç dakika sonra önüme, kıpkırmızı bir ıstakoz ile limon ve erimiş tereyağı geldi. Kendimi garip hissettiğimden duraksadım.

Sen balık değilsin, diye hatırlattım kendime. *Sen bir kızsın.*

Kırma aleti, iki çatal ve kimi zaman Akinli'nin parmaklarını kullanarak bir parça et çıkarmayı başardım. En sonunda bunca çabaya değdiğine karar verdim ve ben parmaklarımı yalayıp her parçasını yerken Akinli bana tatmin olmuş bir ifadeyle baktı.

Akinli'nin ses ritminin, konuşurken yüzünün aldığı ifadelerin tadını çıkardım. Küçük bir kasabada büyümekten, kuzeninin teknesinde çalışmaktan, anne ve babasının sevgisiyle geçirdiği çocukluğundan bahsetti.

Koca bir dilim cheesecake'i bölüştük ve restorandan el ele çıktık.

"Bir şey daha var. Bir arazi eğitim gezisine çıkmak istersen tabii."

Bugüne bir şey daha sığdırmayı hayal edemiyordum. İçten içe artık bahaneler uydurmaya başlamam gerektiğini biliyordum. Biraz aklım varsa beni marketin orada bırakmasını ve Ben ile Julie'ye vedalarımı iletmesini istemeliydim.

Ama buna rağmen onunla gittim.

Birkaç dakika küçük kasabanın etrafında dolanıp fenere ilerleyerek, Ben'in evini ve sayamayacağım kadar çok ağacın olduğu sık ormanı geçtikten sonra, karanlık bir evin önünde durduk.

Akinli, boş girişe park etti ve anahtarları çıkarırken iç çekti. "Gecenin son durağı. Haydi gel."

Ev bir villa değildi ama Port Clyde'daki diğer evlerle karşılaştırıldığında öyle de denebilirdi. İki katlı evin önünde, etrafını saran verandası ve geniş ama şimdilik

bakımsız bahçesi uzanıyordu. Akinli doğru anahtarı bulana dek denedi ve kapıyı açınca boş bir yere girdik.

Dolunay olmasına rağmen içeri girdiğimizde pek faydasını görmedik. Akinli'ye baktığımda sırıtıyordu ve cebinden bir çakmak çıkardı. Önce bir mumu, sonra bir başkasını ve ardından bir tane daha yaktı ve işte o zaman, Julie beni süslerken onun nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Odalar aydınlanırken yakışıklı yüzüne bakıp onu izledim. Her kıvılcımda daha da âşık oluyordum. Yürürken mumlardan birini eline aldı.

"Bu evi büyükbabam yapmış," dedi. "Yaşlı, zengin bir adamdı, yani babam teknede çalışarak büyürken annem Maine'de yazlık bir evde büyümüş." Etrafını işaret etti. "Annem bir yaz gelip de sonra buradan ayrılmamaya karar verdiğinde büyükbabam pek sevinmemiş ama sanırım sonunda ben arabulucu olmuşum. Ben doğunca havalara uçmuş. Ölene dek beni delicesine şımarttı." Akinli gülümsedi.

"Annemle babam öldükten sonra emlakçıya verdik. Kenarda birikmişleri vardı ama çoğu, sigorta suyunu çekince, annemin tıbbi harcamalarına gitti. Hepsine sahip olmak zaten çok can yakıcıydı. Dahası da var," dedi başıyla evin arka tarafını işaret edip.

Verandaya çıkıp yokuş aşağı inerek, Okyanus'un çığlıklarına rahatsız edici biçimde yakın bir noktaya geldik. Sözlerine kulak asmamaya çalıştım.

"Burası, önünde kayalıklar yerine kumsal olan ender evlerden biri," diye övündü kendi kendine gülüp. Tamam, gerçekten de sivri kayalıklar yoktu ama kumsal dediği

şey ancak 60 santimetre genişliğindeydi. "Uzaktaki şu ışığı görüyor musun? Fener orada, eğer kıyı boyunca kıvrılarak ilerlersek kasabaya varırız."

Bana dönüp gülümsedi ve elimi tuttu. "Sen de beğendin mi?" Evini işaret edince dönüp baktım. İçinde kimse yaşamamasına rağmen kendince bir canlılığı vardı ve işçiliğinin güzelliği yadsınamazdı. İşte o an elimin üzerinde bir şeyin kıpırdadığını fark ettim.

Dönüp bakınca Akinli'nin parmaklarıma mum damlattığını gördüm.

"Hımm," dedi beklediği bir şeyi görmüş gibi. Gözleri benimkileri buldu. "Bu çoğu insanı yakardı sanırım."

Yutkundum. Acıya hiç tepki vermemiştim.

"Dinle Kahlen. Ben kör değilim. Soyadı olmayan, hayatı hakkında belirli detayları paylaşmayan ya da paylaşamayan, dilsiz, kesik ya da yanıktan canı yanmayan bir kızla ne yapacağımı bilemiyorum ama iki tahminim var; ya sen *belanın kendisisin* ya da *başın belada*. Tahminim ikincisi."

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Okyanus bir dakikalığına bağırmayı kesse düşünebilirdim. Ona hayır demek isterdim. *Belanın kendisiyim*. Senin için öyle bir belayım ki. Ama ne yapabilirdim?

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben zengin bir adam değilim Kahlen ama bu ev benim. Ben ve Julie sağ olsun, hayatımı rayına oturtmak için para biriktirmeye başladım ama sen kıyıya vurana dek pek bir anlamı yoktu. Eğer burada kalmak istersen, hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermem. Eğer her neyin içindeysen ve bundan kurtulmak istersen, ne olduğu umurumda değil, hepimiz sana destek olur, sana bakarız."

Kalbim anında elimden uçup ona gitti. Benimle ilgili sorun neydi emin değildi ama yine de kalmamı istiyordu. Nasıl bir tehlikede olduğumu bilmiyordu ama benim için savaşmaya hazırdı.

Peki ya ben kimdim? Hiç kimse, gerçekten. Sadece bir kız.

Ama kendimi onun gözlerinden görünce... Çok daha fazlasıymışım gibi hissettim.

Bunu nasıl yapabilirdim? Nasıl kalabilirdim?

Yirmi dört saat içinde birkaç şey kaçırmıştım ama Akinli'nin iyiliği için daha dikkatli olabilirdim. Okyanus'un da kız kardeşlerimin de ondan haberdar olmasına gerek yoktu. Aisling bana bu kadarını öğretmişti. Ve eğer benim burada kalmamı gerçekten istiyorsa, yılda bir kez birkaç saat, ya da şanslıysam daha az süre, gözden kaybolmamı anlayabilirdi.

Eğer onun için söylediği kadar, gördüğüm kadar önemliysem arkadaşları ve ailesi benim garipliklerimi sorgulamaya başlamadan benimle yolculuğa çıkmak zorundaydı. Tüm bunlara rağmen içimde ilk kez bunların mümkün olduğunu hissediyordum.

Böylece gerçekten birisi için yaşayabilirdim. Çünkü bütün bu sessizliğe, ölüme ve hayatımın çaresizliğine karşın o bunu dengelemek için orada olurdu.

Bir peri masalı değildi belki ama mümkündü.

Başımı salladım. Tabii ki. Tabii ki kalacaktım.

"Evet mi?"

Başımı salladım. Evet.

Yüzümü ellerinden bırakmayıp eğildi ve beni öptü. Kısa bir öpücüktü ama içimde havai fişekler patlamasına yetti.

"Beni ölümden hayata döndürdün," diye fısıldadı. Gözlerimdeki hülyalı bakışı görmüş olacak ki neredeyse hemen dudaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı.

Bunu ezelden beridir bekliyordum. Ve yine beklemem gerekse yine yapardım. Onu öpmek, onun kollarında olmak için yaratılmıştım.

Dikkatli tavırlarımı bir yana bırakıp onu kendime çekerken daha da yakın olmak mümkün mü diye düşünüyordum.

Yıldız olduk. Müzik olduk. Zaman olduk.

Birbirimizden ayrıldığımızda bende leziz bir sersemlik hâkimdi. Kendimi farklı biri gibi hissediyordum, sanki derim, kemiklerimi bir başka sarıyordu. Tuzlu sudan kanım içimde parlıyordu ve daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissediyordum.

"Vay," dedim nefes verirken.

Yaptığım hatanın anında farkına vardım. Akinli'nin gözleri düştü ve aklı karışmış gibi başını iki yana salladı.

"Akinli!" diye bağırdım aptalca, onu ayıltmak için.

Dengesini kaybedip üzerime yığıldı ve sonra yalpalayıp ayağa kalkarak yanımdan doğruca Okyanus'a ilerledi.

Peşinden hızla koşup ellerimi ona sardım, geri çekmeye çalıştım. "HAYIR!" diye bağırdım ama bana bakmadı bile, sadece durmaksızın O'na ilerliyordu. Direkt Okyanus'a yürüyordu ve ben çaresizce, onu karaya çekmek için peşinden gidiyordum. Tanrı'ya şükürler olsun kayalıklar yoktu yoksa körü körüne suya ilerlerken paramparça olacaktı.

O'nun dalgaları bileklerime ve sonra dizlerime çarptı. Kendimi var gücümle çekerken bunca zaman herhan-

gi bir insandan daha güçlü olduğumu düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Belim ve sonra omuzlarım soğuk suya battı. Su onun canını yakacak derecede soğuk muydu? Derim artık bunu fark edemiyordu. Onu çekiştirip durdum çünkü artık elinde tek kalan şey nefes alma yeteneğiydi.

Sonra, umarsızca, O'nun sularına gömüldü. Yine de peşinden gittim.

19. Bölüm

O'nun sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Bana cevap vermedin! Kız kardeşlerin çok endişelendi! Hangi bilmediğim işlerle meşguldün?

Ona kulak asmayıp kollarımı Akinli'nin göğsüne sardım. Gözleri açıktı ve kırpışıyordu ama baktığı yeri görmüyordu.

Bırak onu.

Çekiştirdim. *Hayır. Nefes almalı,* diye düşünerek cevapladım.

Akinli'yi yukarı çekemiyordum. Bir iple Okyanus'un tabanına bağlıymış gibi bir gerilme vardı.

Sana yalvarıyorum. Onu bırak.

Ölümü, diğerlerinin yaşamasına yarayacak.

Yine de onun yerine sana binlercesini veririm, diye söz verdim. *Lütfen. Bırak yaşasın. Lütfen.*

Üzerinde O'nun sert tutuşunu hissedebiliyordum. Gözleri kapanmıştı, vaktim azalıyordu. *Onun* vakti azalıyordu.

Son batıştaki davranışımla varlığımızı açığa çıkarma

tehdidinin arasında çoktan O'nun sınırlarını zorladığımı biliyordum. O'na daha önce hiç itaatsizlik etmemiştim, seksen yılda bir kez olsun asla. Ve şimdi çok fazla şey istiyordum. Bu durum nasıl son bulursa bulsun beni bir cezanın beklediğinin farkındaydım. Bir kez olsun, yalnızca bir kez, birisini hayatta tutmak zorundaydım. İfadesizce Okyanus'a yalvarıp düşüncelerimi O'na açtım.

Okyanus sessizliğe gömüldü ama birden gerilme son buldu. Tüm gücümle Akinli'yi çektim. Yüzeye çıktığımızda ağzından ani bir nefes duymayınca geç kaldığımdan endişelendim. Nefes alıyor muydu?

Bana yüzerken, normalde olduğu gibi, yardım etmiyordu ve kıyıya ulaşmaya çalışırken Akinli'nin başını suyun üzerinde tutmak güç oluyordu. Vücudumun aşılmaz derecede güçlü olduğunu sanmıştım hep ama onu kumsala çektiğimde inanılmaz zayıf düşmüş ve bitkin haldeydim.

Niyetimden daha sert biçimde vücudunu yere yatırdım ve başı sert kumun üzerinde sekince hafifçe ciyakladım. Ölmediyse de hiç kendinde değildi, hiç cevap vermiyordu.

Lütfen, diye düşündüm. *Lütfen hayatta ol.*

Kulağımı göğsüne yaklaştırınca dünyadaki en güzel sesi duydum; Akinli'nin kalp atışı. Geri çekilince, vücudundaki tek hareket göğsünün hafifçe inip kalkması olmasına rağmen nefes alıp verdiğini gördüm.

Kalbim, göğsümün içinde gerçekten acıdı. O kadar çok şey kaybetmişti ki. Hâlâ anne ve babasının ölümünün acısını çekiyordu. Onu terk etmekten, daha demin bana teklif ettiği evin önünde onu yapayalnız, bilinci kapalı vaziyette bırakmaktan nefret ediyordum. Ama geri dönmek zorundaydım.

Islak yanağını öperken yüzümden sıcak yaşlar süzülüyordu.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım, yüzüne son bir kez dokunurken. "Şimdilik senin için bu kadarını yapabiliyorum. Lütfen yaşa. Seni seviyorum."

Kendimi Akinli'nin yanından ayırıp dalgalara atmam için vücudumdaki gücü son damlasına kadar kullanmam gerekti.

Suları kollarımı bir mengene gibi kavradı ve daha ne olduğunu anlamadan beni çekip uzaklaştırdı. Ufuktaki yıldızlar kadar küçülünceye dek Port Clyde'a bağlı sandalları izledim.

Ölümü bekliyordum. O kadar keskin bir rotada ilerliyorduk ki bir tür darağacına ilerlediğimi düşündüm. Diğerlerinin görmeyeceğine sessizce sevindim. Miaka'nın anılarına kazınan bir diğer Ifama olmak istemiyordum.

Beni öyle derinlere çekti ki ölüm beklentisi ezici bir hal almaya başladı. Artan panik hissimi ötelemek için aklımı Akinli'ye verip sonunda uyanacağını ve iyi olacağını düşünmeye koyuldum. Geçirdiğimiz günün en küçük anlarını düşünüyor, mezara giderken aklımdaki son şeyin onun nezaketi olmasını istiyordum.

Bu yüzden eşleri almıyorum. Şimdi bana asla düzgün hizmet etmeyeceksin. Ve gördün mü nasıl canın yanıyor? Senin küçük sevdan sana bunu yaptı. Öfkesini her yanımda hissediyordum.

Beni lütfen hızlı öldürebilir misin? diye sordum ağlamaya başlayıp. *Korkuyorum.*

Hayatına son vermiyorum. Bugün değil.

Sonunda beni Okyanus'un zifiri karanlığına bıraktı. Çaresizce kapana kısıldığımın farkındaydım. Akıntısı beni asla su yüzüne çıkarmazdı. Sonsuza dek derinliklerinde kalacaktım.

Kendini ve kız kardeşlerini iki kez neredeyse ifşa ediyordun!

Sesindeki öfkeyle irkildim.

Korumaya can attığın gelinin gereğinden fazla acı çekmesine sebep oldun. Şarkı söylemeyi bıraktın ki bu bile tek başına seni öldürmem için bir sebep.

Biliyorum, dedim, dehşet içindeydim. *Biliyorum.*

Ve sonra bu oğlanla ilgili anılarına, hayallerine bakıyorum da son gün aldığın her riski görüyorum. Onları binlerce kez seninle ilgili bir şeyleri sorgulamaya itmişsin. Birçok kez kim olduğunu unutup konuşmanın eşiğine gelmişsin. Hepsini öldürebilirdin.

Ben'i küvetin dibinde ya da Julie'yi kendini mutfak musluğunun altına atarken düşünüp sesli ağladım.

Daha da kötüsü, hakkım olanı benden aldın. O, bu gece ölmeliydi.

Beni öldürmeyeceğini söyledin. Bu doğru mu? Olanları düşünemez halde, kederden iki büklüm oldum. *Kurallarını çiğnedim. Bunun cezasını biliyorum. Ve sana sadece şunu söyleyebilirim ki Akinli'yi elinden yüzlerce kez almam da gerekse bunu yaparım. Acını anlayabiliyorum ama merhemi ben olamam!*

Ellerim titriyordu. Gözyaşlarım O'nun tuzlu suyuyla karışıp yok oluyordu.

Korkarım önümüzdeki on dokuz yılı seni hayal kırıklığına uğratarak geçireceğim. Bir daha ne seni ne de kız

kardeşlerimi tehlikeye atmak isterim ama ayrılmanın acısıyla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum...

Bu yeni gerçekliğimin kederiyle ağzımı kapadım. Güneş her gün batıdan battıkça O, birimiz ölene dek beni Akinli'den uzak tutacaktı.

Yaptıklarımın sonuçlarının farkındayım. Eğer gerekiyorsa beni öldür.

Uzun bir sessizlikten sonra O'nun yumuşadığını, diğerlerinden çok benimle paylaştığı o garip şefkatini hissetmeye başladım.

Ölümden hoşlandığımı mı sanıyorsun?

Başımı kaldırdım. *Ne?*

Seni cezalandırmak ya da diğerlerinin canını almak bana zevk vermiyor. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Ve seni öldürmek hoşuma gitmek şöyle dursun, aksine yasını tutarım. Benim için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorsun.

Yutkundum. *Neden ben? Neden beni diğerlerinden çok seviyorsun?*

Nazikçe, bir bebeği kucağına alıyormuşçasına beni kumun üzerinden kaldırdı. Onun zamandan bağımsız olması ve benim geçici varlığım düşünüldüğünde, onun gözünde hep yeni doğmuş bir bebektim.

Geçirdiğim upuzun yıllar boyunca elimdeki tüm sirenler arasında hiçbiri beni senin gibi görmedi. Hep bir kopukluk, ben ve onlar arasında hep belirgin bir boşluk oldu.

Ama sen? Sen bana hep tatlılıkla, anlama çabasıyla yaklaştın. Çağrılmadığında bile bana geldin. Sen bana kendimi kız çocuğu o*lan bir anne gibi hissettiriyorsun. Senin canını almak, benimkini de almak olur.*

Yine hıçkırdım. Çok üzgünüm. Seni incitmek istememiştim.

Biliyorum. Bu yüzden kalmalısın. Ama sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki bundan burnun bile kanamadan çıkamazsın. Miaka ve Elizabeth ince bir çizgide yürüyor ve eğer hiçbir sonuçla karşılaşmadan sonsuza dek yaşayabileceklerini sanıyorlarsa korkarım ki bu olamaz.

Vücudum sarsıldı. O kadar haklıydı ki.

Anlıyorum. Peki, şimdi ne olacak?

Düşünüp, uygun bir alternatif bulmaya çalıştı.

Elli yıl daha.

Ne?

Vadene elli yıl daha ekliyorum.

Hayır! diye yalvardım. *Hayır, bunu yapamazsın!*

Seni öldürmeye dayanamam. Daha demin sana benim için ne kadar değerli olduğunu anlattım. Birlikte daha fazla zaman geçirsek fena mı olur?

Lütfen yapma! Beni onsuz yetmiş yıl kadar yaşamak zorunda bırakma.

Sesi bozuldu. *Uyarımı ciddiye al. Onu düşüncelerinden çıkar. Senin hayatını bitirmek istemiyorum ve onunkini bitirmeye sebep bulmak da istemem...*

Cümlesini tamamlamadı, kendimi felç olmuş gibi hissediyordum. Akinli'nin hayatı benim itaatkârlığıma göre şekillenecekti.

Suda o kadar çok vakit geçiriyordu ki...

Hayır! Yapamazsın! Hayır!

O'nun kız kardeşlerimi çağırdığını duydum ve birden yüzeye püskürtüldüm.

Lütfen bunu yapma!

Sonunda anlayacaksın, dedi bana keskin bir tavırla. *Hak ettiğinden iyisine sahipsin.*

Yapamam. Ruhum hırpalanmış durumdaydı. *Yapamam.*

Yakında görüşürüz. Sen hazır olduğunda.

Lütfen.

Beni çakıl taşları ve enkazla kaplı ince bir kumsalda bıraktı. Ellerimi kaldırıp tenime bulaşmış bulamacı görünce beni bir çöp yığınının içine bıraktığını sandım. Artık bu muydum? Dürüst olmak gerekirse, kendimi bir yığın çöpten pek de farklı hissetmiyordum.

20. Bölüm

Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakındım. Gecenin zifiri karanlığında bile gökyüzünün ilginç bir parlaklığı vardı. Arabaların uğultusunu duyunca bir köprünün altında olduğumu anladım.

Koşan adımların sesine dönünce tanıdık siluetler gördüm. Kız kardeşlerim hızla bana doğru koşuyorlardı. Arkalarında ise New York ışıldıyordu.

Dar kıyıyı gözden geçirip yalnız olduğumuzdan emin oldular. İlk önce Padma yanıma diz çöktü.

"İyi misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Seni çok merak ettik." Elizabeth önümde dizüstü çöktü. "Şarkı söylemeyi bıraktın ve gittin. Nerelerdeydin?"

Gözümden yaşlar süzülürken yine başımı iki yana salladım.

"Sorun ne?" diye sordu Miaka.

"Güvende miyiz?" diye sordum hıçkırarak.

"Evet," dedi kendinden emin şekilde. "Manhattan

Köprüsü'nün altındayız. Bu kadar geç saatte dışarıda pek kimse olmuyor ve arabaların gürültüsünden sesimiz duyulmayacağından sorun yok."

"*Neredeydin?*" Elizabeth ayağa kalkmış, elleri belinde somurtuyordu. "Okyanus bize seni aradığını ama ona cevap vermediğini söyledi."

Miaka, beni rahatlatmak istercesine elini omzuma koydu. "Yolcu gemisinin canını sıktığını biliyorum. Ama çekip gitmen gerekemezdi." Gelinin, Karen'in yüzü ve Akinli'yle birlikteyken kaçmaya çalıştığım her şey aklıma gelince kusacak gibi olup yüzümü ekşittim. Hiçbir şey değişmemişti.

Birkaç derin nefes aldım. "Ağzımı kapatın," diye yalvardım.

"Ne?" diye sordu Padma.

"Ağzımı kapatın. Lütfen!"

Elizabeth tişörtünü yırtıp yüzüme sardı. Onu sıkıca ağzıma dayayıp vücudumdan çıkarabileceğim en yüksek çığlığı bastım. Direkt gırtlağımdan çıkan ses, minik, tatlı seslerimizden çok uzaktaydı ve dürüsttü, esas olduğum kişi gibiydi. Acıyı başka nasıl dışarı atarım bilemiyordum.

"Kahlen?" dedi Miaka yalvaran bir sesle.

Yavaşça tişörtü yüzümden indirdim. "Bana elli sene daha verdi. Cezama elli sene eklendi."

Elizabeth küfrü bastı, Padma'nın nutku tutulmuştu.

Miaka bana sarıldı. "Çok üzgünüm. Ama en azından hâlâ yaşıyorsun."

"Öyle mi?"

Miaka yürümeye başladı. "Haydi. İçeri girelim."

Gecenin örtüsü altında Brooklyn'de varlıklı bir eve gir-

dik. Diğerleri kıyafetlerini boşaltıp mobilyaları düzenlerken bense boş bir köşede ağlamaya devam ettim. İki gün boyunca durmaksızın ağladım. Ve artık vücudumdaki bütün sıvıyı dışarı çıkardığımı hissedince uyuyakaldım.

Padma'nın şevkine kapılıp diğer kızlar da turist oldular. Özgürlük Heykeli'ne ve bilet bulabildikleri her Broadway şovuna gittiler. Restoran ve gece kulübü yorumlarına bakıp Padma'yı da bir parti kızına çevirdiler. Bitmek bilmeyen içki, dans ve avlanma döngüsünü kaç yıl daha çekebilirim bilmiyordum, iç çektim. Cezama rağmen beni ve bu hayatı nasıl kaldıracağımı unutmuş gibilerdi. Her zamanki gibi hep birlikteydik ama kendimi daha önce hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim.

Çoğu zaman olduğu gibi, onların dışarıya çıktığı bir gece kendimi sandığımı karıştırırken buldum.

Bütün defterlere baktım. Bunu yeniden yapmayacaktım. Karen'in adını bilmek yeterince kötüydü ama ailesinin ya da nedimesinin isimlerini öğrenmeye niyetim yoktu. Edineceğim hiçbir bilgi yaptığımın bedelini ödeyemezdi. Ne zaman ödemişti ki?

Sandığı kaldırıp dışarı sürükledim. Köprüden ya da sudan çok uzakta olmamamıza rağmen, onu dar kıyıya sürüklemek kolay olmadı.

Kayaların üstünde yalınayak durup her bir defteri suya attım.

Elveda, Annabeth Levens ve dört yapraklı yoncaya olan inancın.

Elveda, Marvin Helmont ve üç sefer şampiyon olduğun beyzbol ligin.

Elveda, düzeltemediğim ve beni düzeltemeyen binlerce hayat.

Tarağımı, sakladığım birkaç elbiseyi ve sirenlerle ilgili araştırmalarımın hepsini suya attım. Artık ne önemi vardı ki?

En son elime saç tokam geldi, annemle aramdaki tek bağ. Onu parmaklarımın arasında dolaştırırken pastan parlayan turuncu renginin elime bulaşmasını izledim. Sonra onu suya fırlattım.

Artık beni bağlayan hiçbir şey yoktu; bağlanacak bir şey de yoktu.

Önümüzdeki haftalarda kızlar, dar yaşam alanımıza rağmen sandığımın yok olduğunu fark etmedi, bunun bir anlamı olmalıydı. Benim için bu, onlar için daha da görünmez olduğum, onları aşağı çeken bir kaya parçasından öte olmadığım anlamında geliyordu.

New York, Elizabeth ve Miaka için yeni bir sihirdi. Asla uyumayan bir şehir, asla uyumayan kızlarla çok uyumluydu. Padma, peşlerine takılıp bitmek bilmeyen en küçük şeyi bilme görme arzularına katılsa da maceralarının yükü altında yorgun düştüğünü görebiliyordum ve bir gece artık sınırını aştı.

"Evde kalmak yok," diye üsteledi Elizabeth. "Burası şehrin en inanılmaz kulübüymüş."

Padma alaycı bir tavırla gözlerini devirdi. "Dün gittiğimiz de öyleydi."

Elizabeth omuz silkti. "Bir günde değişiveriyor. Haydi ama bunu kaçıramazsın!"

"Bırak kalsın," dedi Miaka. "Padma o kadar uzun za-

mandır siren değil ve önceki hayatının bu kadar hareketli olmadığından eminim."

Padma, Miaka'ya elini açtı. "Teşekkürler. Hiç değildi. O yüzden bir gece dinlenmek bana iyi gelecek. Üstelik Kahlen'in yanında olurum."

Sohbetlerini duyuyordum ama ancak ismimi duyunca dinlemeye başladım. Koltuktaki köşemden başımı uzatınca bana baktıklarını gördüm. Hâlâ burada olduğumu hatırlamaları ne hoştu böyle.

"Hah?"

"Bu gece seninle kalsam sorun olmaz değil mi?" dedi Padma yalvaran gözlerle.

Padma için üzüldüm, zoraki gülümsedim. Bana cevaben hayatını, diğerlerini örnek alarak yaşıyordu. Siren olarak bugüne kadarki hayatı ona vermek istediğim deneyimle uzaktan yakından alakalı değildi. "Sorun olmaz."

Elizabeth iç çekti. "İyi. Sen bilirsin."

Yirmi dakika içinde çıkmışlardı ve Padma, üzerinde bol bir tayt ve konçlarıyla koltukta karşıma kurulmuştu bile.

"Sağ ol," diye mırıldandı. "Dışarı çıkıp yeni şeyler görmek eğlenceli ama yorucu."

"Anlıyorum. Onların hayat tarzına, içki içmeye ve dans etmeye uyum sağlamaya çalıştım. Bir kere yaptım," dedim parmağımı kaldırıp. "Hemen bıraktım."

Padma güldü. "Seni o elbiselerden biriyle dans pistinde kalçalarını sallarken düşünemiyorum."

Sırıttım. "Kesinlikle. Bana göre değildi. Ben daha çok..." Neredeyse daha *swing* dansı tarzı biri olduğumu söyleyecektim ki bu düşünce beni altı yüz elli kilometre

kuzeye götürdü. "...evde kalmayı seven biriyim."

"Ben seviyorum. Gece uyanık olmanın, etrafındaki yabancıların kendine has bir elektriği var. Kafanı boşaltmaya yardımcı oluyor." İfadesi değişti. "Keşke daha uzun sürse."

Geçen birkaç haftayı yeniden gözden geçirdim. Kendi acıma o kadar odaklanmıştım ki onunkini unutmuştum.

"Hâlâ hepsini hatırlıyorsun, değil mi?"

Evet diye başını salladı. "Birkaç gün önce Okyanus'a gidip düşüncelerimi alıp götürmesine çalıştım."

"O işe yarar mı emin değilim."

"Evet," dedi gömleğinin ucuyla oynarken. "Sanırım yaramıyor." Mutsuz bir ifadeyle gözlerini yere dikti.

Onu hayal kırıklığına uğratıyordum. Acısını kendine göre yaşıyordu ve daha önünde bir yüzyıl vardı. Onun acısı nasıl benimkinden az olabilirdi ki? Kaynağı farklıydı ama sırf kendiminki yüzünden onunkini göz ardı etmiştim.

Hafifçe ona yaklaştım. "Dinle, üzgünüm. Son zamanlarda pek burada değildim, biliyorum."

"Sorun değil," dedi. "Batış bittikten sonra saatlerce ağladım. Miaka, zamanla güçleneceğimi söylüyor ama emin değilim. Öyle ya da böyle o canları almanın senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Üstelik sonra, sona bu kadar yaklaşmışken Okyanus'un süreni uzatması... Hissettiklerinle başa çıkmak için ihtiyacın olan vakti hak ediyorsun."

Gözlerim doldu. "Anlayışın için teşekkürler. Yine de senin için daha iyi bir abla olamadığım için üzgünüm."

"Onlarca yıldır bir şeyleri içinde tutuyor gibisin. Seni suçlamıyorum. Sadece keşke ben de bunu herkes gibi yap-

mayı bilseydim diyorum. Kahlen, sen en büyüğümüzsün. Bana unutmayı öğretebilir misin?" dedi birden. O an hıçkırarak ağlamaya başladı. "Artık bu yükü taşıyamıyorum. Lütfen. Çok canım yanıyor."

Ona sıkıca sarıldım. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Azalacak, söz veriyorum. Ama yine de eğer korkunç bir sebepten ötürü bu anıların önümüzdeki yüz yıl boyunca aklından çıkmazsa da, siren olmayı bıraktığın gün hepsi sonsuza dek geçecek."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Okyanus'un insanları yediğini bilerek hayatını devam ettirebilir misin sence? Bir yüzyıl boyunca O'nun bunu yapmasına yardım ederek yaşadığını bilerek? Her şey geçer. Üç hayatın oluyormuş gibi düşün. Biri, nasıl yaşayacağını bilmediğin, ikincisi, kimsenin hayal edemeyeceği bir güçle yaşadığın ve diğeri, her istediğinin peşinden gidecek yetenek ve bilinçle yaşadığın olacak."

Gözyaşlarını sildi. "Bu az da olsa rahatlatıcı bir şey. Ama hâlâ çok uzak görünüyor."

Hüzünle gülümsedim. "Biliyorum, endişelenme. Anıların yakında silinecek. Yemin ederim. Kalmaları için bir sebep yok."

O bunu kavramaya çalışırken bir süre sessiz kaldık. Yine de hâlâ tam olarak rahatlamadığının farkındaydım.

"Ondan nefret ediyorum Kahlen," diye fısıldadı. "Bana bir çöpmüşüm gibi davrandı ve beni öldürmeye çalıştı. Ve annem öylece oturup bunların olmasına izin verdi. Bu yüzden ondan da nefret ediyorum."

"Bırak gitsin. Nefret bunları içinde tutmana sebep oluyor."

"Ya sevgiye hiç yer kalmadıysa?" diye sordu başını yavaşça omzuma koyarken.

"Aptallaşma." Kolumu ona doladım. "Sevgi için her zaman yer vardır. Bir kapı aralığı kadar küçücük de olsa. Bu yeterli olacaktır."

İki hafta sonra evsiz bir adam Elizabeth'e saldırdı. Ondan kurtulmak için kulağına fısıldayınca adam kendini Hudson Nehri'ne attı. Burada kalmak istemeyince herkes bir kez daha eşyalarını topladı.

Ben değil. Bundan sonra ben artık hiçbir şey taşımıyordum.

21. Bölüm

İtalya'nın adalarından birinde terk edilmiş bir yer.

Mexico'da bir balıkçı kasabasının yanında küçük bir ev.

Olympic yarımadada kiraladığımız bir yer.

Aynı yere verilen farklı isimler.

Yedi ayda dört yer bizim için çok fazlaydı, gereğinden fazla. İlk yer değişikliğine Elizabeth önayak olmuş olsa da aslında hepsi, benim biraz alana ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Birisi duyar mı endişesi duymadan yüksek sesle konuşabileceğim bir alana. Daha huzurlu ve tenha yerlere taşınmamızın Padma'nın yönlendirmesiyle olduğunu düşünüyordum. Yer değişikliğinin beni bunalımdan kurtaracağını düşünüyorlardı. Bu hoşuma gitse de onların yapabileceği hiçbir şey bana yardım edemezdi.

İlk becerebildiğim an gidip bir yerlerde yalnız yaşayacaktım. Neresi olduğu önemli değildi. Olmadığım bir şeymiş gibi yapmaktan yorulmuştum ve kendimle ilgili

hissettiklerimin üzerine bir de kız kardeşlerime yük oluyormuşum gibi hissetmekten yoruluyordum.

Yeni evimiz geniş bir göl eviydi. Otlak bir yokuştan yuvarlak kayalıklara iniliyor ve oradan Okyanus'a varılıyordu. Her şeyden uzaktaydı ve eve çıkan tek yol çamurlu, bozuk bir yoldu. Bir şey halletmemiz gerekse en az yarım saatimizi alırdı.

Kız kardeşlerim iyi bir seçim yapmıştı. Açık havada konuşabilmek bana iyi gelse de ne Akinli'ye olan hasretimi azaltıyor ne de cezamdan duyduğum acıyı hafifletiyordu. Okyanus benimle konuşmaya çalışıyordu ama çağrısını göz ardı ediyor, karada olduğum sürece beni duyamamasından bir hayli memnun oluyordum. Onun yerine saatlerce oturup dev kuşların pike yapıp sudan yemlenmelerini izliyor, ağaçların arasında hışırdayan rüzgârı dinliyordum.

Hiç zevk vermiyordu. Hatta Akinli'nin yanından ayrıldığımdan bu yana, şimdiye kadar gülmek için tek bir sebep bulamamıştım. Bu, normalde sıradan geçen günde beni kıkırdatan tek şey, bacağımdaki alışılagelmişin dışındaki histi.

Kaşınıyordu.

Baldırımdaki rahatsız edici sıcaklık yüzünden hipnotize olmuş gibiydim. Derimiz genelde, vücudumuzun geri kalanı gibi değişmez ve zarar görmez bir yapıda olmasına rağmen hafif pembeleşen yere bakıp duruyor, buna şükrediyordum.

Paylaştığımız bütün egzotik yiyecekler ve güzel yerler, elimizdeki tüm kendimizi oyalama taktikleri ve hikâyelere rağmen bu minik fark bana bir yerlerde hâlâ bir kısmımın insan olduğunu hissettiriyordu.

"Kahlen?"

Omzumun üzerinden geriye bakınca Miaka'nın, elinde bir fincan çayla bana yaklaştığını gördüm. Üzerinde oturduğum kayada kıpırdamaksızın, nasıl oluyor da Okyanus'tan ayrı ama hâlâ onunla çevrili olduğumuzu düşünmeye devam ettim. O'nu birçok farklı şekilde görmüştüm; kâğıt gibi düz, bir çocuk kadar sabırsız, bir parti kadar canlı. Şimdi ise bana ancak bir düşmandı.

"Aklındakileri kaça anlatırsın?" diye sordu Miaka yanıma oturup.

"Eğer toparlayabilsem anlatırdım."

Miaka gülümseyip fincanından bir yudum aldı. "Burayı sevdin mi?"

"İyi."

"İyi mi? Kahlen, sana yardım etmek için elimizden geleni yapıyoruz."

Önümdeki bitmek bilmez günü düşündüm. Padma gibi, yalnızca acımın dinmesini bekliyordum. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki sizler şehre dönüp beni geride bırakmalısınız. Sanırım bir dönemden geçiyorum."

Miaka suya bakarak başını salladı. "Senin için endişeleniyor. Biliyorsundur eminim."

Başımı salladım. "Asabi davrandığımı, geçeceğini düşünüyor. Bunu hissedebiliyorum." Fincanımı kavrayıp sıcaklığını hissettim. "Doğrusu, O'nu nasıl affedeceğimi bilemiyorum."

"Ölümden iyidir."

"Öyle gelmiyor."

"Sen cesur ve çok zeki birisin Kahlen. Yetmiş yılı atlatabilirsin."

"Sadece bu değil..." Yerimde doğruldum, artık içimde tutmaktan sıkılmıştım ve gözlerinin içine baktım. "Biriyle tanıştım."

Miaka anlamaz şekilde bana baktı. "Bir günde mi?"

"Hayır." Gözyaşlarımı engellemek istercesine yüzümü sildim. "Bir yıl kadar önce tanıştım. Miami'de yaşadığımız yerin yakınındaki üniversitede okuyordu. Onunla kütüphanede tanıştım. Ben konuşamasam da benimle konuşup beni gerçek biri gibi hissettirdi.

"Şarkı söylemeyi bıraktığım gün onun yaşadığı yere gittim. Anne ve babası ölmüştü ve okulu bırakmıştı."

"Ah, olamaz." Elini kalbine koydu. "Ailesi var mı?"

"Kuzeni ve onun eşiyle yaşıyor. Beni bir geceliğine evlerine alıp eğer ihtiyacım olursa istediğim kadar kalabileceğimi gösterdiler. Bir sokak kedisi gibi sığınmama izin verdiler."

"Bu kadar iyi insanlarsa neden hemen ayrılman gerekti?"

Utanıp gözlerimi sakladım.

"Akinli'yle o günü birlikte geçirdik. Sonuna geldiğimizde kendimi kaybetmiş gibiydim. Bulutların üzerindeydim. Onunla kalmamı istedi ve ben bunu yapabilirim diye düşündüm. Eğer akıllı davranırsam yıllarca yanında kalabilirdim. Her şeye sahip olamazdık ama en azından birlikte olurduk.

"Bir an sonra beni öptü. Ve ben konuştum. Şarkıdan sarhoş biçimde dümdüz suya ilerledi."

"Kahlen!"

"Biliyorum. Ölmesi gerekiyordu ama ben Okyanus'a onun canını bağışlaması için yalvardım. Onu kıyıya geri çıkardım ve O da beni ölüm yerine hayatımla cezalandırdı. Şimdi de Akinli'nin hayatı benim davranışlarıma bağlı. Balıkçılık yaptığı için sürekli suda. Okyanus, eğer onun yüzünden yoldan çıkarsam Akinli'yi ortadan kaldırmaya kesin kararlı."

Miaka, duyduklarına inanamıyor gibi başını salladı. "Bunu sana neden yapıyor? O seni *sever*."

"Çılgınca gelebilir ama sanki kıskanıyordu," diye itiraf ettim. "Sevgim O'na ait olduğu için Akinli'nin olamazmış gibi. "

"Ama seni tehdit etmesi O'na senin sevgini vermeyecek."

"O bir insan değil," diye hatırlattım ona. "Bütün ilişkilerimizi anladığından emin değilim."

Miaka'nın ilk defa neredeyse kızdığını görüyordum. Yüzünü buruşturdu, başından beri böyle olmasının sebebi ben olsam da içinde bulunduğum duruma öfkelenmişti.

"Diğerlerine anlatmayacağım," dedi sonra. "Bence bu Elizabeth'i kızdırır ve Padma öyle genç ki her hareketinde Elizabeth'i izliyor."

"Yakında kim olduğunu keşfedecektir."

Miaka iç çekti. "Umarım. Şimdilik bu bilginin paylaşılmasına ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum."

Aklım ülkenin diğer yakasında, iç çektim. "Çok tatlıydı, biliyor musun? Bu kadar nazik birini bulmak gerçekten çok özel bir şeydi."

Miaka şakacı bir tavırla alnını alnıma dayadı. "Değmeyecek birisi için her şeyini feda etmeyi göze alacağını düşünmezdim zaten."

Onu kendime çekip sarıldım, beni anladığına minnettardım. Kız kardeşimin desteği hoşuma gitse de yine de keşke Aisling burada olsaydı diye düşündüm. Sensiz yaşlanacağını bildiğin birini sevmenin ne demek olduğunu o biliyordu.

Uyumak, yemek yemek ihtiyacı olmaksızın önünde yalnızca bekleyecek geçireceğin boş yıllar olunca insanın ruhu huzursuzlaşıyordu. Aisling'in seçimlerini düşünüyordum ve neden ailesini uzaktan izlemeyi seçtiğini anlayabiliyordum. Ama o ve ben farklı yaradılışlardaydık, geride bıraktıklarımızla farklı ilişkiler kuruyorduk.

Aisling'in nasıl yaşadığını düşünerek günlerimi geçirmiştim. Sonunda tek bir doğruya vardım; Akinli'ye asla geri dönemezdim.

Onun için son dileğim uzun ve mutlu bir hayatı olmasıydı ve bunu gerçekten yürekten istiyordum. Ama beni unutmasını izlemek, onu başka bir kızla görmek, çocuklarında onun yüzünü görmek... midem bunu kaldırmazdı.

Onu unutmayacağımı da biliyordum. Ama bu, sessizce kabullenmem gereken bir keder olacaktı.

Sessizlik. Artık buna alışmış olmalıydım.

22. Bölüm

Miaka'nın fırçaları yere saçılmıştı. Günlerdir durmadan resim yapıyordu.

"Bu ne güzelmiş," dedim, bu cümlemle kız kardeşlerimin bana bütün gün kocaman, endişeli gözlerle bakmalarından yırtarım diye düşünüyordum. Onları görmediğimi düşünüyorlardı ama görüyordum.

"Sağ ol. Son birkaç tanesi biraz daha sert sanki değil mi?"

Başımı salladım.

"Agresif olanlarını beğeniyorum," dedi Elizabeth. "On altı yaşında bir kızdan böyle şeytani şeyler çıktığını görse insanlar gülerdi bence."

"Ya da seksen dört yaşında bir kız. Her neyse."

Kıkırdadılar ama ben bunda komik bir şey göremedim.

"Ben de sanatla uğraşabilir miyim?" diye sordu Padma. Tatlıydı. Gözlerinde hâlâ gerginliğini görüyor, endişelerinden henüz kurtulmadığını anlayabiliyordum ama onlarla elinden geldiğince baş etmeye çalışıyordu. Benden

daha güçlüydü ve buna hayran oluyordum.

"Ben de!" dedi Elizabeth, bir tomar kâğıt alıp.

"Tabii." Miaka saçlarını başını tepesinde bir kalemle tutturdu. "Azimli, korkusuz olun. İnsanların gözlerini alamayacağı bir şey yapın."

"Kendimi yeniden yaratabilir miyim bilemiyorum." Elizabeth kirpiklerini kırpıştırdı.

"Peki, kim yaratabilir?"

Minik, solgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. Port Clyde'dayken hayatımı Akinli için yaşayabileceğimi düşündüğümü hatırladım. Şimdi kız kardeşlerim için yaşamaya geri dönebilir miyim acaba diye düşündüm. Ne de olsa hayatta geriye bir tek onlar kalmıştı. Yine de bir türlü oraya gelemiyordum.

Döşemenin çizgilerine dalıp gitmişken Miaka sessizce önüme biraz kâğıt ve bir kara kalem koydu. Bakışlarımla buluşunca omuz silkti.

"Benim de canım yanıyor. Senin gibi değil biliyorum. Ama bu bana yardımcı oluyor. Belki... belki..."

Elimi elinin üzerine koydum. "Teşekkürler."

Tuvaline geri döndü, bu koleksiyonu tamamlamaya kararlıydı. Bir evim ya da kıyafetlerim olmuş artık umurumda değildi ama Elizabeth ve Miaka'nın oldukça umurundaydı. Padma için kendilerini sorumlu hissediyorlardı ve artık benim için de. Bu ara, hem ne isterlerse uyum sağlıyor hem de aynı zamanda aşırı kederli olduğumdan beni en sonunda aralarından atacaklarını umuyor, yalnız kalmak istiyordum.

Bana kalsa Maine'e geri dönmeye çalışabilirdim. Henüz kendimden yeterince uzaklaşacak kadar güçlü his-

setmiyordum. Ve korkuyordum. Bir hata yaparsam Akinli mahvolurdu. Bir de kalbimin bir köşesinde, Okyanus, güvenlik uğruna ya da her ne sebep daha inandırıcı gelirse, onu benden koparıp alır diye korkuyordum.

Kâğıdı önüme alıp çiziktirmeye başladım. Bir şeye benzemiyordu. Sayfalarca daireler ve zikzaklar. Ama bir sayfada bir çizginin dönüşü Akinli'nin yanağına benzedi ve daireler tıpkı gözlerinin şekli gibi oldu.

Sanatçı değildim ama Akinli'nin her parçasını hafızama öyle kazımıştım ki istesem de istemesem de kâğıda dökülüyordu. Ellerimin becerisi görülmeye değerdi gerçekten. Saçına dokunmanın, gün sonunda çıkan kirli sakalının, çenesinin oyukluğunun sıcaklığının hissini birebir hatırlayıp siyah-beyaz olarak yeniden yarattım.

O yüzü nasıl da özlüyordum. Birden karşıma çıkması ya da gizli bir göz kırpış için neler vermezdim? O yüz çok kısa sürede hayattaki rahatlığın sembolü olmuştu benim için.

Sürekli benim için endişelendikleri hissi üzerimdeyken diğerlerinin yanında ağlamak istemedim. Bunun yerine kâğıtları buruşturduğum gibi çöpe attım.

Anılarıma da aynısını yapmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Bunu nasıl atlatacaktım?

Arka kapıdan çıkıp yokuş aşağı inip aylardır kaçındığım tek yere ilerledim.

Hoş geldin. Okyanus'un sesinde belli belirsizlik vardı ama beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Derinlere dalarken suları beni sarmaladı, sonra sırtüstü yatıp süzülmeye başladım.

Bu işe yaramıyor, dedim batarken.

Ne?

Beni sevdiğim birinden ayırmak. Seni daha çok sevmemi sağlamıyor. Beni kızdırıyor. Bu şekilde, yarım biri halinde var olmak istemiyorum.

Değilsin, diye üsteledi. *Herhangi birinden fazlasısın. Sana verebileceğim her şeyi verdim. Herkesten daha güçlüsün. Benim için herkesten başkasın. Daha ne istiyorsun?*

Âşık olmak, dedim. *Evlenmek.*

Bunları artık bana ait olmadığında yapabileceksin zaten.

Ama Akinli ölmüş olacak! Ya da ona yakın! İnsanları ne sanıyorsun bilmiyorum ama bir cesetle evlenmek kabul edilemez!

Neden insanları aşağıladığımı düşünüyorsun? diye sordu, sesindeki rahatsızlık belli oluyordu. *Onlara hizmet etmek için varım. Benim neyim varsa onların. Üzerinde bir lanet olduğunu düşünmen benim yüzümden mi?*

Bir cevap bekledi ama cevabım yoktu.

Bulduğum küçük değerli şeye bir süre daha sahip olmayı istemek çok mu?

Sessiz kaldım. Hayatımı düşündüm; hem gerçekten et ve kemikten olduğum halimi hem de daha korkutucu bir şey olarak geçirdiğim onlarca yılı. Benim için bir özelliği yoktu, yaşamak ya da ölmek fark etmiyordu. O'nun için hayatta kalmamak gibi bir seçenek yoktu.

Kendi aptallığım yüzünden başıma gelen ve inadım yüzünden süren kederimi düşündüm. Alçak olmak, sürekli verici olmamak gibi bir seçeneği yoktu.

Her şeyi üst üste koyunca ben önemsizdim. Belki yalnızca onun için önemsiz değildim.

Sürene ekleme yapmamın bir ceza olduğunu düşünü-

yorsun ama böylece büyümeye ve öğrenmeye devam edebileceksin. Benden neden ayrılmak istiyorsun?

Söylemeye çalıştığım şey hiç de bu değil. Bunu neden anlamıyordu?

Ne söylüyorsun?

Dişlerimi gıcırdattım, öfkeliydim ve canım sıkılmıştı. *Benim için önemli birini tehdit ederken seni sevmemin ne kadar zor olduğunu anlamıyor musun? Ne kadar yıprandığımı biliyorsun. Bir dahaki sefer yetişemezsem onu yok etmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?*

Bana çok iyi hizmet ettin Kahlen. Onunla tanışana kadar yanlış bir adım atmadın. Bu oğlanla ilgili konuşmaya devam ettikçe onun ölümünün sana faydalı olacağına daha çok inanmaya başlıyorum.

Hayır! Vücudumdan öfke ve korkunun aktığını hissediyordum. *Anlamıyor musun? Bu yüzden senden nefret ediyorum!*

Öyleyse dengen nerede? Böyle bir hatadan sonra bir arada nasıl duracağız?

Gözlerimi kapadım, bu ifade canımı yakıyordu. Akinli bir hata değildi.

Düşüncelerine hâkim ol.

Sadakatimi mi istiyorsun? Bitmek bilmez şefkatimi mi?

Evet. Tıpkı senin benimkine sahip olduğun gibi.

Öyleyse beni onun ölümüyle tehdit etme, dedim. *Onun yaşayacağına söz ver.*

Ne demek istiyorsun?

Onunla ilgili bildiklerimi düşündüm. *Gerekirse kimi hayatları tanıyabiliyorsun, değil mi?*

Tabii ki.

Öyleyse bana söz ver; onun suda çırpınan bedenini gördüğünde onu kıyıya getireceksin. Söz ver; eğer teknede bir ipe takılırsa o ipi sen çözeceksin. Söz ver; sesim asla onun ölüm sebebi olmayacak. Eğer bunları yaparsan, eğer onun hayatını bağışlarsan bir daha asla adını anmayacağım. Onun güvende olacağına söz verirsen ben de sana benden geriye kalanı vereceğim.

Söylediklerimi düşündü. *Kardeşlerine karşı daha nazik olacak mısın? Senin için endişeleniyorlar.*

Sana söz veriyorum; Miaka, Elizabeth ve Padma beni en iyi halimde görecekler.

Dalgalarının, ricamı değerlendiren, bir hata arayan bir makinenin parçaları gibi hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Söz veriyorum.

Ben de söz veriyorum, dedi. *Akinli'nin ölümü benim elimden olmayacak. Dahası, bunun önüne geçmek için elimden geleni yapacağım.*

Bedenimdeki gerginlik, bir korkumdan kurtulmamla sonunda gevşedi.

Teşekkürler.

Beni sevmeye hazır olduğunda seni bekliyorum. Kardeşlerine git. Onların da sana ihtiyacı var.

Sudan çıkıp sırılsıklam vaziyette, uygun adım eve ilerledim. Miaka ve Elizabeth birbirlerine dayanmış her zamanki gibi planlar peşindeyken Padma, elleri çenesinin altında onları izliyordu.

"Selam!" dedi Miaka heyecanla. "Yeni bir şehri mi denesek diyorduk, daha sıcak bir yer olsa mesela. Önerin var mı?"

"Gitmek zorunda değiliz. Dediğim gibi burası güzel. Bu hızda ilerlersek gidecek yerimiz kalmayacak."

"Gelgelelim," dedi Elizabeth. "Bizden ayrıldığın o gün sen nereye gitmiştin? Güzel bir yer miydi?"

Kalbime bir çivi saplanmış gibi oldum. Güzel değildi. Mükemmel bir yerdi. "Port Clyde. Maine'deki şu küçük kasaba. Orada asla araya kaynayamayız."

"Tüh." Elizabeth dudaklarını birbirine bastırıp düşündü.

Ayaklarımın dibinde oluşan su birikintisine baktım. "Ne yaptığınızın farkındayım."

Miaka donup kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Oradan oraya zıplayarak beni düzeltmeye çalışıyorsunuz. Bu hoşuma gidiyor ama bu işleri yoluna koymayacak."

Elizabeth olduğu yerde kaldı. "Başka ne yapabileceğimizi bilmiyoruz. Sen bizimle uzun zamandır ilgileniyorsun ve biz de senin için aynısını yapmak istiyoruz."

Elizabeth'in kendi rahatı ve mutluluğuna bağlı yaşadığı düşünülürse bunlar büyük laflardı. İç çekip daha demin Okyanus'a verdiğim sözü hatırladım ve kız kardeşlerine gidip onları kucakladım. "Bu bir dönem," dedim. "Her dönem geçer."

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Bir söz vermiştim ve her zaman sözümü tutardım. Bu benim bir yeteneğimdi ve şimdi onu yeniden edinmeliydim.

"O dönem bugün sona ermiştir. Uyum sağlamak için biraz vakte ihtiyacım vardı. Artık iyi olacağım."

Bu yalan enerjimi çekti. Ama sorun değildi. En azından bedenim dayanıklıydı.

23. Bölüm

"Hey, balo kraliçesi," dedi gülerek.

Kendime hâkim olamayıp sırıttım. "Bu hiç komik değil artık."

"Ama üzerine yapıştı işte."

Battaniyenin altına ona sokuldum. Eviyle su arasında kalan çimenlikte yatıyorduk. Güneş tepemizdeydi ve suyun kuma çarpışı beni dinlendiriyordu.

Akinli pamuk, çimen ve kurumuş bir şey kokuyordu... kitap gibi. Kendine has, mükemmel bu kokuyla kendimden geçmiş durumdaydım.

"Peki bakalım, ne okumak istersin?" Önüme küçük bir kitapçık koydu. "İngilizce mi? İletişim mi? Tanıştığımızda baktığın pastaları hatırlıyor musun?"

"Mmmm, pasta," dedim hülyalı biçimde.

Akinli kıkırdadı. "Mutfak sanatları okuyabilirsin. Buna ne dersin?"

"Her ödevi yerim. Profesöre gösterecek bir şeyim kalmaz."

Elinde kâğıtla hafifçe beni patakladı. "Pekâlâ, ne öyleyse? Ben okula dönerken sen de benimle geliyorsun. Ne okuyacaksın?"

"Belki tarih olabilir," dedim.

"Söylerken utanır gibisin."

"Sadece bir kimyacı ya da avukat olmak kadar kulağa havalı gelmediğinden. Sonunda bir müzede filan çalışırım herhalde."

Akinli omuz silkti. "Kime ne? Sen mutlu ol, önemli olan bu"

Sana tarihi gösterebilirim!

İkimiz de doğrulduk.

"Vay be!"

"Bunu duydun mu?" diye sordu. Onun bir şey duymaması gerekiyordu. Benim de, en azından artık.

Sizi yüzyıllar içinde dolaştırabilirim. Benimle kal.

"Ama zaten kaldım!" diye bağırdım. Unutmamıştım. Vaat edilen her şey yalan olmuştu.

"Kim o? Kiminle konuşuyorsun?"

Kal. Sana her şeyi verebilirim.

Giderek daha da güçlenmişti; sırf bu an için enerji toplamak uğruna tsunamiler yarattığını, uçakları yere indirdiğini hayal ettim. Rüzgâr beni Okyanus'a iterken Akinli olduğu yerde kaldı.

Bak! Güvende işte. Tıpkı söz verdiğim gibi. Şimdi eve dön.

"Hayır! Hayır, seninle zamanını doldurdum!"

"Kahlen!" Akinli, yüzü kederden çarpılmış biçimde bana uzandı.

Sıçrayarak uyandım. Uyumak, kız kardeşlerimin mo-

ralini bozmadan ya da onlara yalan söylemeden saatler geçirmek için iyi bir fikir gibi görünmüştü. İşin garibi, son zamanlarda bazen gerçekten dinlenmeye *ihtiyacım* varmış gibi hissettiğim oluyordu. Akinli'nin Okyanus'u duyabildiği, çağrısını anlayabildiği rüyayı aklımdan atamıyordum. Tüylerimi ürpertiyordu.

Kalp atışlarım normale dönünce kızları aramaya koyuldum. Gün doğumunda güneş var gücüyle pencerelerden içeri dalıyordu. Elizabeth'in bal rengi saçları sabah güneşinde altın rengini almışı.

"Selam," dedim ona yaklaşıp. Yerde geniş bir tuval vardı ve boya fırçasından saplı süpürgeye terfi etmişti. Padma sessizce oturmuş onu izliyordu. En küçük kız kardeşim günler geçtikçe daha az konuşur olmuştu ama Elizabeth'in yanında halinden memnun görünüyordu. Elizabeth'in tuvalin üzerinden süpürgeyle geçip geniş bir mavi renkle boyayışını izledim. "Böyle de yapılabilir sanırım."

Güldü. "Miaka kadar yetenekli değilim. İnce detaylar kısmına giremiyorum. Ama bu? Bu tam benlik."

Gösterişli fırça darbelerine, gelişigüzel seçilmiş renklere baktım. Hepsi kazara olmuş gibi görünse de aslında yüreğini koyduğu belli oluyordu. "Kesinlikle öyle. Miaka nerede?"

"Ah, o dışarı çıktı," dedi Elizabeth, sesinde bir gariplik vardı.

"Nereye çıktı?"

"İzlanda'da çok özel çiçekler barındıran bir ormanla ilgili bir şey okumuş. Çiçeklerin yapraklarını öğütüp yağ ile karıştırınca bir tür inanılmaz canlı boya renkleri elde ediliyormuş. Dükkânlarda satılandan çok daha iyiymiş."

"Öyle mi, peki ne kadar sürecekmiş?"

"Birkaç güne gelir sanırım. Okyanus onu İzlanda'ya götürdü ama çiçekleri kendi bulması gerekecek."

Salonda etrafa yayılmış bitmiş resimlere baktım. Miaka'nın ondan fazla vardı; buna bir koleksiyon deyip satışa başlamanın zamanı gelmişti.

"Keşke bizi de götürseydi. Bir görev çok iyi gelirdi bana."

"O zaman resim yap," diye önerdi Elizabeth, dev fırçasını, içinde sarı boya olan tekneye daldırıp.

"Şu an resmini yapmaya değecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalama. Doğru milyoneri bulursan boş bir sayfaya atılmış bir parça yeşil rengi üç aylık ev kirasına satın alır."

Sırıtıp işine geri döndü.

Kara kalemleri alıp oturdum ve denemeye başladım, gerçekten çabalıyordum. Ama ortaya çıkan şeyler ya, Akinli'nin arabanın camı açıkken dalgalanan saçları ya da onu sudan çıkardığımdaki kaskatı kesilmiş elleriydi. Yüzünden uzak durmaya çalışıyordum ama yüzlerce farklı şekilde aklıma gelip duruyordu. Kâğıt üzerinde taslak çizimlerden öte değillerdi ama Miaka için onları bir araya toparladım. Onlarla ne yapacağına o karar verebilirdi.

Dört gün sonra sonunda döndüğünde, sudan yeni çıkmış haliyle benim dağınık çiziktirmelerimde gördüğü potansiyelden memnundum.

"Kahlen bunlarda çok içten bir his var. Param olsaydı hemen satın alırdım."

Koluna vurdum. "Haydi ama. Ben de sevdim ama o kadar da iyi değiller. Senin yaptıklarının yanında hiç."

"Yine de onları sergileyeceğim."

"Yenilerle beraber mi? Çiçek boyanla beraber mi?"

Yüzünü ekşitti. "Ha?"

"İzlanda'daki şu çiçekler. Onlardan boya yapmıyor musun?"

Gülüp elini salladı. "Ah. Onları bulamadım bile. Sürekli ormanda dolanıp dururken kendimi şapşal gibi hissettim. Sanırım biraz daha araştırma yapmak gerekecek."

"Bir dahakine istersen ben de seninle gelebilirim."

Miaka koluma dokundu. "Çok tatlısın. Kahlen'in biraz olsun geri döndüğünü görmek çok güzel."

Omuz silktim. "Benden umudunuzu kesmeyin. Elimden geleni yapıyorum."

"Asla." Ben mutfağa giderken Miaka bana göz kırptı. Biraz yemek hep birlikte olma hissimizi harekete geçirebilirdi. Biraz yemek midemdeki esrarengiz açlık hissini biraz doldurabilirdi belki.

Buzdolabını açarken Miaka'nın Elizabeth'e bakıp küçük de olsa başını salladığını gördüm. Elizabeth derin bir nefes alıp gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Elizabeth süpürgelerine hortumla sus tutmak için arka tarafa çıktı ve Miaka da kuru bir şeyler giymeye gitti. Bunun dışında bir iletişimleri olmadı.

Birkaç hafta sonra Elizabeth beş günlük bir alışveriş seyahatine çıktı. Padma, gitmemesi için yalvarıp ağlasa da nafile. Elizabeth bunun gerekli olduğu konusunda ısrarcıydı. Elizabeth bunu geçmişte de birkaç kere yapmıştı; o kadar çok kıyafet satın almıştı ki onları eve taşımak yerine kargoyla göndermesi gerekmişti. Bu sefer yalnızca iki çantayla geri döndü. İki!

"Ne diyebilirim? Bu sezon her şey korkunçtu," dedi, aldıklarını, hiçbir önemi yokmuş gibi, bir kenara attı.

Onun ardından Miaka, sanatı uğruna kökleriyle buluşmak üzere bir hafta Japonya'daydı. Bu süre boyunca Elizabeth, hiç oturmadan odadan odaya dolanmak dışında bir şey yapmadı, onun yokluğuna dayanamıyor gibiydi. Ben zaten bu seyahatin amacını başından beri anlamamıştım. Miaka daha önce hiçbir sebeple memleketine gitmeyi istememişti. Geri döndüğünde yaptıklarıysa bana eskisiyle aynı göründü.

Elizabeth bir sonraki sefer neden gitti hatırlamıyorum bile ama zaten sebebini de anlamadım. Miaka'nın geri dönmesi için bu kadar sabırsızlanıyor ve her gidişinde Padma'yı ne kadar üzdüğünü görüyorsa neden gidiyordu?

Döndüğünde, hepsinin üzerine atıldım; buna bir son vermeye kararlıydım.

"Neden gidip duruyordunuz?" diye üsteledim ellerimi belime koyup.

Miaka kollarını kavuşturup savunmaya geçti. "Ne dediğini anlamadım."

"Kendimi daha iyi hissediyorum, birlikte olmak daha kolaylaşmış gibi. Peki, neden sırayla kaçıyorsunuz ve Padma'yı bana bakması için burada bırakıyorsunuz?"

"Kimseyi sana bakması için bıraktığımız yok," dedi Elizabeth kendini kanepeye atıp. "Kimi zaman yalnız vakit geçirmenin iyi olacağını düşünüyorduk yalnızca. Aisling gibi."

Padma araya girdi. "Evet."

Bir ona, bir buna baktım; söylediklerinin doğru olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Elizabeth ve Miaka onlarca yıldır ayrılmaz ikiliydiler ve Padma da onlara iyi

uyum sağlıyor gibiydi. Bu neydi şimdi? Ne olmuştu?

"Kavga mı ediyorsunuz?" diye sordum şüpheyle.

"Hayır." Elizabeth kanepeyi sırılsıklam ediyordu.

"Bana kızgın mısınız?"

Miaka şefkatli bir ifadeyle bana yaklaştı. "Hayır. Hiç değil. Aisling'in yöntemini merak ettik o kadar. Ama uzun süre uzak kalmak garip geliyor." Elizabeth'e döndü. "Aylarca nasıl gidiyordu anlayamıyorum."

"Ben de. Sensizlik çok üzücü olurdu." Padma başını salladı. İlk baştan beridir hiç mutlu görünmediğini şimdilik söylemedim. Her şeyin sırası vardı.

"Öyleyse... her şey yolunda yani?" diye sordum. Elimi alnıma koydum, hafif başım dönüyordu. Geçen hafta üç kere daha bu başıma gelmişti, kendime gelene kadar yataktan çıkamamıştım.

"Evet."

"Ah." Aklım, baş dönmesinden bulanmış, gidiş gelişlerinden karışmış vaziyetteydi, geri çekildim. "Üzgünüm. Son zamanlarda biraz sıkkındım."

Miaka gülümsedi. "Biliyoruz. Senin için buradayız."

"Ya da orada," diye ekledi Elizabeth nazik koluyla Okyanus'u işaret ederek.

Vücudum ürperdi. Geçmeyince, battaniyelere sarınıp kendimden memnuniyetsiz biçimde odama çekildim. Paranoyak mı oluyordum?

Kendime verdiğim sözü hatırlattım ve nefes alıp verdim. Örnek bir kardeş olacaktım. Onları suçlayıp durmak buna yakışmazdı. Bir hobi filan edinmeliydim. Aklımın oradan oraya kaymasına sebep olacak çok fazla boş vakit ve alan vardı.

Sözümü tutup Akinli'siz yaşayacaksam düşünecek başka bir şeyler bulmalıydım.

Birkaç gün sonra Akinli'den başka birini düşünmek zorunda kaldım. İstesek de istemesek de aklımızı Padma'ya vermek zorunda kaldık.

"Hâlâ unutamıyor. Babasının da kendisi gibi acı çekmesini istiyor." Masada karşımda oturan Miaka'nın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Yanındaki Padma'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu. Elizabeth diğer yanına oturmuş elini hafifçe kardeşinin omzuna koymuştu.

Kendimi berbat hissettim. Kederli olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum. Bir yıldan fazla zaman olmuştu. Birlikte ikinci ve daha kasvetli Noel'imizi, yılbaşında New York'taki zaman topunun düşüşünü izleyerek geçirmiştik. Padma hüzünle orada olabilmeyi dilemişti. Şimdi de Sevgililer Günü için reklamları görüyorduk ve Padma artık taze siren sayılmazdı. Böyle olması mantıklı değildi.

"Neden?" diye sordum. "Hepimiz geçmiş yaşamlarımızı unuttuk. Sen nasıl hâlâ bu kadar çok şey hatırlayabiliyorsun?"

"Hâlâ kızgın olduğu için." Elizabeth tahmin yürütüyordu. Aklıma, zengin evde oturduğumuz zaman geldi, bu teoriye ben de kapılmıştım. "Miaka ailesini affettiği için detayları hatırlamıyor ve senin de neredeyse her şeyi unuttuğunu biliyorum. Ama ben, ikinizden de fazlasını hatırlıyorum ve Padma hepimizden fazla şey yaşamış..."

"Ben yeterince şey hatırlıyorum. Benim ailem de benden pek hazzetmezdi," dedi Miaka Padma'ya bakıp. "Se-

nin durumun kadar berbat değildi ama yakındı."

Padma başını salladı.

"Ölmeme sevinmemişlerdi belki ama yas tuttuklarından şüphe ederim," diye devam etti Miaka. "Bunların benim de aklıma takılmadığını sanıyorsan yanılıyorsun. Hepimiz pişmanlıklarımızın acısını çekiyoruz." Hepimizi işaret etti.

Başımı salladım. Ailemi kaybettikten sonra tahmin edilemez bir suçluluk duygusu hissetmiştim, sanki bir şekilde bunu olmamış kılabilecekmişim gibi. Ve sonra, şarkımla mezara soktuğum on binlerce hayat vardı. Hepsini sırtımda bir yük gibi hissediyordum.

Bir de sürekli, ebediyen orada kalacağını düşündüğüm Akinli vardı.

"Ama intikam almaya kalkışamazsın," dedi Miaka, Padma'ya kesin bir şekilde.

Padma iç çekip gözyaşlarını sildi. "Bu haksızlık gibi geliyor. O beni öldürdü. Annem ona izin verdi. Kimse beni aramayacak, polis peşlerine düşmeyecek. Bu adil değil!"

Elizabeth başını iki yana salladı.

"Ne?" diye çıkıştım. "Gitmesi gerektiğini düşünüyorsun değil mi?"

Elizabeth omuz silkti. "Bize söylemeseydi, kendi kendine gitseydi, şimdiye kadar olurdu ve o zaman hiçbirimizin ruhu duymazdı."

"Okyanus bilirdi," diye cevapladım. "Padma suya atlayıp Hindistan'a geri dönseydi O, düşüncelerini okurdu. İntikam almaya çalıştığı için Okyanus onu öldürebilirdi." Elimi Padma'nın koluna koydum. "Hele onca atlattığın şeyden sonra, şimdi ölmek mi? Bu en büyük kayıp olur."

"Yapabilirdi," diye mırıldandı Elizabeth.

Gözlerimi yumup öfkeme hâkim olmaya çalıştım.

"Çektiğin acılar için üzgünüm Padma," dedim ona. "Bunun ne kadar canımı yaktığını tahmin edemezsin. Bencilce olabilir ama bu hayattan nefret etmek için yeni bir sebebe ihtiyacım yok. Eğer seni kaybedersek..."

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

"'Yeni bir sebep' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Padma. "Başka ne oldu?"

Miaka bana hızlı bir bakış attı. Başıma gelenleri, aşkımı ve Okyanus'la yaptığım pazarlığı gizli tutmuş, diğerlerine anlatmam için hazır olmamı beklemişti.

Yutkundum. "Bu zor bir hayat," dedim başımdan savmak istercesine. "İnsanların canını yakıyoruz. Sevdiklerimizi kaybediyoruz."

Elizabeth yanaştı. "Kimi sevdin?"

"Ben A..." Neredeyse ele veriyordum. Onu öyle özlüyordum ki. Her gün ne yapıyor acaba diye düşünüyordum. Beni düşünüyor muydu? Başkasıyla mı beraberdi? Okula geri dönmüş müydü? Mutlu muydu? "Aisling'i sevdim. Ve Marilyn'i de. Sonunda ayrılmak zorunda kaldık. Ve ailemi seviyordum." Kendi kendime gülümsedim. "Şanslı bir kızdım. Değerliydim."

Ailemle ilgili kalan anılarımı bir araya getirdim. "Anneme benziyordum. Onu kendimde gördüğüm için yüzünün birazını hatırlayabiliyorum. Ve babam benimle gurur duyardı, sanırım güzel olduğum için. Ama çoğu zaman bana çok keskin olduğumu ve benimle zıtlaşmanın fazla kolay olduğu söylerdi. Ve uysaldım." Başımı salladım. "Bu huyumu seviyorlardı.

"Hiç kaybetmediğin bir özelliğin," dedi Elizabeth.

Zoraki gülümsedim. "Yani, neredeyse hiç. Ben de hatalar yaptım, gayretle işaret ettiğin gibi."

"Peki, neden olmasın?" Elizabeth yanağını eline dayayıp bana baktı. "Bu uysallık sana ne kazandırdı ki?"

"Bana ikinci bir şans verdi, Elizabeth."

Başını iki yana salladı. "Eğer bana sorarsan bu elindeki tek şansı da kaybetmene sebep oldu."

Sözleri, tanıdık bir hissiyatı geri getirdi... Okyanus'a düşüp batarken vücudumu kaplayan histi bu. Sert, keskin ve fazlasıyla gerçek.

Miaka, Elizabeth'in kolunu dürttü. "Yeter. Unuttun sanırım ama sırtında elli yılı daha var. Nasıl bir süreç yaşadığını görüyorsun."

Elizabeth, önemsizmiş gibi, gözlerini devirdi. "Üzgünüm."

"Okyanus'a sorsam?" diye önerdi Padma. "Ya gitmeme izin verirse?"

Elizabeth el çırpıp parmağını ona doğrulttu. "İşte fikir diye buna derim. Okyanus'a sormak. O'na onların cesetlerini getirirsen bence müteşekkir olur."

Miaka düşünüyordu, sessizdi. "Olabilir."

"Kahlen?" diye sordu Padma. "Gidebilir miyiz?"

Ben kimdim ki hayır diyeyim?

"Sorabilirsiniz ama sonunda Okyanus ne derse ona uymak zorundayız. Ne olursa olsun ona uyacağız ve fikrimizden vazgeçeceğiz."

"O'nun hayır diyeceğini tahmin ediyorsun," dedi Elizabeth suçlayıcı biçimde.

"Evet. Neden evet desin bilemiyorum."

"Öyleyse evet derse bize katılacaksın. Hepsini

Padma'nın üzerine yıkmayacağız."

Şok olup geri çekildim. "Bu delilik. Almak zorunda olmadığım bir canı almayı reddediyorum."

Elizabeth bir hışımla bana baktı. "Ben bu işte hep birlikteyiz sanmıştım. Dayanışma ve destekle ilgili nutuklar atan sendin. Şimdi de aramızda en çok yıpranmış olanı kendi başının çaresine bakmaya mı bırakıyorsun?"

"Onu hiçbir şeye bırakmıyorum. Okyanus buna asla tamam demez."

Elizabeth sandalyesini geri itti. "Görelim bakalım."

Elizabeth kendinden emin biçimde konuyu karla kaplı yerden suya indirdi. Padma yalvarır biçimde durumunu anlatırken ona göz kulak olacağına ve ölümünün intikamını almasına izin verilirse Okyanus'a anne ve babasının cesetlerini getireceğine söz verdi.

Hayır.

Ama lütfen! diye yalvardı Padma. *Bunun ne kadar haksızlık olduğunu göremiyor musun?*

Görüyorum. Ama dünyamızın gizliliği, intikamından çok daha değerli. En ufak bir yanlış adım her şeyi mahvedebilir. Gidemezsin.

Padma ağlamaya başladı ve bir hışımla sudan çıktı. Elizabeth başını iki yana sallayarak onu izledi.

Aptalca bir şey yapmasına izin verme.

Vermem, diye söz verdim, bu emrin bana geldiğini bildiğimden.

Eve giderken Miaka elimi tuttu. Su kenarındaki evimiz neyse ki her şeyden uzaktı çünkü Padma'nın çığlıkları ortalığı inletiyordu.

"Çok üzüldüm," dedi Miaka, gözleri doldu dolu. "O ka-

dar çok kez aileme değersiz olmadığımı göstermek istediğim zamanlar oldu ki. Onlara zeki, yaratıcı olduğumu göstermek istedim. Neler yapabildiğimi görsünler istedim. Onun böyle acı çekmesini izlemek çok can yakıcı."

"Okyanus, Padma'nın hassas bir yapısı olduğunu ve zaten birçoğunu içinden attığını söyledi. Sonunda hepsi gitmiş olacak."

Miaka başını iki yana salladı. "Bu her şeyi bin kat kötüleştiriyor. Eğer çoktan onca anısından kurtulduysa, demek ne kadar çok şey vardı ki kendini böyle kurban gibi hissediyor?"

Günler geçti, Padma'nın gözyaşları dinmedi. Aklımı başka şeylere vermeye çalıştım ama olmadı. Miaka'nın fırçası boşta, tuvalinin üzerinde duruyordu. Elizabeth'inse dikkati dağılmıyordu.

Sonunda yenildiğim şey ne Padma'nın ağlamaları, ne de Elizabeth'in öfkesiydi. Miaka'ydı; her zamanki gibi her şeydeki en basit çözümü bulan Miaka. Haklıydı, Padma'nın geçmişi, bugünü yaşayamayacağı kadar korkunç olmalıydı. İntikam almayı hak ediyordu.

Böylece Hindistan'a yolculuğumuzu araştıran ve Miami'den direkt uçuşu bulan bendim. Evimize yakın Washington havalimanından uçabilir, ülkenin diğer ucuna gitmek zorunda kalmayabilirdik ama Okyanus'un bildiği karadaki yerimizden ne kadar uzaklaşırsak O fark etmeden kaçmamız o kadar kolay olur diye düşündüm. Arabayı ben kiraladım. Ve Okyanus fark etmeden Florida'ya gidebilmemiz için Padma'ya sessiz olması için yalvaran bendim.

24. Bölüm

En son Flordia'ya gelişimizin üzerinden bir buçuk yıl geçmişti ve sınırı geçerken kendimi mutlu hissediyordum. Olacakları bildiğimden değil; bundan korkuyordum. Ama burası Akinli'yle tanıştığım yer olduğu için mutluydum. Bir çemberi tamamlıyormuşum, başladığım yere dönüyormuşum gibi hissediyordum. Belki sırf burada olduğum için asla düzelmez dediğim ta içimdeki yerde bir şeyler onarılabilirdi.

"Burası bizim," dedim kiraladığımız eve varınca. "Pek güzel değil ama zaten uzun süre kalmayacağız."

"Hayır, mükemmel," dedi Elizabeth küçük ev ve nemli havadan memnun şekilde; buzlu havadan sonra bu değişime şükrediyordu. Kıyıdan içeri doğru bir yerdeydik, kumsala fazla yaklaşmak istemiyorduk. Planımızın yolunda gitmesi için hiçbirimizin Okyanus'a parmağını bile sokma şansının olmadığından emin olmamız gerekiyordu. O'nun yeniden beslenme zamanı gelene dek bir ay kadar zamanımız kalmıştı. Bu yıl yalnızca birkaç gemi bat-

mıştı ve yakında büyük bir tane olmazsa normalden daha erken şarkı söylememiz gerekecekti. Gittikçe acıkıyordu ve sinirlerini germek istemiyordum.

Birkaç saat kala vardık. Uçağımız sabahtı. Bavullarımızı toparlayıp salonda bir araya geldik ve onlara son talimatları verdim.

"Bunlar biletleriniz," hepsi sahte isim ve kimliğe çıkarılmış kâğıtları uzattım. "Padma, ancak bu kadarını yapabildim."

Padma, pasaporttaki surata baktı. "Bu kızın burnu korkunç!"

"İşte bu yüzden eğer soran olursa burun ameliyatı olduğunu söylemen gerekecek." Paniklemiş biçimde ellerimi saçlarımda gezdirdim; şu an kendimden nefret etmeli miydim emin olamıyordum. "Pekâlâ, yapmanız gereken fazla dikkat çekmemek. Padma, hiçbir zaman kimseyle konuşmaman çok önemli, unutma." Gözlerim, gözlerine diktim. "Bu işte çok yenisin ve başta sessiz kalmak çok zor ama bunu gerçekten istiyorsan yapmalısın."

"Anlıyorum." Pasaportunu, biletlerinin olduğu dosyaya koydu.

"Vardığınızda sizi alacak aracı ayarladım. Padma, onlara yolu göstermen için sana güveniyorum. Eğer ihtiyacınız olursa kalabileceğiniz otelleri işaretledim." Miaka'ya basılı haritayı uzattım. "En iyisi geceleri seyahat etmek olacaktır, ama yine de size kalmış."

"Bir dakika, sen gelmiyor musun?" diye sordu Padma.

"Gelemem." Endişeli biçimde dudaklarımı ısırıp ellerimi ovaladım. "Ama sizin için bunu yapılabilir kılıyorum. Bu yetmez mi?"

Elizabeth elini dizime koydu. "Yeter de artar bile."

İç çektim. "Dinleyin. Bunun önemini ne kadar anlatsam azdır. Ne yaparsanız yapın kuyudan ya da pompadan gelen suyu kullanın. O'na bağlı olmamalı, yoksa biteriz. Ve cesetleri gömün. Onları sudan uzak tutun. Eğer bizi yakalarsa..."

Miaka elimi tuttu. "Akıllıyız. Padma'ya dikkat edeceğiz ve güvende olacağız."

Yutkundum. Boğazım kurumuştu, garip bir histi. "Sizi burada bekleyeceğim. Lütfen dikkatli olun."

Onlar çantalarını seyahat için yeniden düzenlerken ben sessizce eşyalarımı boşaltıyor, kendimi arafta olabildiğince rahatlatmaya çalışıyordum.

İçimden gelen kütüphaneye gitmekti. Okula dönmekle ilgili bir şey söylememişti ama geçen bunca zamandan sonra Akinli'yi kanvas pantolonuyla koridorda sepetinin içindeki kitapları itelerken canlandırabiliyordum. Belki saçlarını yine kesmişti ya da tepede topluyordu. O kadar uzun zamandır uslu durmuştum eğer onu bir kez daha görebilme şansım varsa, gölgelerin arasında saklanmam gerekse bile buna dayanmak zorundaydım.

Ama dışarı adımımı atmam şunu anlamama yetti; Akinli burada değildi.

Nasıl anladığımdan emin değildim ama hâlâ Maine'de olduğunu hissediyordum. Garip bir histi; birisi bileklerimizi bir iple bağlamış gibi. Bu hisse yeterince odaklanırsam ilginç bir şekilde varlığını hissedebiliyordum. Ya da tam tersi, orada olmadığını anlayabiliyordum.

Evde yalnız, dikkatimi verecek bir şey olmaksızın

Aisling'i düşünüp ablam acaba yeni okulunda da bilge biri mi diye merak ettim. Kızları, fark edilmeden Okyanus aşırı gönderebilmenin tek sebebi oydu. Okyanus'un her şeyi bilmediğini bana o kanıtlamıştı...

Birkaç eşyamı alıp kiralık arabaya doldurdum ve sahile doğru yola çıktım.

Eğer bunu anlatabileceğim biri olsaydı Doğu Yakası'na gelmemin ya da onları başka bir ülkeye göndermemin sebebinin bu olmadığına dair her şeyim üzerine yemin edebilirdim. Gerçekten değildi. Akinli'nin hayatını tehlikeye atmak niyetinde değildim. Ama onun yüzünü görmeliydim; kırpılmış ya da sakallı, darmadağın ya da kabasakal ama umarım gülümseyerek. Tek amacım buydu.

Yolda hiç durmadım, hava buzlansa da, yirmi beş saati biraz geçe yolculuğumu tamamladım. Arabayı Port Clyde'a girişte içerilerde bir yere bırakıp yolun geri kalanını yaya ilerlemek isterken planımdaki büyük hatayı gördüm.

Dar pantolonum ve askılı bluzum beni doğadan koruyamazdı ki bu en çok korktuğum şeydi. Bu kadar gelmişken hırsızlık da yaptım. Birinin verandasına kurumaya bırakılmış bir çift botu çaldım ve bir başkasının bahçesindeki muşambayı palto yapmak için kullandım. Bunlar beni yerdeki kara karşı korudu ve başımı kaldırıp şişman bulutlara baktım. Biraz daha beklemelerini umdum.

Karla kaplı ormandan Ben ve Julie'nin evine indim. Donmuş dalların arasından siyah panjurları görünce kalbim hızlandı. Kamyonet girişte, küçük motosikletin yanındaydı ama giren çıkan yoktu ve pencerelerde yaşam belirtisi görünmüyordu. Bir saat kadar boyunca

evi izledikten sonra birden kapıya sıkıştırılmış bir not rüzgârdan uçuştu. Onu hemen okumak istedim. Bu not elime tek geçen şey olabilirdi.

Akşam da eve kimse dönmeyince karanlığın saklanmama yeteceğini anlayıp yolun karşısına koşturdum.

Tommy,

Telefonuna mesaj bıraktım ama onu almadıysan diye yazıyorum; hastaneye gitmemiz gerekti.

Acil durum. Kutuyu kamyonetin arkasına bırakırsan döndüğümüzde işleri hallederim. Ne kadar kalmamız gerekir bilemiyorum ama bir şeyler belli olduğunda gece seni ararım (bu sefer şanslıysak). Her neyse, tekrar sağ ol. Görüşürüz.

Ben

Birden içimde Julie için bir korku yükseldi. Kendimi kapılarında bulduğumda benimle nasıl ilgilendiğini hatırladım. Şimdi hasta olan o muydu? Keşke kalabilseydim, şimdi onun elini tutardım.

Kendimi aptal gibi hissedip kapıdan uzaklaştım. Burada olmamalıydım. Çok fazla riske giriyordum. Akinli'nin mutlu olmasını istesem de bensiz hayatına neşeyle devam ediyorsa akli dengemi yitirirdim. Ve beni burada görürse ya da bir hata yaparsam hayatı tehlikeye girerdi. Olanlardan sonra onu kaybetmek Ben ve Julie'yi ne hale getirirdi kim bilir? Aptallık etmiştim, dürtülerime kapılmıştım.

Kamyonetin yanından geçerken Ben'in kutusunun gerçekten arkada olduğunu kontrol edip ormandan geçerek arabaya ilerledim.

Başımı iki yana sallayıp Akinli'nin burada olmamasıyla kendimi şanslı hissettim. Maine'e doğru sürerken kendi kendime bunun bir kapanış olduğunu, Akinli'ye karşı olan hislerimi ve onunla bir ilişki yaşama umudumu sonlandırmanın yolu olduğunu söyleyip durdum.

Ama şimdi biliyordum ki özlediğim ondan fazlasıydı. Birkaç saat içinde Ben ve Julie bana uzun zamandır hissettiğim en gerçek yuva hissini vermişti ve bu hayata devam ettiğim sürece yuvanın anlamı hep Julie'nin kıyafetlerindeki deterjan kokusu, ilkbaharın son günlerinde bile yanan kaloriferlerinin uğultusu olacaktı. Onları Akinli'yi sevdiğim gibi sevmiyordum ama benim için özeldiler, onunla ilgili düşüncelerimin bir parçasıydılar ve keşke bugün en azından onların yüzünü de görebilseydim.

Onlarca yıl yaşamış, insanların büyük bir çoğunluğunun ziyaret edebileceğinden fazla ülkede yaşamıştım. En mutlu ve rahat olduğum yer Akinli'nin kolu omzumda, birlikte çöktüğümüz koltuktu.

Bu bir bölümü sonlandırmayacaktı. Beni sayfayı çevirmeye zorlayacaktı.

Yine de bir hata mı yaptım acaba diye düşünerek Florida'ya döndüm. Hayal kırıklığından acı çekerken nefes alışım ilginç bir şekilde can yakıyordu; soğuk havada uzun süre kalmış gibiydim. Ve evet Okyanus bunu ya da kızları asla bilmeyecekti. Yine de göğsümde o görünmez iple kaçınılmaz çekimi hissedebiliyordum; her kilometreyi daha da zor kat etmeme sebep oluyordu.

25. Bölüm

Arabada beklerken hâlâ ağrıyan göğsümü ovaladım. Uçakları bir saat kadar önce inmişti ve gümrükten geçip bavullarını alır almaz en iyisinin Washington'da kiraladığımız eve gitmek olduğunu düşünüyordum. Okyanus, yolculuk ettiğimizi anlamadan geri dönmemiz iyi olurdu.

Yolculuklarının başarıyla sonuçlanıp sonuçlanmadığını bilmek istediğimden emin değildim. Yine de ufak da olsun bir zafer kazanmış hissediyordum. Kendi başıma bir şey yapmıştım ve bundan kimsenin haberi yoktu. Bu mahremiyet hissi bana kendimi bir birey, hizmetçiden çok, bir kız gibi hissettiriyordu.

Yine de, Padma, Elizabeth ve Miaka havalimanından çıkınca arabanın içinde sevinçle cıvıldadım, geri dönmelerine çok sevinçliydim.

Padma beni görünce çantasını elinden bıraktığı gibi mor-siyah saçları arkasında uçuşarak hızla bana koştu. Birbirimize sıkıca sarıldık, gülmemek için elimizden geleni yaptık.

"Teşekkürler," diye fısıldadı kulağıma. "Her şey için teşekkürler."

"Haydi, arabaya gidelim. Gel."

Omzumun üzerinden, hallerinden memnun olan Miaka ve anahtarı Elizabeth'e attım. Araba kullanmaktan yorulmuştum. Aslında, genel anlamda biraz yorgundum. Uzun birkaç gün geçirmiştim.

Güvenliğimizi sağlayınca önemli olan tek şeyi sordum. "Okyanus şüphelendi mi?"

"Hayır," dedi Miaka yemin edercesine. "O'nu dinledim ve gayet farkında değil görünüyordu. Yine de, eve zamanında varmakla ilgili biraz endişelendim. O'nu bu sabah duydunuz mu?"

Başımı salladım. "Acıktı."

"Yine şarkı söylememiz mi gerekecek?" diye sordu Padma dudağını ısırıp. Son şarkı söyleyişimizin nasıl felakete dönüştüğünü hatırladığından emindim.

"Merak etme," dedim ön koltuktan geriye dönüp. "Son seferki gibi olmayacak. Öyle bir şey bir daha asla olmayacak."

Elizabeth söylediklerimle hemfikir şekilde başını salladı ve Miaka önden arka koltuğa uzanıp Padma'nın elini tuttu. "Artık her şey farklı," dedi. "Yapmamız gereken neyse onu yapacağız."

Geriye yaslanıp gözlerimi yumdum, eve geri dönmeye can atıyordum. Akinli'yi görmeye tehlikeli biçimde çok yaklaşmıştım ve kız kardeşlerimle olmak ondan uzak durmakla ilgili kararımı pekiştirecekti.

Uyumadan önce son düşündüğüm şey, aklımda berrak biçimde beliren hafif sakallı yanağıydı.

"Kalk bakalım uyuyan güzel!" Miaka'nın sesiyle bilincim yerine geldi.

Gözüme giren ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?

"Eve geldik!" Elizabeth arabanın kapısını çarpıp inerken kalkıp su kenarındaki şık evimize baktım.

"Yolculuk boyunca uyudum mu?"

Miaka bakıp sırıttı "İhtiyacı olmayan biri için çok etkileyiciydi."

"Ne kadar sürdü, iki gün mü?"

Başını salladı. "Dediğim gibi, etkileyici. Gülümsemesine rağmen kaşlarının arasında ufak da olsa bir endişe belirtisi görülüyordu. Benim için bile bu kadar uzun süre uyumak garipti.

Miaka, arabadan, sabahın sisli grisine atladı. Güneş, bulutların ardından saklanan dev bir kütle gibi olmasına rağmen hâlâ gözlerimi kamaştıracak kadar parlaktı.

Bagajdan bavulumu çekip içeri sürükledim. Diğerleri hemen, sohbet etmeyi kesmiş gibi, kendi rutinlerine döndüler. Miaka boyalarını alıp sarı ve turuncularını aradı. Gittiği yerde gördüklerini ve ona nasıl ilham vereceğini görmek istiyordum.

"Pekâlâ," dedi Elizabeth, Padma'yı koltuğa çekip. "Şu bahsettiğin Bollywood filmlerinden bulabilecek miyiz bakalım." Televizyonun kumandasına uzanıp arama tuşuna bastı.

Padma artık ağlamadığına, diğerleri sakin göründüğüne göre yolculuklarının başarılı geçtiğini tahmin ediyordum. Padma'ya bakıp gülümsedim. Sirene dönüşen her genç kadın gibi o da başından beri kız kardeşimmiş

gibiydi. Gözlerimi ovuşturup üzerime yapışan uykulu halden sıyrılmaya çalıştım.

Rüyamda Akinli'yi görüp mutlu olmuştum. Onu bu şekilde kendime saklayabilecektim; onunla ilgili hem gerçek hem hayalini kurduğum bütün düşüncelere izin verdiğim sürece geri dönebilirdim.

"Yine bir yolcu gemisi mi olacak?" diye sordu Padma endişeyle, ellerini birbirine kenetleyip.

"Bilemiyoruz," dedim. "Tek önerim insanların yüzlerine bakmaktan kaçınmak. İstesen de istemesen de bir şeyler duyacaksın ama başka tarafa bak. Aya, suya ya da elbisene. Bu yardımcı olacaktır."

"Ve hemen sonra eve geleceğiz ve sen ne istersen onu yapacağız." Elizabeth, onu rahatlatmak istercesine Padma'nın saçını okşadı.

"Bu sefer buradan ayrılmayacağız, değil mi?" diye sordu Miaka.

Başımı iki yana salladım. "Sanmam. Burası gözlerden uzak, kimse bizi rahatsız etmedi. Yaşadığımız yerler arasında büyük ihtimalle en kolayı." Hindistan'da her ne olmuşsa, Padma, su kenarındaki evimize daha bir yerleşmiş ve sakin görünüyordu.

"Katılıyorum."

"O zaman böyle," dedim ekibe. "İşimizi yapıp buraya geri döneceğiz. Belki kutla... Yani kutlama değil de bilirsiniz işte özel bir şeyler yapabiliriz.

"Şarabımız var," diye hatırlattı Elizabeth.

"Ve filmlerimiz de," diye ekledi Padma.

Eline uzandım. "Tamam. Öyleyse film gecesi olsun. "

Haydi. Yaklaşıyor.

Padma omzumun üzerinden suya bakıp yutkundu. "Haydi gidelim."

Cesaretinden gurur duyuyordum ve gece boyunca sürmesini umdum. Okyanus'a ilerlerken Padma, Elizabeth'in elini tutuyordu.

"En iyi arkadaşın çalınmış gibi hissediyorum," dedim Miaka'ya.

"Yok canım. Beni hâlâ seviyor. Senin de sevdiğini biliyorum, aklın başka yerde olduğunda bile."

"Aklım başka yerde mi?"

Bilmiş bilmiş dudaklarını büzdü. "Bu aralar aklın başka yerde. Seni suçlamıyorum. Ve Elizabeth'in Padma'yı kanatları altına almasını da suçlamıyorum. En çok birlikte vakit geçiren onlar olacak."

İç çektim. "Neredeyse."

Koluma girdi. "Haydi. Vakit geldi."

Dalıp bizi direkt gemiye götürecek akıntıyı yakaladık. Tuz, içime işlerken beni gıdıklıyor, elbisemi oluşturuyordu. O kadar klasik bir rutindi ki neredeyse düşünmeden yapabiliyordum. Ta ki, Güney Amerika kıyılarına yaklaştığımızda boğuluyormuşum gibi hissedene dek.

İmdat! diye yalvardım, çekildiğimi hissedip.

Ne?

Suyu tırmalarcasına kendimi su yüzüne itmeye çalışıyordum. *Nefes alamıyorum! İmdat!*

Beni ciddiye almıyor gibiydi. Ne de olsa, böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki? Görüşüm hiçliğe kayarken kendimi kaybettiğimi, akciğerlerimin kızgın birer yumruk gibi büzüştüğünü hissediyordum.

Sonra hızlı bir yön değiştirmeyle beni kaldırdı. Şaşkın ve ağzım açık vaziyette su yüzüne vardım ve O'nun sırtında yatarken sular tükürüp zorla nefes almaya çalışıyordum.

Neden böyle bir şey yaptın? diye üsteledi. *Nasıl olur?*

"Nasıl oldu bilmiyorum. Ne oldu bilmiyorum."

Sorun ne?

"Oksijene ihtiyaç duydum." Kendimi doğrulttum, bacaklarım hâlâ suda, başım bitkinlikten yana düşmüştü. "Akciğerlerim sönüyor gibi hissettim."

Bu mümkün değil.

"Ama böyle oldu işte! Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim."

Diğerlerini geri çağırayım mı?

"Hayır," dedim. "Biraz nefes alayım onlara yetişirim."

Nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışırken sabrının zorlandığını hissedebiliyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Normalleştiğimde bile suyun altına girmeyi düşününce kalbim hızla çarpmaya başlıyordu. Ama işimin ve ona bağlı olanların farkındaydım ve böylece diğerlerine, endişelenmelerine gerek kalmayacak şekilde yetişebilmeyi umarak suya daldım.

Neredeydin? diye üsteledi Elizabeth.

Anlatması zor. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Olanları öğrenmelerini istemiyordum.

İtaat etmemenden korktum. Miaka kollarını bana doladı.

Hayır. Belli olduğu üzere bu benim güçlü olduğum yönüm değil.

Öyleyse ne oldu?

Ona ya da diğerlerine, hepimizin becerebildiği bir şeyi yapamaz hale geldiğimi nasıl anlatabilirdim?

Sonra konuşuruz. Şimdi kendimizi hazırlayalım.

İlerlerken, altımızda bizi bekleyeni görebilmek için sivri kayalıklardan sıyrıldım. Ama uzaktaki gemi de sıyrılabilecek miydi emin değildim.

Nefesim tükendiğinden bitkin halde suya uzandım.

Miaka arkamda diz çöktü ve Elizabeth, kendi kendine mırıldanan Padma'yı tutuyordu, "yüzlerine bakma, yüzlerine bakma, yüzlerine bakma."

Şarkı, boş gökyüzünü doldururken seslerimiz bir olup geceye yükseldi. Gemi, iskele tarafından kayalıklara çarpıp hızından dolayı kenara savrulurken yıldızların ışıklarını seyrettim.

"Güzel kız," diye bağırdı bir adam sevinçle bize yüzerken. İzlemedim ama ağzına dolan suyla sesi gittikçe kalınlaştı. "Mü-kem-mel!" diyordu üst üste ta ki artık bir şey diyemez hale gelene dek.

Bütün ruhları aldığımızdan emin olmak için sessizliği bekledim ama onların sesleri bitmeden benimki bitti.

Birkaç kez öksürüp gırtlağımı yeniden başlamaya zorladım ama nafile. Ağzımı, kalp atışım kadar iyi bildiğim şarkıya göre oynattım ama ses çıkaramıyordum. Miaka koluma yapışırken Elizabeth ve Padma bana endişeli bakışlar atıyorlardı ama onlar şarkı söylemeye devam ediyordu.

Son ermesine yakındık ve etrafımda boğulan insanları unutmanın ne kadar kolay olduğunu fark edip kendimden utandım. O kadar kendime odaklanmıştım ki diğerlerini düşünmemiştim. Elizabeth'in omzuna kapanmış ağlayan Padma'ya baktım.

"Bitti artık. Her seferinde daha kolay olacak."

"Çığlıkları korkunç," diye hıçkırdı.

Elizabeth benimle göz göze geldikten sonra Padma'nın kulağında eğildi. "Babana yaptığından daha kötü bir şey yapmadın."

"Ama o hak etmişti!" diye bağırdı.

Okyanus altımızda gümbürdeyip bizi birden aşağı çekti.

NE? diye gürledi.

Padma, Elizabeth'e yapıştı, bense titredim. Hiçbiri bir işe yaramadı.

Size hayır demiştim. Bunu nasıl yaptınız? Sesi, öldürücü gücü ve öfkeyle doluydu.

Çünkü hatalıydın! Elizabeth'in suçlaması beyinlerimizde çınladı. *Padma'nın evine girdim. Babasının ne kadar acımasız olduğunu gördüm ama artık bu anı gitti. Onu yok ettik. Hiçbirimiz onun, ona acı çektirenlerle aynı dünyada yaşamasına izin veremezdik. Artık gittiler ve kimse farkına varmadı. Ve hâlâ Sen bizi bir işaretinle çağırdığında yanındayız.*

Kahlen sen biliyor muydun? Onu aldattığım düşüncesiyle canının yandığı belli oluyordu.

Dönüp kız kardeşlerime baktım, şimdi bana ne olacak diye merak ediyordum. *Evet. Gitmedim ama olanları mümkün kıldım.*

Senin onlara engel olman gerekiyordu!

Padma'nın acısına dayanamadım. Döndüğünden beri çok daha iyi. Artık ikinci hayatı gerçekleşiyor. Şeytanlarından arındı ve tamamıyla Senin.

Öfkesinin giderek arttığını hissediyordum. Dalgaları bedenlerimizi dövüyordu.

Şimdi sana ne yapayım?

Bizim cezamıza da zaman eklesen? Elizabeth alay ediyordu. *Akıllıca olmaz mı? Asi kızlarını yanında hapsetmiş olursun. Hatta daha da iyisi hepimizi öldür! O zaman Sana kim hizmet edecek bakalım?*

Hayır, hepinizi alamam, diye hemfikir oldu Okyanus, sesinde soğukkanlı ve ölümcül bir ifade vardı. Padma'yı Elizabeth'in kollarından çekip aldı ve sudan bir kıskaçta sallandırdı. Padma çığlık çığlığa kollarını oynatmaya çalışıyordu ama felç durumdaydı.

Hayır! dedim yalvararak.

Dur! diye üsteledi Elizabeth.

Miaka'nın nutku tutulmuş, düşünceleri kelimeler yerine sesler olarak çıkıyordu.

Sizi uyarıyorum. Hepinizi tek seferde alamam ama ona düşkünlüğünüzü hissedebiliyorum. Benim kurallarımı bir kez daha çiğnerseniz bunu o ödeyecek.

Elizabeth'in yüzü öfkeyle buruşmuş, Padma'nın bize geri dönmesini bekliyordu.

Başka itirafta bulunmak isteyen var mı?

Akinli'nin üzerini başka düşüncelerle örtmeye çalıştım, ifşa olmaktan korkuyordum. Port Clyde'a yaptığım son yolculuğu aklımda iyice derinlere, onunla ilgili diğer anılarımın altına gömdüm.

Onu özlüyorum, diye düşündüm, bunun diğer günahlarımı örteceğini umarak.

Biliyorum. Hâlâ öfkeliydi ama bir yandan sakinleştiren bir tarafı vardı.

Daha iyi gelse keşke diye başımı eğdim. Ben iyi olandım, öyle olmamalı mıydım?

Pekâlâ. Padma'yı, Elizabeth'e geri fırlattı. Elizabeth onu kollarına alırken Miaka, yanlarına koştu. *Şimdi geri dönün. Başka yollara sapmak yok.*

Diğerleri harekete geçti ama ben kaldım.

Nasıl yaparsın? Bana yine itaatsizlik ettin. Hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Onun acısını hissettim. Öyle yaşanmazdı. Bize hep, hayatlarımızı geri verdiğini söyledin.

Onların dışarıda, hayatta ve iyi olduğunu, yaptıklarının hesabını vermediklerini bilirken o asla bu hayatını yaşayamazdı.

İnsanlar bazen acımasız olabiliyor. Herkes hak ettiğini alamıyor.

Yine de normalde edinemeyeceği bir şeyi birine verme şansımız vardı. Lütfen kızgın kalma. Onun ihtiyacı olan kızgın bir anne değil.

Okyanus'un bitkinlikle iç çektiğini hissettim.

Bu gece neden şarkı söylemedin?

Söyledim! Ama sonra daha fazla söyleyemez oldum. Ne oldu hiç bilmiyorum.

Bu normal değil. Endişeli olmaktan çok rahatsız olmuş gibiydi. *Şarkı söyleyebilmeli ve yüzebilmelisin. Sen bunun için yaratıldın.*

Yaşlandım mı? Henüz yüzyılımı tamamlamadığımı biliyordum ama içimdekinin solması mümkün olabilir mi?

Hayır. Sesi sertleşti. *İyice itaatsiz hale geldiğinden olsa gerek.*

Bunu neden yapayım?

Padma'yı ailesine götürmenle aynı sebepten. Bana kızgınsın.

Gözlerimi devirdim. *Akinli'yi özlüyorum. Evet. Her gün, özlememeye çalışsam da. Ama onu koruman için sen bir söz verdin ve ben kaderimi kabul ettim. Artık kendim için bile seni asla görmezden gelmediğimi bilmen lazım.*

Söylediklerimi düşündü. Şarkı söylemediğim günü, Akinli'yi sudan çekişimi, Padma'yı ailesine götürüşümü. Bunların hiçbiri sadece kendim için değildi.

Doğru.

Kız kardeşlerime gidebilir miyim? Padma'nın şu an kendini bir oyunun parçası gibi hissettiğinden eminim ve sevildiğini bilmesini istiyorum.

Evet, dedi, sesi sakinleşmişti. *Ona sevildiğini söyle. Sadece senin tarafından değil, benim tarafımdan da.*

Başımı salladım. *Ona kendim için bunu istediğim gibi söylerim ama senin bunu ona kanıtlaman gerekecek. Yakında.*

Geçirdiğimiz akşamdan bitkin vaziyette kız kardeşlerimin ardından ilerlerken O'nun beni çekmesine şükrettim.

Eve girdiğimde koltukta oturuyorlardı; Elizabeth ve Miaka, Padma'ya sarılmış başını okşuyor, hıçkırıklarını dindirmeye çalışıyorlardı.

"Seni öldürmeyecek," dedi Elizabeth yemin edercesine.

"Öyleyse neden öyle söyledi? Doğruluk payı olmalı." Padma korkudan titriyordu.

"Sana seni sevdiğini söylememi istedi," dedim sessizce, ortama katılan biri değil dışarıdan bir gözlemci gibi hissederek.

Padma başını salladı, yüzü acı doluydu.

"Öyle görünmediğini biliyorum. Bazen O'nun sevgisi işkence gibi geliyor. Ama gerçek olduğunu biliyorum. Ba-

zen O'nun aşırı ilgisini hissedebiliyorum ama sevgisini göstermeye ne kadar uzak olduğunu farkında değil."

Günün garipliği hâlâ üzerimdeydi, şakaklarımı ovuşturdum.

"Kahlen haklı," dedi Miaka başını sallayıp. "Bu kaçınılmaz. Ama öyle kötü gösteriyor ki neredeyse nefretle karışıyor."

"Bugün yaptığına bahane mi arıyorsunuz?" diye karşı çıktı Elizabeth.

Miaka ayağa kalktı. "Hayır. Sadece olanları anlamaya çalışıyorum. Daima karşısındakine kesinlikle sevgi olarak geçtiğini düşünebiliyor."

"Her seferinde beceremiyor." Elbisemin tuzlarına el attım, neredeyse O'nun için üzülüyordum.

"O'na geri dönmek istemiyorum," diye sızlandı Padma. "O'nun canımı yakmasını istemiyorum."

Elizabeth ona sarılmayı sürdürdü. "Yakmayacak. Çünkü şimdiden itibaren öyle mükemmel davranacağız ki bir sebep bulamayacak. Söz veriyorum."

26. Bölüm

Uyandığımda gün batmıştı. Bütün gün uyumuştum. Ama hâlâ sersem gibiydim, daha çok uyumaya ihtiyacım vardı. Boğazım ve göğsüm ağrıyor, kendimi sıcak ve baygın hissediyordum.

"Miaka," diye bağırdım ortaya. "Miaka."

Sesimdeki endişeli ifadeyi duymuş olacak ki saniyeler içinde odama koştu. "Ne oldu? İyi misin?"

"Çok bitkin hissediyorum. Zar zor kalkabiliyorum."

Koşturup yatağın yanına geldi, yüzünde endişe ve kafa karışıklığı ifadesiyle bir elini alnıma koydu.

"Kahlen, yanıyorsun. Bu nasıl olabilir? Hasta olamaman gerekiyordu."

"Biliyorum. Ama hissettiğim ilk gariplik değil. Florida'dan dönüşümüzü hatırlıyor musun? Ve dün..." Söylemekten çekinip duraksadım, biraz utanıyordum. "Gemiye doğru yola koyulduğumuzda geciktim çünkü nefessiz kaldım. Beni yukarı çıkarmak zorunda kaldı."

"Ve şarkıyı tamamlayamadın. Şarkı söylemeyi bıraktığını duydum."

Başımı salladım. "Beni Okyanus'a götürür müsün?" Tartışmalarımıza rağmen O'nun bana sarılmasına ihtiyacım vardı. O bana yardım edebilirdi, bundan emindim.

"Bekle. Elizabeth!"

Gidip onu getirdi. Üç kız kardeşim birlikte aralarında fısıldaşarak odaya geldi ve Elizabeth beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Korkunç görünüyorsun."

"Yardım eder misin lütfen?" dedim çatlak sesimle, boğazım kurumuştu.

İki kolumun altına girip beni ayağa kaldırdılar ve Padma önümde ellerimden tutmuş dengemi sağlıyordu. Tek başıma yürüyebiliyordum ama onlar orada olmasa mutlaka düşeceğimi biliyordum. Yan yana Okyanus'a ilerlerken hepimiz yardım çığlıkları atıyorduk.

Ne? Su yüzünde süzülürken endişeyle dalgalandığını hissedebiliyordum.

Kahlen'in bir şeyi var, dedi Miaka.

Suya girdiğimizde beni bıraktılar ve Okyanus beni bir çocuk gibi tutarken üzerinde süzüldüm.

Çok yorgunum.

Tenine bak, dedi Elizabeth. *Çok solgun. Ve sürekli uyuyor. İhtiyacı varmışçasına.*

Ateşi de var, diye ekledi Miaka. Şu an bile vücut ısımda bir problem olduğunu görebiliyordum; bana değen sular ısınıyordu.

Padma da cesaret edip bizimle suya gelmişti ama saklanmak ister gibi Elizabeth'in arkasında duruyordu.

Miaka dikkatli, inceleyen gözlerle bakıyordu ama diğerleri endişelerini gizleyemiyordu.

Okyanus beni inceledi, kollarımı kaldırmamı, gözlerimi açıp kapamamı söyledi.

İtaatsizlik değil miymiş demek?

Hayır. diye düşündüm. *Kontrol edemiyorum.*

Çalkalandı. *Bu daha önce hiç olmamıştı. Ne yapacağımı bilmiyorum.*

Belki bir süre sende kalsa, yardımı dokunur, diye önerdi Elizabeth.

Ne var Miaka? diye sordu Okyanus birden.

Bir şey yok. Ama gerçekten de bir şeyler gizliyormuş gibi görünüyordu.

Ne düşünüyordun?

Hiçbir şey, diye üsteledi Miaka. *Aklımdan geçen şeyler işte, hiçbir şey değil. Sanırım Elizabeth de haklı.* Bana doğru yüzdü. *Sen yatağa geri dönmeye hazır olana dek saat başı gelip kontrol edeceğiz.*

"Eve geri dönmeye" yerine "yatağa geri dönmeye" demesine ne kadar bozulduğumu söylemek istemedim. Tekrar ayağa kalkamayacağımdan emin gibi konuşuyordu.

Tamam.

Ve gittiler, bozuk kız kardeşleri için birkaç ayarlama yapmalıydılar.

Üzgünüm. Neler oluyor bilmiyorum.

Ne zamandır böyle hissediyorsun? Kulağa çok huzursuz, söylemek istemediği bir şeyden şüpheleniyormuş gibi geliyordu.

Yüzümü buruşturup hatırlamaya çalıştım. *Öyle yavaş ilerledi ki söylemesi güç.*

Beni kendine sokuşturdu. *Dinlen. Ben Buradayım.*

Ve öyle bitkindim mi tam olarak öyle yaptım. Kendimi öylesine sevilir hissetmek gerçekdışı geliyordu. Burada, O'nun somutluğuyla dengelenmiş, O'nun kesin ihtiyaç duyduğu düzeninde sırf beni kaybetmemek için neler kurban edebileceğini düşündüğünü duydum. Bu öyle kuşatıcı bir histi ki tek başına beni uyutmaya yetti.

Miaka'nın omzumu okşamasıyla uyandım. *Selam. Biraz yemek yemelisin diye düşündüm. Enerjin tükeniyorsa bunun yardımı dokunur. İnsanların ihtiyacı olur.*

Ama ben insan değilim.

Gülümsedi. *Tabii ki öylesin. İçin öyle.*

Belki sıcaklığa da ihtiyacın vardır, diye ekledi Okyanus. *Beni habersiz bırakmayın.*

Tabii ki. Padma tek başına gelmekten çok korktuğu için Elizabeth gelebilir.

Tamam. Ama uzun sürmesin.

Sürmez. Miaka kolunu altıma koyup beni eve doğru çekti.

"Daha iyi misin?" diye sordu eve giden yokuşu yavaş yavaş çıkarken.

"Daha kötü değilim. Ama şu an kesinlikle çok zayıfım."

"Ölmeyeceksin. Bu mümkün değil."

"Son zamanlarda hayatımın merkezi bu olmasına rağmen. Yine de."

Miaka beni eve sokarken sessizdi ve Elizabeth mutfakta, belinde bir önlük, kâseye kepçeyle çorba koyuyordu. "Selam!" dedi aşırı heyecanla. "Şehriyeli tavuk çorbası yaptım. Şifalıymış diyorlar."

Üzerime kalın tayt, üzerinde hâlâ etiketi duran büyük bir kazak giydirip beni koltuğa oturttular. Önüme küçük bir tepsi kondu ve yemek yemek istemesem de yüzlerindeki korkuyu görünce bir kaşık şehriye ve havucu ağzıma götürmek zorunda kaldım. Çok fazla alamıyordum ne de olsa yemek yemek yaradılışımda yoktu.

Kalanı geri çevirince birbirlerine baktılar.

"Sanırım ona söyleme vaktimiz geldi," dedi Miaka. "Her şeyi bilmesi gerek."

"Her şeyi derken?" diye sordum, benden ne gizlediklerini merak ediyordum.

"Onlara söylemedim," diye yemin etti, karşımdaki sedire oturup. "Kendileri anlamış."

Yüzümü ekşittim. "Neyi anlamışlar?"

Elizabeth arka cebinden bir kâğıt çıkardı. "Onu."

Akinli'nin gözlerine bakarken bayılacak gibi oldum. "Onu nereden buldunuz?"

"Senden. Çizip çöpe atmıştın hatırladın mı?"

Gözlerimi kapadım. Hatırlıyordum. "Bu bir çizim sadece. Çok kötü bir çizim. Miaka'nınkiler gibi değil."

Elizabeth başını salladı. "O bir çizimden fazlası. Onu gördüm."

Dehşete kapılmıştım. "Ne demek istiyorsun."

"Bu resmi çizdin. Küçük bir kasabada olduğunu söyledin, Port Clyde'da. Her zaman tek istediğin âşık olmaktı ve geri döndüğünde öyle bir bunalımdaydın ki anladım. Miaka'ya sadece teyit etmek kaldı."

"Nasıl... o kadar uğraştım..." Düşünemiyordum bile, şok olmuştum.

"Biz New York'tayken iki gün boyunca ağlayıp bayıl-

dın. Uykunda üst üste tek bir şey söylüyordun; Akinli." Elizabeth resme baktı.

"Önce saçmalık sandım. Sonra bir şehir ya da bina adı sandım... sen onu yapana dek bir insana ait olduğunu anlamadım." Elizabeth, defalarca katlanmaktan yıpranmış kâğıdı işaret etti.

"Elizabeth bana gelince ona gerçeği söylemek zorunda kaldım ve sonra onu bulmaya karar verdik. Sen bize kasabanın adını vermiştim. Ona benzeyen, o isime cevap verecek birini arıyorduk." Miaka pişmanlıkla gülümsedi. "Çok küçük bir yerdi. Zor olmadı."

Gözlerim doldu. "Onu gerçekten gördünüz mü?"

İkisi de başını salladı. Çıktıkları onca yolculuğu, sırf ben bilmeden ona ulaşmak için uydurdukları garip hikâyeleri hatırladım."

"O nasıl?" diye sordum, merakımı gizleyemiyordum. "İyi mi? Okula geri dönmüş mü? Hâlâ Ben ve Julie'yle mi beraber? Mutlu mu? Belli oluyor muydu? Mutlu mu?"

Sorular ağzımdan dökülüveriyordu. Bilmek için çırpınıyordum. Tek bir kelime içimi rahatlatmaya yetecek gibiydi.

Elizabeth zorlukla yutkundu. "Konu da bu Kahlen. Korkarız ki o ölüyor."

Okyanus'a yemek yediğimi söylediler; hepsini geri çıkardığım kısım hariç. O'na hâlâ uyanık olduğumu söylediler; sürekli ağlamam hariç. Bu yarı doğrular O'nu şimdilik rahat tutuyordu ama yakında, hayal edebileceğimden daha kötü hissettiğimi anlayacağından emindim.

"Öleceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Bu

mantıklı değil, o çok sağlıklı. Kanser mi?"

Bu tek seçenek gibi duruyordu; insanların en güçlüsünü bile, geldiğini hissettirmeden yerle bir eden sessiz katil.

Miaka başını iki yana salladı. "Tahlilleri yapıldı. Birkaç şey üzerinde durdular."

"Bundan sizin nasıl oluyor da haberiniz oluyor?"

"Onu doktora kadar takip edip bekleme odasında oturarak. Kuzeninin iskelede arkadaşlarına anlatmasından. Julie'yle bir güzellik randevusu ayarlayarak; bu arada seni özlüyor gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Aklımı buna vermeye çalışırken biraz olsun ağrım azaldı.

"Sağır taklidi yapmam gerekti tabii ve onun da konuşmasını beklemiyordum. Ama o, tanıdığı güzel bir kıza ne kadar çok benzediğimi anlatıp durdu, konuşamayan bir kıza. Etrafta bir kız olmasının ne kadar güzel olduğunu, senin boğulduğundan şüphelendiğini anlattı."

İç çektim. "Başıma bunun geldiğini düşünüyorlar demek. Mantıklı."

"Ama durum şu ki Kahlen, onun belirtileri de seninkiyle benzer. Bitkin ve solgun. Tekerlekli sandalyede."

Elimle ağzımı kapadım.

"Her şey canını yaktığından vücudu morluklarla kaplı. Uyumak, oturmak, herhangi bir şekilde kıpırdamak onu yaralıyor. Doktorlar ne yapacağını bilmiyor."

"Öyleyse... biz hastayız."

"Evet. İkinizin de aynı hastalığa, hele ki senin için mümkün değilken, yakalanmanız nasıl mümkün bilemiyorum. Araştırıyorum. İsmini bulabilirsek belki onu iyileştirecek birini de buluruz."

"Miaka... bu yüzden ölecek mi?"

Çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiç tıp okumadım. Ama durumu kötüleşiyor gibi görünüyor. Sen siren olduğun için herhalde şimdiye kadar genelde iyiydin. Gördüğüm kadarıyla senden ayrıldıktan üç ay sonrasından beridir bunu çekiyor."

Başımı salladım ve Akinli'yi, neredeyse bir yıldır açıklanamaz bir hastalıkla tekerlekli sandalyede hayal etmeye çalıştım.

"Bulaşıcı bir şey mi yani? Bunu ondan mı kaptım?"

Omuz silkti. "En yakın tahminimiz bu. Bu yüzden araştırıyorum."

"Yardım edebilir miyim?"

Şefkatle başını yana eğdi. "Senin dinlenmen lazım. Senin olabildiğince güçlü olman lazım ki bir tedavi bulursak ona hazır olasın."

"Tedavi bulabileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

Bana dik dik baktı. "Kahlen, bir şeyin çaresiyle aramda duracak herhangi birine acırım. Çünkü ben ölümcülüm. Ve hayatımda ilk kez eğer yolumuza çıkan birinden kurtulmam gerekirse Okyanus'un da bunu onaylayacağını düşünüyorum."

Yutkundum. Büyük ihtimalle haklıydı.

"Beni O'na götür. Orada dinleneyim. Ayak altında dolaşmamam hepimiz için en iyisi."

Miaka araştırma konusunda en çok ilerleyen olduğundan beni aşağı Elizabeth götürdü.

"Dinle Kahlen. Bu işi çözeceğiz."

"Biliyorum. Size güveniyorum."

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Nereye kaybolduğu-

muzu sana söylemediğimiz için üzgünüm. Önceleri onu bulup sana nasıl olduğunu söyler seni mutlu ederiz diye düşünmüştük. Sonra ne kadar kötü durumda olduğunu görünce iyileşene kadar beklemek istedik. Ve sonra..."

"İyileşmediğini gördünüz."

Başını salladı. "Üzgünüm."

Suya varınca durduk ve bana dayandı. Ağlayamayacak kadar bitkindim. "Normalde canımın yanmaması lazım biliyorum," dedim. "Çünkü zaten asla tamamıyla benim olamayacaktı ve her hayatın bir sonu var ve onu değerli kılan ne kadar zaman geçirdiğimiz değil. Yine de kalbim acıyor. Tek istediğim mutlu olmasıydı."

"Bu bizim için durumu zorlaştırıyor. Çünkü bizim tek istediğimiz senin mutluluğundu ve o, Akinli'ninkine bağlı."

Derin, hıçkırıklı bir nefes aldım. "Hayat anlamsız. Aşk anlamsız. Ama yine de her saniyesini yine olsa yine yaşamaz mıyım?"

"Yaşarsın diye tahmin ediyorum."

"Şüphesiz. Evet. Evet, ne zaman olsa yaşarım."

Bana, kısır hayatlarımıza gülümsedi ve aşağı inmeme yardım etti.

Haberlerini bekliyordum! Hastalık mıymış? diye ısrarla sordu Okyanus, Elizabeth'in ayağı kıyıya girer girmez.

"Miaka araştırıyor. Henüz söylenecek fazla bir şey yok," diye söze başladı.

"Bu doğru değil." Kız kardeşime döndüm. "Bizi yalnız bırak. Bildiklerimizi O'na anlatayım. Her şeyi."

Elizabeth ofladı. "İstiyorsan." Ve beni olabildiğince nazik ama acele hareketlerle suya bıraktı.

Kendisi ve Padma için endişelendiğini biliyordum ama

şu an sır tutma vakti değildi.

Düşüncelerini parça parça görebiliyorum ama çok dağınık.

Üzgünüm. Vücudum istemsizce titredi. *Hâlâ bir araya getirmeye çalışıyorum.*

New York'tan başla. Şu an onu görüyorum.

Kollarımı kendime sardım. *Miaka'ya Akinli'yi ve Port Clyde'da olanları anlattım. Olanları diğerlerinden gizleyebildiğimi sanıyordum ama belli ki uykumda adını sayıklamışım ve düşünmeden onun bir resmini çizip onlara kasabanın adını söylemişim. Üzüntümün kaynağının o olduğunu anlayıp ondan haber almak için ona ulaşmaya çalışmışlar.*

Ah. Demek sandığımdan da çok yalanla yaşıyormuşum. Sesinde ağır bir memnuniyetsizlik seziliyordu.

Evet. Ama bu yalanlara şükredebilirsin.

Neden?

Bana olan şey neyse aynısını Akinli de yaşıyor, dedim O'na. *Yani en azından aynı durumda biri daha var.*

Uzun, derin bir duraksama oldu. *Bu mümkün değil.*

Bendeki belirtiler onda da var. Bu da bize bir başlangıç noktası veriyor. Eğer bana ondan geçtiyse bunun bulaşıcı ve güçlü bir şey olduğunu biliyoruz demektir. Doktorların da bir çare aradığını biliyoruz. Miaka, benzer durumda olanlar var mı diye araştırıyor, kökenini bulabilir miyiz diye bakıyor. Yalanları beni hayatta tutmaya yarayabilir.

Rahatlayıp iç çekti. *Kız kardeşlerin sana düşkün ama bence yanılıyorlar. Onların bu itaatsizliğini unutacağım.*

Teşekkürler. Vücudumu öyle ağır hissediyordum ki sanki her an kuma batacak gibiydi.

Bir şeye ihtiyacın var mı?

Uyku.

Tabii. Okyanus bir yatak halini alıp rahat etmem için vücudumun arka kısmını destekledi.

Dinlenmeye çalıştım, ne kadar bitkin olursam olayım uyku tutmuyordu. Uzun zamandır hayatımın kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordum. Şimdiyse olabilecek en gerçek haliyle bendeydi. Bu özgürlük ya da yaptığım seçimlerle ilgili değildi; hayatta kalmakla ilgiliydi. Ve bunun için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Araştırmadan geri kalmaktan kendim için değil daha çok Akinli'nin acısı yüzünden nefret ediyordum. Bu halde neredeyse bir sene geçirmek. Daha ne kadar dayanabilirdi? Eğer *benim* vücudum iflas ediyorsa *onunki* nasıl...

Suda birden nefessiz hissettim. Nefes almaya çalışırken su yuttum. Kalan azıcık enerjimle yüzeye çıkmaya çalıştım. Ama tek kelime etmeme gerek kalmadan Okyanus bu çırpınışımı gördü ve beni havaya itti.

Miaka! Elizabeth! Padma!

Suyun üzerinde yatmış ağzımdan suları ve bana yedirdikleri az miktarda yiyeceği kusuyordum. Bundan başka şey çıkmıyordu.

Eve yaklaştığımda onların koşarak geldiğini gördüm. Okyanus'a vardıklarında Okyanus onlar için katılaştı ve üzerinde bana doğru koşmalarına izin verdi.

"Kahlen!" diye haykırdı Padma.

"Nefes alıyor!" Elizabeth'in sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Onu geri götürün. Benim sularıma giremez. Nefes alamıyor.

Padma'nın nefesi kesildi. "Olamaz."

"Düşündüğümden de kötü," diye fısıldadı Miaka.

Onu duyabildiğimi söylemek isterdim ama konuşmak için çok çaba sarf etmem gerekirdi.

Beni kolaylıkla kaldırıp Pasifik kıyısından eve taşıdılar. Duşun sıcaklığını, temiz kıyafetlerin rahatlığını ve Padma'nın şefkatle üzerimdekini belime sokuşturmasının farkındaydım ama öyle bitkin, öyle korkmuş durumdaydım ki teşekkür edemedim bile.

27. Bölüm

Önümüzdeki gün yatakta oturabilir hale gelmiştim. İstesem yürüyebilirim gibi hissediyordum ama yerimden kalkmaya niyetim yoktu. Burası güvenli ve sıcaktı ama yine de pek rahat edemiyordum. Beni Akinli'ye bağlayan o görünmez bağın farkındaydım. Ve şimdi, her zamankinden çok, aynı ülkenin farklı köşelerinde aynı acıyı taşıyan bedenlerimizdeki gerilimi hissedebiliyordum.

Belki bu sürekli var olan bir şeydi ya da belki Port Clyde'a gizlice gitmeye karar verince ortaya çıkmıştı ama yine de bir yaraya dokunduğumda nabız gibi atan bir şey hissediyordum ve bunun bana yansıyan bitkinliği olduğundan emindim.

Haftalar geçti, etrafımda birçok şey oldu. Yatakta yatmış var olan enerjimi harcamadan tutarken Okyanus kasten haberleri tarıyordu. Bir gölde yüzen ya da kıyıda ayaklarını suya sarkıtmış her bir canın düşüncelerini dinliyordu. Balıkçılar kafalarını suya daldırınca ya da âşıklar iskeleden ayaklarını suya uzatmış cilveleşirken

bile O oradaydı. Fakat kimse insanların yaşam enerjisini çalan, vücutlarını perişan hale getiren gizemli bir salgından bahsetmiyordu.

Araştırıyorum, dedi, sesi duvarlardan içeri girerek. *Cevap bulmaya çalışıyorum.*

O'na cevap verememem zavallı bir durumdu ama Okyanus'un, benim, en büyük yavrusunun yok oluşuna karşı duyduğu kederi ve hayal edilemez endişesini hissedebiliyordum.

Fakat yine de bir şeyler gizliyor gibiydi. Sesinde, inanmak istemediği bir şeyden şüphe ediyormuşçasına bir ağırlık vardı. O'na ne olduğunu sormaya korkuyordum. Ya bunun bir tedavisi olmadığını biliyorsa?

Miaka haftada üçüncü kez beni tartıya çıkmaya zorladı. "Bir kilo daha. Nasıl kilo kaybediyorsun?"

"Lütfen bana tekrar bir şeyler yedirmeye kalkışmayın."

Beni kucaklayınca, böyle kolayca kaldırabildiğine göre ne kadar da perişan haldeyim acaba diye düşündüm.

"Peki, hepsini içebilecek olsan? Hastaların çoğu sıvıyla beslenmek zorunda kalıyor."

Hastalar mı? Kendimi tanımlarken kullanmak istemeyeceğim birçok kelime vardı. *Katil, hayali, ruhsuz. Hasta* bu listede yer almıyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum koridora dönerken başımı boynuna gömüp.

"Çünkü son bir ayımı bilgisayarın önünde sana ne olduğunu araştırarak geçirdim."

Beni yeniden yatağa yerleştirdi. Evde ilginç bir sessizlik vardı. Elizabeth'in yılgın oflamalarına ve Padma'nın

sessiz burun çekmelerine alışkındım. Sırayla hepsi araştırıyordu ama hiçbiri Miaka kadar azimli değildi. "Diğerleri nerede?"

"Akinli'ye bakıyorlar." Onlardan, Padma'ya sırrımı söylemelerini istemiştim ve böylece o da Akinli'nin sağlığını gözlemlemekte Elizabeth ve Miaka'ya katılmıştı.

Nabzımın hızlandığını hissettim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Üstelik Okyanus'un rızasıyla. Her yere baktım. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi'ne baktım, internetteki konuşmaları izledim hatta ikinizin başına gelene benzer bir şeyler olabilir mi diye üçüncü dünya ülkelerine bile baktım. Şimdilik, bir şey bulamadım. Diğerleri o nasıl diye bakacaklar ve eğer mümkün olursa hastane kayıtlarına ulaşmaya çalışacaklar."

"Bu yüzden hapse girebilirler."

Omuz silkti. "Hapisten çıkabilirler."

Kısacık bir gülücük attım, dudaklarım, kullanılmamaktan ham durumdaydı. "Büyük ihtimalle."

"Eğer mümkünse ona ne teşhis koyduklarını bilmemiz lazım. Uzak bir ihtimal olsa da bu bize seni nasıl tedavi edeceğimizi anlamakta yardımcı olabilir."

"Onu uygulanan tedavi işe yaramıyorsa bile mi?"

İç çekti. "İkiniz için de bir çözüm bulacağız."

Miaka, yüzüme düşen saçları eliyle düzeltti; kalbimi eritecek cinsten şefkatli bir davranıştı. Kız kardeşler arasına katıldığında çok sevinmiştim. Artık, Okyanus'un sirenlerini seçerken belli bir yöntemi olmadığını biliyordum ama Miaka aramıza katıldığında onun bana gönderilmiş bir hediye olduğunu düşünmüştüm. Marilyn'i kaybedişimizi hafifletmişti ve sakin karakteri bana mükem-

mel uyuyordu. Onca zamandır beni kendimde tutan oydu.

"Kahlen, sıvı beslenmeyi bir düşün lütfen, olur mu? Biraz kalori alsan kendini çok daha iyi hissedeceksin gibi geliyor."

Bana yardımcı olacağını düşündüğü şeyi yapmasına engel olmak istemiyordum ama biliyordum ki kuşkum yüzümden okunuyordu.

"Ben bir sirenim. İnsandan, kadından üstünüm. Bende ya da Akinli'de her ne sorun varsa insanların yediği cinsten bir yemek bunu iyileştirmeyecektir."

Miaka, yüzünde endişeli bir ifadeyle beni azarlamaya hazırlanıyordu ki donup kaldı.

"Tabii... bunu neden düşünemedim!"

"Neyi?"

Heyecandan gözleri parladı ve aklı bir makine gibi çalışmaya başlayınca eliyle ağzını kapadı. "Konuyu geriden ele aldık hep. Haklısın. Sen bir sirensin. Seni Akinli'nin hasta ettiğini düşündüğümüzden bir hastalık, bir salgın olduğunu sandık. Ama belki de her şey seninle başladı!"

"Benimle mi?

"Evet! Ya onu sirenlere zarar verecek bir şey için tedavi edersek? Ya bunu tedavi etmekle seni de iyileştirebilirsek?"

Anlamaz şekilde bakakaldım. Önce Akinli'nin perişanlığından sorumlu olmanın verdiği suçluluk duygusundan sıyrılmam gerekti. Ve sonra Miaka'nın söylediklerini kavramaya çalıştım.

"Miaka... bu zekice. Ama tek bir problem var."

"Ne?"

"Sirenlere ne zarar verir?"

Omuzları düştü. "Haklısın." Miaka, parmaklarıyla çenesi üzerinde ritim tuttu. "Okyanus'la konuşmalıyım. Bunu Onun bilmesi *gerek*. O'na hizmet eden bizim gibi çok siren vardı. Eğer sirenleri etkileyen bir hastalık varsa... Bir süre tek başına idare edebilir misin?

"Tabii."

Aradığı cevapları bulma isteğiyle fırlayıp gitti.

Akinli'nin canının yanmasında payım olması olasılığına küfredip derin bir iç çektim. Hayatıma tabii ki değer veriyordum; çok umudum vardı. Ama kendiminkini onunkinin yanına koyup hayatlarını sona erdirmenin yanında sevdiklerini onlarsız bıraktığım insanlara çektirdiğim acıyı düşününce eğer birimizden biri kurtulacaksa bu o olsa keşke diye umdum.

Şimdiye kadar varlığım yalnızca üzüntü kaynağı olmuştu. Onunkinin ise mutluluk verme potansiyeli vardı.

Gözlerimi kapatıp Akinli'yi düşüncelerimin ilk sırasına oturttum. Çok üzgünüm, dedim onu son gördüğüm haline, beni kumsalda öpen mutlu adama bakıp.

Ve neredeyse hemen vücudumu saran sevgiyi hissettim, sanki Akinli yanımdaydı, sanki kollarımızı birbirimize sarabilirdik. Bu rahatlamayla yeniden uykuya daldım.

"Teşhis konulamamış." Elizabeth, Akinli'nin içi su dolu tıbbi kayıtlarını masaya fırlattı. "Kanser, karaciğer yetmezliği, tiroit rahatsızlıkları, yani her şeyi araştırmışlar. Depresyon ve kederden mi diye bile araştırmışlar ki anne ve babasını kaybetmesi ve seni en az senin onu özlediğin kadar özlediği gerçeğiyle bu geçerli bir ihtimaldi."

Battaniyeye sarınmış vaziyette masada oturmuş kâğıtlara bakıyordum. "Bunların hepsinin parasını nasıl ödüyorlar?" diye endişelendim yüksek sesle.

Elizabeth gözlerini devirdi. "Tabii aklın ancak buna erer. Endişelenme. İsimsiz bir bağış kampanyası yaparız."

Başımı salladım. En azından bunu yapabilirdik. "Onu gördünüz mü?" diye sordum çok hevesli görünmemeye çalışarak. İçten içe, onu benim hakkımda konuşurken filan gördüklerimi umuyordum, bunun olası olmayacağını bilsem de. "Daha iyi mi?"

Padma, utanmış gibi, mahcup bir şekilde gözlerini yere dikti. Cebinden bir avuç fotoğraf çıkardı. Hem hevesli hem gergin şekilde onları elinden aldım.

O mavi gözleri, artık ısınmaya ihtiyaç duyduğundan kafasındaki örgü berenin altından çıkan dağınık sarı saçlarını tanıdım. Ama yanaklarının kıvrımları keskinleşmiş, yüzündeki ışık sönmüştü; hâlâ hayattaydı ama zar zor.

"Olamaz," dedim şaşkınlıkla ağzımı kapatıp, gözlerim doldu. "Akinli, olamaz."

Evinin karşısındaki ormandan çekilmiş resimlerde Ben ve Julie'nin bir tekerlekli sandalye rampası yerleştirdiği görünüyordu. Zamanın eskittiği eve yapılan bu yepyeni ekleme sırıtıyordu.

"Onu yürüyüşe çıkarıyorlardı. Gerçekten inanılmaz Kahlen." Kafam karışık vaziyette Elizabeth'e bakıp yüzümü ekşittim. Sevdiğim çocuğun artık yürüyememesinde nasıl bir inanılmazlık olabilirdi? "Böyle olmasına rağmen herkes onun uğramasından çok heyecanlıydı. Hele şu kocaman bahçesi olan yaşlı kadın..."

"Bayan Jenkens," dedim gülümseyerek.

"Evet." Bilmeme şaşırmadı. "Kucağına bir tepsi kurabiye koydu. Bir-iki tanesini yiyip gerisini iskelede takılan çocuklara verdi. Ona bayağı yaklaştık." Resimlere işaret etti, diğerine geçtim. "Kurabiyeleri başkalarına verdiğini yaşlı kadın duymasın diyordu çocuklara. Onu kırmak istemiyormuş."

Başımı iki yana salladım. "Tam ona göre bir şey bu."

"Siz gittiğinizde," diye söze girdi Miaka, tamamen iş odaklıydı, "bir dönüm noktasına vardık sanırım. Kayıtlarında bir şey bulunmamasına şaşırmadım çünkü bunun tıbbi bir durum olmadığını düşünmeye başladık. Gizemli bir durum."

Padma ve Elizabeth kafaları karışmış şekilde birbirlerine baktılar.

"Kahlen'i insan olmamasına rağmen insanmış gibi tedavi etmeye çalıştık ama bu bir işe yaramadı. Akinli'nin ona bir şey bulaştırmadığını, esas Kahlen'in ona bir şey bulaştırdığını düşünüyoruz. "

"Ya!" dedi Elizabeth hem kafası karışmış hem de meraklanmıştı. "Ama ne olabilir? Nasıl?"

"Soru da bu. Okyanus'a sordum ama bir cevap veremedi. Bunun daha önce hiç yaşanmadığını söyledi. O yüzden şimdi odağımızı değiştiriyoruz. İnsani bir teşhis aramıyor, sirenlerin tarihini inceliyoruz. Bir yerlerde hem insanı hem sireni aynı anda öldürebilen ama etrafındakilere ya da Okyanus'un kendisine zarar vermeyen bir şeye dair bir ipucu olmalı."

Padma başını salladı. "Yardım edeceğim ama size nazaran çok az şey biliyorum."

"Merak etme," dedi Miaka. "Şu an hiçbirimiz bir şey bilmiyoruz. "

Beni hemen yatağa geri götürdüler ve Elizabeth kütüphaneden kitap almak için kasabaya inerken Miaka internette araştırmaya geri döndü.

Kimse resimleri yanıma aldığımı görmedi ve Akinli'nin yüzünün en yakın olduğu bir resmi lambama yapıştırdım.

Bu işi çözeceğiz, diye söz verdim. *Kötüşleşmene izin vermeyeceğim.*

Yorgun gözlerine gözlerimi diktim, hâlâ içindeki güzelliği görebiliyordum. Ne olursa olsun, yaş, uzaklık ya da mümkün olup olmaması bir yana, ruhumun bağlı olduğu o tek kişiyi bulmuştum. Onunla birlikte yan yana uykuya dalıyormuşuz gibi resmine baktım ve Akinli'nin sesini duyar gibi oldum: *Çabuk ol.*

28. Bölüm

Miaka, insanlık tarihini tarayıp bulabildiği tüm siren resimlerini dikkatle inceledi. Kimilerini büyütüp duvara tutturdu. Bir defterde renk kullanımı, sembolizm ve tarihsel içeriği inceledi. Olabildiğince müşterileri araştırıp yapılan resimlerin sipariş üzerine mi yoksa sanatçının kendi ilhamı mı olduğunu bulmaya çalıştı.

Uzunca bir süre, neden bunu yaptığını, sanatın bize nasıl yardımı dokunacağını anlayamadım.

"Belki de bizi gerçekten gören birileri olmuştur," diye açıklamaya çalıştı. "Belki bir kaza oldu ya da O'nun gözünden kaçan, kurtulan birileri vardır. Belki bir kayıt vardır... bilemiyorum. Ne varsa alıyorum."

Elizabeth birkaç filmde bize dair göndermeler buldu ve onları üst üste izleyip aralarında benzerlikler var mı diye baktı. Bunlar benim için sirenleri araştırmaya el attığım zamanki kadar anlamsız geliyordu. Ama Elizabeth bilgin değildi. O bir savaşçıydı. Savaşacak kimse yokken, yapabileceğinin en iyisi buydu.

Ve Padma. Tatlı Padma bulabildiği her efsaneyi, her fablı, her masalı okumaya verdi kendini. Bu birçok kişinin göz ardı ettiği bir gerçekti; çocuk kitapları gerçekleri yazıyordu.

Sirenlerle ilgili daha önceki araştırmalarım sırasında çalışmalarımı gizli tutmuştum. Bir kaçış aradığımı kız kardeşlerimin bilmesini istememiştim. Ama belki de bir şeyler söylemeliydim. Şimdi, birbirine tutunmuş, Okyanus'un kendimizle ilgili hiçbir şey öğretmediği bize bakınca... uzun zamandır olmadığı kadar kendimi onlara yakın hissettim ve tam ölümün kıyısındayken kız kardeşlerime gerçekten âşık olduğumu düşünüp ağlamak istedim.

Onlarla birlikte yalnız başıma olduğundan çok daha fazla şey keşfettim. Slavlardaki *rusalki* adlı, boğulduktan sonra nehirler ve akarsularda dolaşan kadınların ruhları hakkında okuduk. Latin su perilerinin ruhları yoktu ama bir ölümlüyle evlenerek ruh edinebiliyorlardı. Denizkızlarının uzun saçları ve güzel kuyrukları vardı, naiadlar sadece tatlı suda yaşıyordu ve Yunanlıların sadece suya adanmış çok sayıda tanrısı vardı. Efsanelerden birinin bizim hakkımızda yanılıp yanılmadığını merak edip bu yollara ne kadar dalsak da hastalığımı açıklayacak hiçbir şeye rastlayamadık.

Önüne geçemediğim uykularımın arasında hep okudum. Önce bunları geçmişte olduğu gibi sinir bozucu buldum. Doğru olduğunu bildiğimiz kısımlar vardı. Rakamlar, şarkı, kaçınılmaz ölüm. Ama geri kalanı, diğer su yaratıklarıyla ilgili efsanelerde bile uydurulmuş, bizleri, onları baştan çıkarmak için yaratılmış kalpsiz kadınlar

olarak resmeden adamların hikâyeleri gibiydi. Hepsi kadın, hepsi de zarar vermek niyetindeydi.

Ama benim bir kalbim vardı. Kalbim vardı ve acıyordu.

Tüm bunların arasında bir kısa hikâyeler serisine denk geldim. Daha önce okumamama rağmen başlığı tanıdım. Bu kitap benim dönüşmemle aynı zamanda çıkmıştı. Franz Kafka tarafından yazılmış "Sirenlerin Sessizliği" parçasına geldim. İki sayfa kadardı... ama onun sözlerini aklımdan çıkaramıyordum; bir sirenin sessizliği şarkısından daha ölümcüldür diyordu.

Buna önce dudak büktüm ama yine de aklımdan çıkaramadım. Sessizliğim nasıl ölümcül olabilirdi? İnsanların hayatta kalmasını sağlayan tek şeydi sessizliğim. Hikâyeyi bitirip başka şeylere geçtim ama neden bilmiyorum, bu düşünce defalarca aklımı meşgul etmeyi sürdürdü.

Sessizliğim kimseyi öldürmemişti. Eğer şarkı söylememiz bu kadar ölümcül olsaydı, bizimle iletişime geçen herkesin Akinli'nin durumunda olması gerekirdi.

Ona olan diğer tüm bağlantılarımı düşünüp ya yardım etmekte gecikirsem diye endişelendim. Öpüşmemiz olamazdı, bundan emindim. Elizabeth kendi payına düşen insan adamlardan çok daha fazlasını öpmüştü ve bir hastalık belirtisi yoktu. Onu sevdiğim için olamazdı çünkü eğer birini sevmek onu öldürebilseydi Aisling asla Tova'ya, torununa geri dönemezdi. Öyleyse neydi? Akinli'yi diğer herkesten ayıran neydi?

"Miaka," diye bağırdım, sesim öyle çatlamıştı ki artık şarkı söylemek işe yarar mıydı emin değildim.

"Ne? Acıktın mı? Hasta mısın?" diye sordu her şeyi bırakıp.

"Bunu bana okuyabilir misin?" Kısa bir şey ama ondaki bir şeyler..." İnce kitabı ona verdim ve kitabı dikkatle inceledi. "Dikkatini çeken bir şey var mı?"

Titrek ellerimden kitabı alıp benimkiden çok daha hızlı biçimde yazanı okudu.

"Sessizliğimiz şarkımızdan nasıl daha ölümcül olabilir ki?" diye yüzünü buruşturdu.

"Kesinlikle."

Kitabı bana geri verdi. "Bunun bir düşüneceğim."

"Resimlerden bir şeyler çıktı mı?"

Ofladı. "Hayır. Çoğunlukla ya şeytanilikle ya da cinsellikle bağdaştırılmışız."

"Fark ettim."

"Ve gördüğüm kadarıyla bir siren görmüş ya da görse de anlatacak kadar uzun yaşamış birisi bilinmiyor."

"Birileri olmalı," dedim çatlak sesle, kendimi battaniyelere iyice sarıp. "Yoksa efsaneyi başlatacak noktayı nereden bulacaklar?"

"Yani, o kişi kimse binlerce yıldır yaşamıyor ve geriye bildiğimizden daha fazlasını bırakmamış."

İç çektim. Günün yorgunluğundan kafam bulanmıştı ve hemen ardında içimin solduğunu hissediyordum.

Miaka ellerini omuzlarıma koydu. Sıcaklığı hoşuma gitti ama bana ne kadar soğuk olduğumu da hatırlattı. "Bunu halledeceğiz Kahlen. Yaklaştığımızı hissediyorum."

Başımı salladım ama tamamen katılamıyordum. Akinli'nin vaktinin azaldığından, nazik bedeninin benimkinden çok daha kırılgan olduğundan endişeleniyordum. Ve hastalıklarımız bağlantılı olduğuna göre onun kalbi durursa benimkine ne olur acaba diye merak et-

mekten kendimi alamıyordum.

Elizabeth salondan yanımıza geldi. "Çok mantıksız. Ben insan yiyen filan değilim," dedi, başını televizyona çevirip.

"Yani becerebilen birimiz olsaydı..." diye başladı Miaka alaycı bir tonda.

Elizabeth gülümser gibi olunca şimdi bile birbirimizle alay edebilmemiz beni canlandırdı.

Olabildiğince çok gülümsedim ama pek olmadı ve ağzımın kenarında keskin, minik bir acı bıraktı. Oraya dokunup acıyı dindirmeyi denedim. Elimi geri çektiğimde parmak uçlarım parlak kırmızıya boyanmıştı.

Dehşetle kana baktım. Mide bulantısı ve ateşle gardım düşmüş, bitkinlik ve ağrılarla şoke olmuştum. Ama bu resmen ölümlülüğümü yüzüme vuruyordu. Hâlâ kanayamaz olduğumu sanıyordum.

Kızlar birbirlerine gergin bakışlar attılar, ne yapacaklarını ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Padma mutfaktan bir havlu kapıp elimi ve dudağımı temizledi ve bu yeni duruma karşı hepimiz sessiz kaldık.

"Göremediğimiz nedir?" diye sordu Elizabeth çaresizce. "Neyi bilmiyoruz? Her filmi izledik, her resme baktık, her kitabı okuduk... Her hikâyeyi bilmiyor muyuz artık?"

"Aslında hayır," dedi Padma sanki kaçırdığımız şey tam önümüzde duruyordu. "Onunkini bilmiyorum." Beni işaret etti.

"Ben de senin gibi dönüştürüldüm," dedim omuzlarımı silkip. "Yıl bin dokuz yüz otuz üçtü ve..."

"Hayır, hayır," diye güldü Padma. "Bu oğlanla alakalı diyorum. Aranızda tam olarak ne geçti? Nasıl tanıştınız?"

"Florida'da. Kütüphanede çalışıyordu. Birkaç kez buluştuk. Son buluşmamızda birlikte pasta yaptık."

"Sonra iletişiminiz koptu öyle mi?"

Gözlerimi düşürdüm. "Ondan çok hoşlandım. Ona âşık olduğumu fark edince ikimizin de iyiliği için ayrılmam gerektiğini anladım."

"Ve sonra?"

"Kızları Miami'den Pawleys Adası'nda sürükledim. Sen bize geldiğinde oraya kısa zaman önce yerleşmiştik." Nefes almak için duraksadım. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. "İyi gidiyorum sandım ama O güvertesinde bir düğün olan yolcu gemisini batırdığında şarkı söylerken neler olduğunu gördün. Buna dayanamadım. Her zaman tek istediğim o gelin olmaktı ve benim hasretini çektiğim şey olmuşken o kadının canını almak... fazla geldi. Bu yüzden O'nu terk ettim ve kendimi Port Clyde'da buldum, Akinli'nin yaşadığı yerde. Oraya içimden bir şey beni çekmiş gibi hissettim. Onun orada olmasını ya da beni hemen sudan çıktığım sırada bulmasını beklemiyordum."

"Onunla orada uzun zaman bile geçirmedin," Padma yanaşıp başını eline dayadı ve olanları kavramaya çalıştı. O sırada Miaka'nın defterini alıp her şeyi yazdığını fark ettim.

"Bir gün. Neredeyse yirmi dört saat."

Tamam," dedi Miaka, "her şeyi sıralayalım. Seni evine götürdü değil mi?"

Ona yeniden Ben ve Julie'yi, bana nasıl evlerini açtıklarını anlattım. Onlara Akinli'nin bana hazırladığı kahvaltıyı ve nasıl ikimizin de anne ve babasıyla az kalsın öleceğini öğrendiğimi anlattım.

"Bu olabilir mi?" diye sordu Elizabeth. "Bu garip ortak durum."

"Sanmam ama notumu aldım," dedi Miaka. "Sonra?"

Onlara kitapçıyı, işaret diliyle anlattığım hikâyeyi ve dondurmayı anlattım.

"Kaşık filan paylaştınız mı?" diye sordu Padma. "Bu O'nun içimize koyduğu sıvının yayılmasına sebep olur mu?"

Miaka başını iki yana salladı. "Bunu da yazacağım ama pek olası değil. Eğer bu kadar basit olsaydı Elizabeth düzinelerce adam öldürürdü şimdiye kadar.

"Düzinelerce değil!" diye karşı çıktı. "Ama evet insan adamlardan birçoğuyla... sıvı paylaştım. Bizden öncekiler de yapmış. Bunun gibi bir şey yaşanmamış."

"Nasıl emin olabilir?" diye sordum. "Hiçbirimizin bundan emin olacak kadar uzun bir ilişkisi olmadı."

"Ben..." diye kekeledi Elizabeth. "Çok beğendiğim biri vardı ve bir kere ona geri döndüm. İlk seferinden birkaç ay sonraydı ve gayet sağlıklıydı."

"Tamamdır. Kayda alındı. Biliyorsun," dedi Miaka çekinerek, "Okyanus bunların hepsini bilmek isteyecek."

Elizabeth bunu düşününce gerçekten gırladı.

"Pekâlâ. Başka ne var?"

Onun evinde geçirdiğimiz kısa akşamüzerini, Julie'nin gelmeme ne kadar sevindiğini anlattım. Ve sonra randevumuzu.

"Bu sefer nasıl ayrıldın?"

Duraksamak zorunda kaldım. Bunu düşünmek, beni yok eden bu hastalık kadar acı vericiydi.

"Beni evine götürdü. Ben'inkine değil, ailesinin evine.

Biliyordu... parçaları nasıl birleştirdi bilmiyorum ama ben de farklı olan bir şeyler olduğunu biliyordu. Korkmak yerine beni korumayı önerdi. Benden onunla kalmamı istedi ve birden bunu yapabileceğimi düşündüm. Hep insanların arasında yaşamıştık, bu ne kadar farklı olabilirdi ki?" Gözlerimi kırpıştırınca gözyaşlarım yanaklarımdan aktı. "Ve sonra beni öptü. O kadar. Mükemmel, zamandan kopuk bir öpücük. Ve tam bir aptallık anında, dedim ki 'Vay be.'"

Başımı iki yana salladım. "Gözleri garipleşti ve Okyanus'a ilerledi. Onu durdurmaya çalıştım ama o daha da derinlere gidiyordu. O'na yalvardım, onun yerine ona başkalarını getireceğimi söyledim. Bunu kabullenmek çok utanç verici ama istese yapardım da. Onun ölmesine engel olacak ne olursa." Gözyaşlarımı sildim. Onun güvenliği için nasıl hemen başkalarından vazgeçebileceğimi görünce utandım.

"Yaşamasına izin verdi... Size söylememem gerekiyordu ama O, Akinli'nin yaşamasına izin verdi. Onu karaya çıkardım, onu öptüm ve Okyanus'a geri döndüm.

O zamandan beri onu görmedim."

"Hah," dedi Padma. "Yani... çok çılgınca bir şey yok, sadece bir hata olmuş."

Başımı salladım.

"Bir dakika... sessizlikle ilgili ne demiştin?" diye sordu Elizabeth. "Ben gelmeden önce bir alıntıdan bahsetmiyor muydunuz?"

"Bu kitap diyor ki, bir sirenin sessizliği, şarkısından daha ölümcüldür ki bu düşünürsen çılgınca..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Ya değilse?"

"Ne?"

"Sessizliğin." İnanılmaz heyecanlanmıştı ama onu dinlemeden burun kıvırdım. "Dünyada bir sirenin sesini duyup yaşayan tek insan o olabilir. Ya onu öldüren buysa? Sessizliğinse?"

"Ama onunla konuşmaya devam edemezdim," diye karşı çıktım. "Bu da onu kesinlikle öldürürdü."

"Öyle olsa bile," diye karşı çıktı Miaka, defterine sarılıp, "bu Kahlen'in neden hastalandığını açıklamıyor. Bu hiçbir şey demek olmayabilir."

Elizabeth omuz silkti. "Ama bu elimizdeki ilk gerçek ipucu."

29. Bölüm

Soğukkanlı bir dehşetle Akinli'nin ölmekte olduğunu biliyordum ve vakti yaklaşıyordu. Miami'de değil Port Clyde'da olması bazen içime ilginç bir huzur veriyordu.

Gözlerimi sıkıca kapadım ama artık ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Bedenim, kuru hıçkırıklarla sarsıldı. Eğer Akinli'yi kurtarmak istiyorsam acele etmeliydim. Hayatlarımızı yüzeyde tutan, ruhlarımızı birbirine bağlayan bağ kopmak üzereydi.

Onun hayatının sona ermesi benimkinin de sona ermesi demek miydi bilmiyordum ama şundan emindim ki benim bu akıl ermez bedenimin bu kadar yitiyorsa, ölüm eninde sonunda gelecekti.

"Hâlâ anlamıyorum," diye üsteledim. "Eğer sesimiz insanları boğulmaya itiyorsa neden Akinli'yi öldüren benim sessizliğim olsun?"

Miaka gözlerini ovuşturdu ve uzun uzun düşündü. "Bilmiyorum. Bunlar nasıl oluyor?"

"Belki bir başlangıç noktası vardır. Okyanus'a sesimi-

zi, şarkıyı sor." Elizabeth omuz silkti, Miaka kadar sinirli görünüyordu.

"Benimle gelsene," dedi Miaka, Elizabeth'e yalvarır biçimde. "Bu yolun bizi bir yere götürebileceğini düşünen sendin. Belki benim aklıma gelmeyen bir şey sorarsın."

Elizabeth başını salladı. "Tabii. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bana döndü.

"Hayır. Olursa Padma burada."

Padma bana eğildi. "Her zaman."

"Biz iyiyiz."

Elizabeth ve Miaka'nın el ele çıkışını izledim.

Bunların hepsi benim hatamdı. Her zaman tek yapmam gereken kurallara uymaktı ve işte çığneyince başıma bunlar gelmişti. Kız kardeşlerim delicesine endişeleniyordu, artık Okyanus'a gidemiyordum ve Akinli ölüyordu. Hepsi benim yüzümden.

"Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm Padma. Yemin ederim, hayat genelde bu kadar olaylı olmuyor." Hafifçe kıkırdadım ve gözyaşlarımın akacağı yerleri sildim.

"Umurumda değil. Yaptığım şeyin bir amacı olması iyi bir his. Okyanus için bir rolüm vardı ve şimdi kız kardeşlerim için de var. Tatmin edici. Esas soru sen iyileşince bütün gün neyle uğraşacağım?"

"İyimserliğine hayranım."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Deniyorum. Beni bulduğunda zordu. Geride bırakmam gereken çok şey var. Birçoğu gitti ve sen bana biraz huzur bulmamda yardımcı oldun ama kendimle ilgili yeniden öğrenmem gereken başka şeyler var."

"Mesela?" Battaniyemin bir kısmını ona örtünce yanıma sokuldu.

"Gerçek bir işi becerebilmem mesela. Bir yük olmamam. Herkes gibi benim de hayatta bir şansım olduğu. Sevilmenin mümkün olduğu."

Elini tuttum. "Ah Padma, bu yalnızca mümkün değil, kaçınılmaz. Bizim için ve Okyanus için çok değerlisin."

O'nun yüzünden oynamak zorunda olduğum rol için Okyanus'a öfkelensem de Padma'ya da bizim kadar değer vereceğini biliyordum. "O'na biraz zaman ver ve senin için sahip olman gereken anne olacaktır."

"Seslerimiz zehirli," dedi Miaka.

"Zehir mi?"

"Evet. İnsanlar üzerindeki etkimiz iki aşamalı. Öncelikle şarkı onları ölüme yönlendiriyor. İkincisi seslerimiz zehirli. Burada olan da o sanırım. Sesinin kalanları Akinli'nin bedenine zarar veriyor ve sesin bir hap ya da sıvı gibi olmadığından doktorlar neyi araştıracağını bilemiyor."

Başımı salladım. "Pekâlâ, zehirli. Ya şarkı?"

Elizabeth kollarını kendine sardı. "Az da olsa tanıdığımız ama hiçbir zaman tamamen anlamadığımız seslerden oluşmasını şimdi anlayabiliyorum. Şarkının içinde her dilden biraz var. Okyanus bana sözlerin anlamını anlattı. Aslında bakarsan biraz üzücü."

Miaka sözleri söylerken sesindeki iniş ve çıkış tanıdık melodiyi yansıtsa da heceler tam uyuşmuyordu.

"Gel kalbini at dalgalara
Kalbin kayıp ama yine de saklar

Beni iç ve bırak kendini
Binlercesi için biri
Gel bana, doldur içini
İç ve bat ve bitsin
İç ve bat ve bitsin
Ne fazlasın, ne az
Hepsi ölmeli ki hepsi yatsın
Bedenini bana ver
Deniz olsun mezarın
Gel bana doldur içini
İç ve bat ve bitsin
İç ve bat ve bitsin"

Şarkı bitince sessizliğe gömülüp sürekli söylediklerimizi düşündük. Birkaç kez bunun dillerin tatlı bir karışımı olduğunu düşünmüştüm ve şimdi nereden gelirlerse gelsinler herkesin bu ölüm çağrısını anlayacağından emindim.

Ürperdim. "Bu ölüme yürüyüşün ninnisi."

"Ama içinde bir vaat var ve bu çok baştan çıkarıcı. 'Binlercesi için biri.' Bu demek oluyor ki ölümün, kalabalıkların kurtulmasını sağlıyor. Korkunç derecede şiirsel." Miaka'nın şarkıyı hem büyüleyici hem itici bulmak arasında gidip geldiğini fark ettim.

"Öyleyse bu ne demek? Bu bize Akinli'yi kurtarmak için bir umut veriyor mu?"

Miaka dudaklarını ısırdı. "Bilemiyorum. Bir şeyi kaçırıyoruz gibi görünüyor. Seslerimiz zehirli ve söylediğimiz şarkı insanları ölüme çekiyor. Akinli'ye şarkıyı söylemedin, belki de bu yüzden hâlâ yaşıyor ama bulduğumuz

hiçbir şey neden senin de hastalandığını açıklamıyor."

Padma surat astı. "Okyanus başka ne dedi?"

"Seslerimizin nasıl çalıştığını anlatırken Akinli'nin neden hasta olduğunu kabul ediyor gibiydi," dedi Elizabeth. "Ama O'na Kahlen'i sorduğumuzda bunun mümkün olmadığını söyledi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bana da aynı şeyi söyledi," dedim hatırlayarak. Ama sesinde bir gariplik vardı öyle değil mi? Bir ağırlık, çekinir gibi bir his, konunun tam olarak olanaksız olduğunu ifade etmeyen ama anlatıcının buna inanmayı reddetmesi gibi bir tondaydı.

Bütün vücudum sıcak ve ağrılı vaziyetteydi ve ayağa kalkmaya çalışınca oda, başımı döndürür şekilde etrafımda dönünce nefes nefese yastığıma geri düştüm.

"Dur," dedi Elizabeth keskin biçimde. "Ne yapıyorsun?"

Kız kardeşlerime uzandım. "Beni Okyanus'a götürün," diye yalvardım onlara. "Lütfen."

30. Bölüm

Kız kardeşlerim tarafından inanılmaz dikkat gösterilerek yataktan kaldırılıp battaniye üzerinde Okyanus'a taşındım. Neredeyse kuzey soğuğundan titreyince, son dönemde her şey bu kadar berbat olmasaydı daha sıcak bir yerlere, günden güne solan bedenimin daha rahat edeceği bir yere gidelim isterdim diye düşündüm.

Zamanımız dolmuştu. Kız kardeşlerim Akinli'nin artık odasından çıkamaz halde olduğunu söylemişti ve ben de aynı belaya tutulmaktan çok da uzak olmadığımı hissediyordum. Tek umudum Okyanus'un özellikle ölüme ne kadar yaklaştığımı hissedip bizden gizlediği sırrını açıklamasıydı. Gerçekten de bizimle paylaşmadığı bir şey vardı.

Şu an O'nun aklındaki tek şey olduğumu biliyordum. Akinli, hatamın zayiatı olacaktı ama beni geri döndürebildiği sürece ona ne olduğu Okyanus'un umurunda değildi. Ve eğer henüz tahmin edemediyse yakında bilecekti ki eğer ben kurtulursam bunu nasıl becerdiğimi Akinli'yle

paylaşmanın bir yolunu bulacaktım. Şu an herhangi bir konuda kendimi tutamayacak kadar yorgundum.

"Ah!" diye ciyakladım bacaklarım suya girince. "Bıçak saplanıyor gibi!"

Bekle.

Kıyıda öylece kafamız karışık biçimde bekledik. Bunu nasıl becerecektik?

Tamam. Yeniden dene.

Ayaklarımı sokunca suyun ılıklığına şaşırdım.

Bunda daha rahat edersin.

"Diğerlerimiz de girmeli mi?" diye sordu Padma.

"Siz ikiniz gitseniz mi?" diye önerdi Miaka. "Ben Kahlen'i dik tutarım."

Önce kimse bir şey söylemedi. Okyanus, Padma ve Elizabeth'in düşüncelerini kendininkilerden geçirirken sadece bir endişe hissediliyordu.

Çok daha kötüleştiğini fark etmedim. *Uzun zamandır bana gelmedin.* Okyanus'un sesi... korkmuş gibi miydi acaba?

Miaka'ya eğildim, göğsüm bir kuş gibi minik ıslıklarla ötüyordu. "Ölüyorum," dedim O'na. "Daha da kötüleştim."

"Ölmeyeceksin, dedi Miaka. "Bizim henüz göremediğimiz bir şey olmalı."

Ah.

Düşüncelerimde, yüzeye çıkan Akinli'yle ilgili anılarımda gezindiğini hissediyordum. Dönüşümümden öncesine ait çoğu şey artık karanlıklara gömülmüştü ve bu hayat öyle uzundu ki hatırlamaya değer pek bir parçası yoktu. Ama Akinli... onunla ilgili her şey gün gibi ortadaydı.

Kütüphanede benimle konuşma çabalarını ne kadar tatlı bulduğumu, ağacın yanında benimle dans ederken kalbimin nasıl çarptığını hissediyordu. Uzun zamandır kayıp olan telefonuma ondan gelen mesajları, ilk ayrıldığımızda aklımın nasıl sürekli ona kaydığını gördü. Beni evine götürdüğünde ne kadar sıcak karşılandığımı, kitapçıda yan yana otururken nasıl onun sıcaklığını hissettiğimi hissetti. İlk öpücüğümün ne kadar büyüleyici olduğunu gördü. Tanrı biliyor ki o öpücük hâlâ öyle güzel, öyle mucizevi bir şeydi ki fanusa konup sergilenesi geliyordu bana.

Özellikle de gerilere atmadığım için onu ne kadar özlediğimi gördü. Kız kardeşlerim ve O'nun için katlandığım keder karşısında irkildiğini hissettim.

Kesik nefesini duyana dek Miaka'nın ağladığını fark etmemiştim. Başını salladı, elini ağzına götürdü, sırtımda beni destekleyen elinin parmakları tenime batıyordu.

"Miaka?"

"Üzgünüm. Şimdiye dek seni hep seni üzen şeylerin etkisinden çıkamadığın için suçladım. Ve şimdi hissedebiliyorum... Kahlen sen çok iyi dayanmışsın. Bunlar öyle ağır şeyler ki."

Padma bir canavardan kaçıyormuşçasına birden kendini sudan dışarı atıp kayalıklara koştu. Bizden üç metre ötede dizlerinin üzerine düştü, kendini kaybetmiş şekilde hıçkırıyordu. Ondan daha yavaş olsa da Elizabeth de çıktı, kıyıya çıkan son merdivenlerde zar zor yürüyordu.

"Geri gidiyoruz," dedi. "Hiçbirimiz buna dayanamayız ve düşünceler değişene kadar biraz ara vermeliyiz. Akinli'yle ilgili düşüncelerin mi bu kadar derin yoksa Ok-

yanus onları büyütüyor mu bilemiyorum ama kahretsin."

Hayır. Bunlar onun düşünceleri.

Elizabeth başını salladı, herhangi başka bir şey yapamayacak kadar üzgün görünüyordu. Ayaklarını suya sokup bizim adımıza yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Ona geri dönse olmuyor mu?" diye yalvardı. "Akinli ölüyor. Kahlen de ölüyor. Birlikte bir hayatları olamaz ama en azından bunda birlikte olabilirler."

Hayır, Kahlen benim. Onu iyileştireceğiz.

"Neyle?" diye üsteledi Elizabeth gözyaşları içinde. "Elimizde bir şey kalmadı."

"Lütfen," dedim eteğimdeki bütün taşları döküp Akinli'ye olan aşkımı son damlasına kadar açığa çıkardım. "Nasıl hissettiğimi gördün işte. Her şeyi paylaştım... ama senin öyle yapmadığını hissediyorum."

Düşünceleri ilerlerken birkaç şey hissettim. Suçluluk, güvensizlik, endişe, utanç. Ve böylece O'nun bir şeyler gizlediğini anladım.

"Lütfen. Neden bana söylemiyorsun?"

Mümkün değil, diye üsteledi ve yine sesinde o garipliği duydum. *Senin sevme becerinden asla şüphe duymadım ama hangi ölümlü çok az zamandır tanıdığı bir kızı gerçekten sevebilir? Sana verdiğim güzelliğin ötesini nasıl görebilir, hele seninle konuşamazken?"*

"Ne demek istiyorsun?" dedi Miaka, gerilmişti. "Bunca zamandır Kahlen'in başına gelenin ne olduğunu biliyor muydun?"

"Lütfen," dedim yine. "Seni seviyorum. Bana her zaman değer verdin. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Sonunda gerçekler ortaya çıktı.

Doğru. Sesin onu zehirledi. Bunu daha fazla inkâr edemem. Ve onu iyileştirecek tek şey sesin. İnsan olan sesin. Onu kurtarmak için...

"Dönüştürülmem gerek..."

Evet. Ama dahası, esasında sen onun özünde bir siren buldun demek. Onun sesinin eksikliği de seni öldürüyor.

Başımı iki yana salladım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

İki ruh nasıl birleşir bunu anlatamam. Ne insan ne bir element ne de bir tanrı bunu yapabildi. Ama siz birbirinize bağlısınız. Bu yüzden, senin gerçek, tutkulu, saf aşkın yüzünden ruhlarını ya birlikte gelişir ya da birlikte yok olur.

"Anlayamıyorum." Yutkundum, söylenenleri kavramaya çalışıyordum.

Eğer sesini duymasaydı iyi olacaktı. Ama yaşlandığında, bundan kaç yıl sonra olursa olsun o zaman sen de yıpranacaktın. Ya da bana tamamen itaat etmeyi reddedip seni öldürmek zorunda kalsaydım o da aynı saniye ölecekti. Ruhlarınız birbirine bağlı. Şimdi bir bedene ne oluyorsa diğerine de oluyor. Senin sesin onu etkisi altına alıp yavaş yavaş öldürdüğünden sen de onunla düşüyorsun. Daha yavaş tabii, hâlâ bana ait olduğun için. Ama bu sonunda seni bitirecek, ne olursa olsun.

Aklım hemen Aisling'e kaydı. Şu an onun sırrına ihanet ettiğim için kendimi inanılmaz suçlu hissediyordum ama daha fazla saklamanın yolu yoktu. Çünkü eğer bu benim başıma geliyorsa onun başına da gelmesi gerekmez miydi? Tova öldüğünde o da zayıf düşmez miydi?

Ama sonra hatırladım, esasında sadece Tova da değildi. Erkek torununu ve sonra torununun torununu da izlemişti. Sirenler ve sevdiklerimiz arasındaki gizli bağdaki

garipliği görünce hafifçe gülümsedim. Onun sevgisi tek bir kişiye odaklanmamıştı ve ailenin yeni nesil üyesi olarak var olmayı başardı ve onunla gelişti.

"Bize yalan söyledin," diye haykırdı Elizabeth. "Biliyordun!"

Böyle bir şeyin olabileceğine inanmıyordum. Seni benim kadar kim sevebilir? Benim sevdiğimden daha çok kim? Ayrı dünyalardan iki kişi kelimeler olmaksızın nasıl bağlanabilir? Geçici ilişkileriniz ve genel tanışıklıklarınız olabileceğini biliyordum. Size daha fazlasına yer kalmayacak kadar çok sevgi verdiğimi düşünüyordum.

"Sevgiye her zaman yer vardır," diye fısıldadı Padma. "Kapının üzerindeki minicik bir çatlak kadar bile olsa."

Gözlerimiz buluştu ve ona birebir bu sözleri New York'tayken söylediğimi hatırladım. Sonunda benim için ne anlama geleceklerini nereden bilebilirdim?

Hüzünle gülümsedim. "Doğru. Ben bir yol buldum. Onu seviyorum ve bu ikimizi de öldürüyor." Elimi ağzıma götürdüm ama hâlâ ağlayacak gözyaşı bulamıyordum.

"Bu senin hatan değil Kahlen," diye üsteledi Miaka.

Başımı salladım. "Ama öyle. Âşık olsak tamam. Belki bazen birbirimizin üzüntüsünü ya da mutluluğunu hissederdik, belki bedenim, onunki gibi birden elli yıl yaşlanırdı. Bunlar sorun olmazdı." Duraksadım, nefes almam gerekti. "Ama sesimi duymasına izin verdim. Onu zehirledim ve bu bizi öldürüyor."

Üzgünüm. Keşke benden kaçmana engel olabilseydim o zaman onu bir daha bulmazdın.

"Bu hep olacaktı." Ciğerlerim gerginliğe dayanamaz halde son demlerini yaşıyorlardı. "Yaptıklarımızı düşün.

Gittiğimiz yerleri, yaşadığımız çağları. Kimseyle birden fazla kez rastlaştınız mı?" diye üsteledim kız kardeşlerime dönüp.

Hepsi sessizdi. Nefesim yavaşladı, için boşalmış gibi hissediyordum.

"Gitgide onunla benim birlikte olmak için yaratıldığımızı düşünüyorum. Eğer sahip olabileceğimiz tek şey o mükemmel günse, kalbimde bununla ölmeye varım." Başımı iki yana salladım. "Feda etmekten nefret ettiğim şey *onun* hayatı. Ölümle o kadar haşır neşir oldum ki benim için de gelmesi haksız değil. Ama onun için... o çok... çok..."

Onu tanımlamaya yetecek bir kelime bulamıyordum. *Düzgün* demek hayattaki minimum nezakete sahip demek olurdu. *Kibar,* üzgün olduğunda bile diğer insanlar için içten içe beslediği o derin sevgiyi karşılamakta yetersiz kalırdı. *Mükemmel* bile yetersiz kalırdı çünkü kesinlikle hatalı yanları vardı bu yetersizlikleri, bu insani hali onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

"Biliyoruz." Miaka, ağırlığını vermeden başını başıma dayadı.

Yutkundum. "Daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum. Sesim yoruldu."

"Tabii ki," dedi Miaka şefkatle. "Son damlasına kadar harcadın. Yani, bence tek yol..."

Hayır.

"Ama dedin ki..."

Ne dediğimi biliyorum Ama hâlâ biraz daha zaman geçirebiliriz. Onun vücudu Akinli'ninkinden güçlü.

Elizabeth birden ne konuştuğumuzu anladı. "Bunu neden tartışıyoruz ki? İkisi birbirlerini kurtarabilir. Onu

bırakmak zorundasın."

Yanlış olabilirim. Ya geri dönüştürüldüğünde sesi bir işe yaramazsa? O zaman ne olacak?

"O zaman en azından hayatının son günleri ya da saatlerini sevdiği insanla geçirir."

Onu hatırlamayacak. Bu her şeyi daha da kötü bir duruma getirebilir.

Yıpranmış, içindeki ateş sönmüş Elizabeth suya öfkeyle haykırdı. "Nasıl daha kötü olabilir?"

Benim için daha kötü olur!

Bizi hiçbir insanın duyma ihtimali olmasa da sözleri dev gökyüzünde çınlayıp ağaçları titretti ve kayaları yerinden oynattı.

O'nun gözleri yoktu, şu an sahip olduğundan daha fazla su üretemezdi ama ağladığını duyabiliyorduk.

Ben tek başınayım. Emsalim olamaz. Sizler sahip olduğum tek şeysiniz ve benden kaçınıyorsunuz. Nedenini anlıyorum. Zorunda bırakıldığınız şeyi yapmaktan nefret ettiğinizi biliyorum. Bir kez olsun benim için nasıl oluyor düşünmeyi denediniz mi?

"Yüklendiklerini anlıyoruz! Gerçekten!" dedi Miaka emin bir sesle. "Onları biz de taşıyoruz."

Hayır, siz beni sadece besliyorsunuz. Fark edilmeden, bir teşekkür bile duymadan kölelik ediyorum. Bana hizmet eden kızların ben onları çağırmadan çok nadir akıllarına geliyorum. Bunu yapan birine mümkün olduğunca uzun süre sahip olmayı istemem çok mu? Hepiniz gittiğinizde ben bir anıdan fazlası değilim artık. Unutulmaya hazır değilim.

Hem sevildiğimi hem çatışılan taraf olduğumu hisse-

dip yutkundum. Ruh eşim ve ben yokluğumuzla diğerinin hayatını bitiriyorduk ve aynı zamanda Okyanus'u benim dostluğumdan yoksun bırakmak acımasız geliyordu.

Miaka'nın sempatisi O'na taşındı ve hepimiz karşılığında aynısını hissettik. "Kahlen, tek aşkını hatırladığında hissettiğin acıyı düşün. Senin acın ondan daha büyük olur mu? Belki. Ama düşün, Kahlen bunu yaptı. O gitti. Senden istediğimiz şeyi yaptı ve senin için yaptı."

Okyanus, kıpırtısız biçimde sakinledi. Miaka'nın önerisine çok umutlanmamaya çalıştım. Doğru olsa bile beni onun yanına götürmenin bir yolu yoktu.

Her şeyden kopuk kalan Padma gözyaşlarını silip bize yaklaştı. Çekinerek, ellerini kıyıya çarpan minik dalgalara soktu.

"Kahlen bana senin hak ettiğim annem olabileceğini söyledi."

Olabilirim tabii!

"Ama beni öldürmekle tehdit ettin. Bu gerçek annemin yaptığından bir gömlek daha iyi ama beni seni sevmeye cesaretlendirmiyor."

Ama seni seviyorum! Benim için hepiniz değerlisiniz.

"Öyleyse lütfen," diye yalvardı Elizabeth, "bizi öfkeyle itmekten vazgeç."

Başka türlü nasıl bana itaat etmenizi sağlarım? Bu bile düzgün işlemiyor.

Elizabeth başını sarkıttı. "Ben hep biraz muhalif oldum. Ben o kızlardan olamam. Ama hiçbirimiz bir Ifama ya da uzaklaştırman gereken o kızlar gibi değiliz. Bizler kalmayı seçtik. Hâlâ buradayız."

"Ve bizimle bu şekilde yıllar önce konuşsaydın senin-

le olmaya can atan bir grup kızın olurdu." Miaka konuşurken beni sıkı sıkı tutuyordu ve umudunun yeşerdiğini hissediyordum.

Ama Okyanus, kendi eliyle yarattığı bizleri yanlış anlamanın verdiği perişanlıkla ağlayıp dururken buna odaklanmakta güçlük çekiyordum. Ayaklarım hâlâ sudaydı ama elimi de uzattım.

"Seni özlemeyeceğimi düşünme sakın," dedim. "Geri dönüşmek için yetmiş yıl daha yaşasam ya da yarın ölsem de seni unutacağımı düşünme."

Canım yanacak. Her gün.

"Biliyorum. Ama öldüğümde yanında diğerleri olacak. Artık onlar da seni anlıyorlar."

Ve yakında onlar da gidecek.

"Yeni kızlara bizim seni sevdiğimiz gibi seni sevmeyi öğretmeden değil."

"Daha uzun süre kalırım," dedi Miaka.

Ona bir bakış atıp gülümsedim.

Hafifçe omuz silkti, itirafından mahcup görünüyordu. "Kalırım. Burada mutluyum. Bensiz sıkılırsınız."

O'nun hüznü arasından minicik de olsa bir sevinç ışığı parladı.

Padma aramıza katıldı. "Senden önceki hayatım nasıldı biliyorsun. Senden kaçmak gibi bir acelem yok."

"Eğer istersen Kahlen'in vaktini kendimizinkine ekleyeceğimize söz verebiliriz," dedi Miaka, Elizabeth ve Padma'ya bakıp onaylamalarını bekleyerek. İkisi de evet anlamında başlarını salladılar.

"Sana olan borcunu üstleneceğiz," dedi Elizabeth. "Memnuniyetle."

Pütürlü kayaya, onun elini tutmanın tek yolu buymuş gibi parmaklarımı bastırdım. Asla yanız kalmayacağına onu ikna etmeye çalışıyordum. Söylediklerimizi kavramaya çalışıyormuşçasına bir sükûnet hâkimdi, yeni gerçeğe alışmaya çalışıyor gibiydi.

Sana sesinin asla onu felaketi olmayacağına, ölümünün asla benim elimden olmayacağına dair söz vermiştim. Olayların böyle gelişeceğini düşünmemiştim ama sana olan sevgimi göstermenin en iyi yolu bu sözümü tutmak olur. Elimde kalan tek şey bu.

Düşünceleri dalgalandı ve harekete geçmeye hazır hale geldi.

Planlamayı sizlerin yapması gerekecek. Maine civarında dönüşmen gerekir diye tahmin ediyorum. Hazır olduğunda seni oraya götüreceğim.

"Ben hepsini hallederim," dedi Miaka ikna edici şekilde. "Şansa olabildiğince az pay bırakacağım."

Gidin şimdi. Hazırlanmalıyım.

"İyi olacak mısın?" diye sordum.

Olmalıyım. Git sevgili kızım. Sana verebileceğim bu. İşte sonunda seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun.

31. Bölüm

İlk farkına vardığım şey açlıktı. Midemin içine çöktüğünü hissettim, yemeksizlik acı vericiydi. Ağrıyı düşündükçe kendime yabancı bir his olduğunu fark ettim; sanki acı diğer insanlar içindi, benim için değil.

Sonra, sallandığımı hissettim. Hareket ediyordum ama karanlıktı ve nerede olduğumu bilmiyordum ya da bir yerden bir yere nasıl götürüldüğümün farkında değildim. Bacaklarım, aslında her yanım, mahvolmuş gibiydi. Kullanmak istesem de işe yaramayacaklar gibi hissediyordum.

"Merhaba?" demeyi becerdim. Tuzlu su yutmanın verdiği o keskin acıyla boğazım yanıyordu. Başımı kaldırmak bütün enerjimi aldı.

Şimdi nasıl hareket ettiğimi görebiliyordum. Üç kız beni taşıyordu; ikisi bedenimi kucaklamış, diğeri bacaklarımı tutuyordu.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Sesim zayıf ve titrekti.

Soruyu sorduğumda daha büyük bilinmezler olduğu-

nu fark ettim. Adımın ne olduğunu bilmiyordum. Ellen miydi? Katlyn mi? Bunların hiçbiri aklımda doğru çağrışımı yapmadı. Ailemin nerede olduğunu, nerede olmam gerektiğini bilmiyordum. İsimler ya da yüzler aklıma gelmiyordu ama birini ya da bir şeyi kaybettiğimi hissedebiliyordum.

Korku içimi kapladıkça nefesim hızlandı. İçgüdüm koşmaktı ama başımı zor kaldırıyordum.

"Lütfen bana zarar vermeyin."

Cevap gelmedi.

Bir eve yaklaştığımızda burası son durak mı diye merak etmeye başladım. Pencerelerden dışarı ışıklar yansıyordu ve bu beni bir sıcaklık hissiyle kaplasa da buna güvenemezdim. Beni verandaya yürütürlerken basamaklara çarpmamam için yavaş ve dikkati olmalarına rağmen inledim. Sağımdaki, saçları kıyafetleri kadar simsiyah Asyalı güzel kız başını üç kez salladı ve birlikte beni yere indirdiler.

Hareket yüzünden nefesim kesilmiş biçimde kendimi sırtüstü dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken buldum.

"Neredeyiz? Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadım çatlak bir sesle.

Ayaklarımın dibindeki, diğer egzotik görünümlü tanrıça kız diğerlerine ve sonra bana üzgün bir bakış attı; sanki bir sınavdan kalıyordum.

"Kafam çok karıştı," diye sızlandım. "Lütfen söyleyin, neler oluyor?

Kızlardan sonuncusu, dağınık ama mükemmel saçları olan evi işaret etti.

"Burası benim evim mi?"

Yüzünde bir ifade vardı ama ne cevap vereceğinden emin değildi. Asyalı kız dikkatimi çekmek için koluma dokundu. Başını salladı.

Bir şey kaybediyormuş gibi yanağıma dokundu. Eli nemliydi. Ayaklarımdaki kız ellerini birleştirip, dua ediyormuş gibi yaptı ve bir kez eğildi. Sonuncusu saçlarımı okşadı ve gülümsedi.

Bir şey söylemeden ayağa kalktılar ve evin köşesini dönüp koştular.

"Bekleyin!" diye bağırdım olabildiğince yüksek sesle. "Kimsiniz? Ben kimim?"

Dehşete düşmüş vaziyette ağlamaya başladım. Şimdi ne yapacaktım?

Sesim birilerinin dikkatini çekmiş olmalıydı. Kapı ardına kadar açılınca ışık gözlerimi kamaştırdı.

"Kahlen?" dedi bir adam. "Julie! Julie buraya gel. Bu Kahlen!"

"Yardım edin," diye yalvardım. "Lütfen."

"Ah, şükürler olsun!" diye bağırdı kapıya gelen bir kadın. "Öldüğünü düşünmüştük."

"Neredeyse öyle görünüyor," diye mırıldandı adam nefesinin arasında.

"Şşş! Tanrı aşkına Ben. Onu içeri almama yardım et."

Beni yerden kaldırıp evine aldı. Yavaşça yumuşak bir sandalyeye bıraktı.

"Tatlım nereye kayboldun sen? Akinli delicesine endişelendi. Hepimiz endişelendik."

Kadın, Julie, koltuğun arkasından bir battaniye çekti ve üzerime örterken bileğime parmaklarını koydu ve aynı

zamanda saate bakmaya koyuldu.

"Neden?" diye sordum hırıltılı bir fısıltıyla, battaniyeye sarınırken. Yüzlerini şok ve kederle karışık bir ifade kapladı ve sessizleştiler. "Üzgünüm. Biraz su alabilir miyim?"

Ben mutfağa koştu ve Julie yanıma sokulup beni iyice battaniyeye sardı.

"Kahlen, beni hatırlıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Kızlar buranın evim olduğunu söyledi ama seni tanımıyorum."

"Hangi kızlar?"

"Kalmadılar. Koşup gittiler."

"Al bakalım," dedi Ben köşeden elinde bir bardak suyla gelirken.

Kendimi doğrultup suyu tek yudumda içtim, çok susamıştım. "Bu iyi geldi." Düşüncelerimi toparlamak istercesine ellerimi başıma götürdüm.

"Hiçbir şey hatırlamıyor."

Ben ofladı. "En azından bu sefer konuşabiliyorsun," dedi sevinçle.

Yüzümü ekşittim. "Ne?"

Julie parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Bunları sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

"Belki Akinli anlatabilir," dedi Ben.

"Gücü olacağını sanmıyorum."

"Pff," dedi Ben alaycı bir tavırla. "Yürüyebiliyor musun?"

"Sanmıyorum."

"Sorun değil." Ben yanıma gelip ellerini nazikçe kollarımın altına yerleştirdi. "Bu işte bayağı deneyim kazandım."

Merdivenlerde önden Julie gidiyordu ve burası o kadar

dar bir yoldu ki başımı Ben'in omzuna koymak zorunda kaldım. Julie bizi koridordun sonunda götürüp nazikçe kapıyı tıklattı. Işık azdı. Arkadan bir şeyin uğultusu geliyordu.

"Selam. Nasılsın?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi birisi tatlı bir alaycılıkla. Bu ses en az benim kadar bitkindi. "Maraton koşabilecek gibiyim."

Göğsümde bir şeyler kıpırdandı. Sanki bunca zaman suyuna altında nefesimi tutuyormuşum da şimdi suyun üzerine çıkmışım gibi.

Julie güldü. "Ziyaretçin var. Kabul eder misin?"

Oradaki kişi bir nefes aldı ve nefesini içine çekerken arada bir ses çıkardı. "Tabii."

Julie, Ben'e kafasını sallayınca Ben beni odaya soktu, Julie ise bir sandalye getirdi.

"Teşekkürler." Otururken inlememek için kendimi zor tuttum. Ben dengesini kaybettiğinden demin olduğu kadar nazik davranamamıştı.

Sonunda yataktaki oğlanla göz göze geldim. Yan tarafına dönüp yatmış, biri burnunda, diğeri damarında bir tüp vardı. Yanakları çökmüş, teni hayalet kadar soluktu. Saçları sarı olmalıydı ama şimdi soluk bir griye dönmüştü; tam belli olmuyordu. Bedeninde canlı görünen tek şey beni görünce yaşlarla dolan gözleriydi.

"Kahlen?"

Olduğum yerde kıpırdamadan durdum. Bu üç kişi de beni aynı isimle çağırıyordu ve bu isim Katlyn ve Ellen gibi geliyordu kulağa. Belki de beni gerçekten tanıdıklarını düşündüm.

"Nereye gittin? Nerelerdeydin? Öldüğünü sandım." Göğsü fazlasıyla güç sarf ediyor, sözcükler dökülürken ağzına uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Ona bir kalem verir misiniz lütfen?" Zar zor kolunu kaldırdı. Bir deri bir kemikti. "Bilmem gerek."

"Kalem mi?" diye sordum.

Bir kez daha gözleri ışıldadı.

"Konuşabiliyor musun?"

Bir insanın yapabileceği en temel hareketten büyülenen bu oğlana gözlerimi dikip baktım. "Öyle görünüyor." Gülümsedim.

İçten bir kahkahayla sırtını geriye dayadı. Julie'nin gözyaşlarına bakılırsa bunun geri dönüşünü uzun zamandır bekliyor gibiydi.

"Bu ses rüyalarıma giriyordu." Benimle aynı odada olmaktan bile memnun şekilde bana baktı. "İyi olmana çok sevindim."

Ona ve isimlerini yeni öğrendiğim diğer iki kişiye baktım. "Öyleyse... burası evim mi?"

Akinli şaşkın bir şekilde bana ve sonra Ben ve Julie'ye baktı.

"Birkaç kız onu buraya bırakıp burasının evi olduğunu söylemiş. Tek bildiği bu. Seni bile tanımıyor." Julie gözyaşlarını silip kendini toparlamaya çalıştı.

Olabildiğince hızlı gözlerini tekrar bana çevirdi. "Kahlen? Beni hatırlıyorsun değil mi?"

Yüzüne gözlerimi dikip baktım, tanıdık bir şeyler aradım. Çenesinin gelişini, parmaklarının uzunluğunu tanıyamadım. Omuzlarının oyukluğunu ya da dudaklarını şeklini bilmiyordum.

"Akinli, değil mi?" diye sordum. Zavallı oğlan. Ona kalbimin en derinlerinde acıdım. Belli ki fena bir şey yaşıyordu ve bu sözlerle beraber içindeki savaşın son deminin de tükendiğini gördüm.

"Evet."

"Seni hayatımda daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Üzgünüm."

Ağlamamaya çalışıyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ama," dedim, "sesini tanıyorum. Benimmiş kadar iyi tanıyorum."

Akinli, şu an hayatı buna bağlıymış gibi görünen oğlan, kendini yataktan kalkmaya zorladı.

Julie şaşkınlıkla ağırlığının altında titreyen zayıf mı zayıf kollarını izledi. Dikkatle bakıp gözlerini kıstı ve oturduğu yerden kalktı.

Ben'in kendi kendine fısıldadığını duydum. "Haydi, haydi, haydi."

Gerçekten bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kalan Akinli tam doğrulacakken bana kolunu uzattı.

Korkusuzca ona tutundum.

Birbirimize dayandık, ikimiz de tek başımıza ayakta duracak halde değildik.

"Seni bir daha otururken göremeyeceğimi düşünüyordum," diye hıçkırdı Julie.

İkimiz de ona dönüp mutluluk gözyaşlarına gülümsedik.

"Biraz daha iyi hissediyorum," dedi Akinli.

Ben de biraz daha iyi hissettim. Kafamda hâlâ bir karmaşanın uğultusu vardı ama burada sıcak karşılanmış-

tım ve Akinli'nin sesi beni yiyecekten bile iyi besliyordu.

Birkaç damla gözyaşı akıtınca burnumu çekip onları silmek için elimi kaldırdım. Tam o sırada beni buraya bırakanlar her kimse onların benim için bıraktıkları ipuçlarını gördüm.

Bir bileğimde şu yazıyordu, *Sen Kahlen'sin.* Diğerinde ise, *O, Akinli.*

Kollarımı evirip çevirip başka şeyler bulmak umuduyla aşağısına, yukarısına baktım.

"Bak," dedim yalvarırcasına, kollarımı gösterip.

"Güzel el yazısı," dedi Ben.

Julie şakayla karışık ona vurdu. "Ciddi misin?"

"Sadece bu mu var?" diye sordu Akinli.

"Öyle görünüyor. Yani tek bildiğim benim kim olduğum ve senin kim olduğun." Gözlerinin içine, parlayan maviliğe baktım ve önemli olan tek şeyin bu olduğunu hissettim.

Son Söz

Doktorlar bunun bir mucize olduğunu söyledi. Akinli'nin vücudunu ele geçiren hastalık günden güne uçup gidiyordu. Onun yerini yaşama şevki ve kaybettiği zamanı geri alma arzusu yerleşti.

Beni kimse kontrol etmese de kendi kendime bir şeylerin iyileştiğini hissediyordum. İyileşme sürecim onunkinden kısaydı ama daha az inanılmaz değildi.

Akinli, bildiğim tek geçmişim oldu. Bana, bir keresinde herkes kıskanarak izlerken bir ağacın yanında nasıl dans ettiğimizi anlattı. Üzerimdeki mükemmel bir elbisenin misafir odasında nasıl toza dönüşüp ahşap döşemede beyaz bir leke bıraktığını anlatıp beni şaşırttı. Ve bana ilk öpüşmemizi anlattı; nasıl hem mükemmel hem felaket olduğunu ve nasıl ondan sonraki her öpücüğün o ilginç sihri taşıdığını anlattı.

Sözlerini kalbime kazıyarak hepsini dinledim. Bu hikâyeleri dinlesem de yollarımızın nasıl anlattığı gibi

kesiştiğini anlayamıyordum. Vardığım tek sonuç bunu kader olduğuydu.

Hepimiz o gece odalarımıza çekildiğimizde Julie verandada, beni onlara getiren üç kız tarafından bırakıldığını düşündüğümüz bir çanta buldu. Derimdeki ipuçları gibi bana iki dünyevi eşya bırakılmıştı Biri bir tomar nakit paraydı ve onu bana evini açtıkları için Ben ve Julie'ye verdim. Çoğu Akinli'nin doktor masraflarını ödemeye harcandı ki benim için sorun değildi. Birinin başlayıp diğerinin bittiği yeri kestiremeyeceğin şekilde bağlı hissetmek demek olan *ruh eşinden* daha anlamlı bir kelime var mıydı bilemiyordum. Vardıysa o kelime beni ve Akinli'yi tanımlıyordu.

İkincisi bir şişe suydu. Bu su çok tuhaftı; hem koyu hem parlak bir mavi, ardını göremeyeceğin kadar kalın ama yine de ışığı geçiren. Mevsim ne olursa olsun hep soğuktu ve içinde asla dibe çökmeyen minik deniz kabukları vardı.

Yanlış tarafa dönünce beni soğukluğuyla uyandırsa da bazen onunla yatıyordum. Bana, o gece verandaya bırakılmadan önce nerede olduğumun ipucunu veren tek şey oydu ve Akinli'den sonra ikinci sırada onu seviyordum.

Bir şekilde bu sevginin önemli olduğunu düşünüyordum, suya değer vermek kendime değer vermek gibiydi. İyileşen bedenimi seviyordum, mavi gözlü ruh eşimi seviyordum, evlat edinildiğim ailemi seviyordum.

Suyu göğsüme bastırdım ve sevdim.